

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dreaming of a **COWBOY CHRISTMAS**

ANN EINERSON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Dreaming of a
. COØ.BØY
NOEL

ANN EINERS

Bir Kovboy Noelini Hayal Etmek
Telif hakkı © 2025 Ann Einerson Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, herhangi bir şekilde veya herhangi bir
bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere,
yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün
ürünüdür veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi veya olaylarla herhangi bir benzerlik
tamamen tesadüf veya kurgusal olup, yazarın sorumluluğu altında değildir.

Kapak Tasarımı: Ink & Laurel Dev

Düzenleme: @bryannareads

Britt Tayler, Emily McNish @EmilyintheArchives, Jenny Sims Editing4Indies tarafından
düzenlenmiştir. All Encompassing Books'tan Sarah tarafından düzeltilmiştir.

Champagne Book Design tarafından biçimlendirilmiştir

Bu yıl Noel ağacının altında huysuz, gümüş saçlı bir kovboy isteyenler için — Shep benim size hediyem.

İÇİNDEKİLER

[Çalma Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Epilog](#)

[Eğer Huysuz Birine Tatil Dilek Listesi Verirseniz kitabından alıntı](#)

Ann Einerson'ın Diğer Kitapları Teşekkür
Yazar Hakkında

PLAYLIST

Kelebekler — Kacey Musgraves Noel
Ağacı Çiftliği — Taylor Swift
Seni Özlüyorum — Thomas Rhett, Maren Morris
Noel'de Tek İstedğim Bir Kovboy—Megan Moroney Gözyaşları—
Sabrina Carpenter
Santa Tell Me — Ariana Grande
Take Back Home Girl — Chris Lane (feat. Tori Kelly) Blue
Christmas — Willie Nelson
Cennet — Kane Brown Odun
— Taylor Swift
Have the Heart — Post Malone (feat. Dolly Parton) Have
Yourself a Merry Little Christmas — Frank Sinatra

AUTHOR'S NOTE

Merhaba okuyucu!

Dreaming of a Cowboy Christmas'ı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Bu romantik hikaye, tatillere olan sevgimi ve kovboy dönemimde geçirdiğim zamanları bir araya getiriyor.

Dreaming of a Cowboy Christmas, güneş gibi parlak bir kız ile oyuncakları takım arkadaşı olarak kullanan huysuz bir kovboy arasındaki, yaş farkı olan, baharatlı bir tatil romanıdır. Bu, sizi tatil havasına sokmak için yazılmış, hızlı tempolu, hafif ve draması az bir hikaye.

Dreaming of a Cowboy Christmas açık cinsel içerik, oyuncaklarla oyun, küfür ve ebeveynin ölümünden bahsediyor. Okumak sizin mutlu olduğunuz yer olmalı — önce kendinizi, ihtiyaçlarınızı ve mutluluğunuzu seçin!

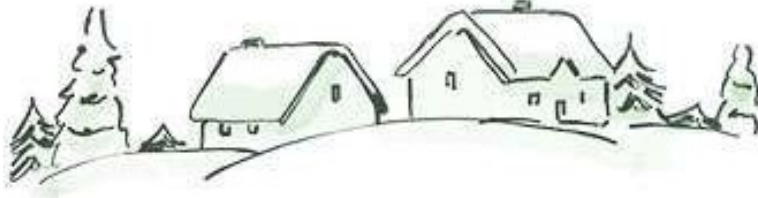
Xoxo,
Ann Einerson

KOVBOY NOELİ HAYALI

Ann Einerson

Bağımsız Bir Tatil Romantizmi

CHAPTER I

Seyahat 101: Seks Oyuncakları Arama Yapılabilir

Noelle

"El bagajında *iki adet* 25 cm'lik dildo bulunmasının bir nedeni var mı?" diye sorar TSA görevlisi, eldivenli eliyle bir tanesini sanki bir suç deliliymiş gibi havaya kaldırarak.

Birkaç yolcu başlarını benim yönüme çevirip, yüz ifadelerinde yargılayıcı bakışlar atarken yanaklarım kızardı. Görevlinin, titizlikle paketlediğim oyuncakları valizimin yanına bir yığın halinde dökmesi, kamuoyu önünde aşağılanmamı daha da artırdı.

Güvenlik kontrolünden yeni geçen iki rahibe, sanki bana kutsal su dökmek istercesine bana bakıyor ve bir anne, çantasının kontrol edilmesini beklerken çocuğunu gözlerden uzak tutuyor.

Onları suçlamıyorum.

Bagajımda, ülkedeki en büyük çevrimiçi yetişkin mağazası olan Twisted Temptations'ın tüm tatil koleksiyonu var. Parlak dildolar, vibratörler ve şeker kamışı çizgili anal pluglarla, Arizona'da tek başına bir Noel gezisine çıkmak yerine Kuzey Kutbu'nda bir X-rated partiye gittiğimi düşünebilirsiniz.

Ben cevap vermediğimde görevli boğazını temizledi. "Ee?"

"Uh... iş için," diyorum, yapabildiğim en masum gülümsemeyle.

Birisi canlı yayın yapmaya karar verip TikTok'ta #GlitterDildoGirl olarak trend olmaya başlamadan önce bu sorgulamayı hızlandırmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Gümrük memuru kaşlarını kaldırır. "Anlıyorum. Peki ne tür bir iş bu?"

Cevabımın onu benim bir striptizci ya da kiralık profesyonel olduğumu düşünmesine yol açtığını fark edince geç kalmış bir şekilde kızarıyorum. *Keşke o kadar koordineli olabilseydim.*

Boğazımı temizliyorum. İçimden bir ses, onun tüm hikayeyi duymak istemediğini söylüyor, bu yüzden "Bir podcast sunuyorum" diye cevap veriyorum.

"Peki bu, neden tüm bu cihazlarla seyahat ettiğini nasıl açıklıyor?" Tezgahın üzerinde vızıldamaya başlayan Noel ağacı şeklindeki bir değneği işaret ediyor.

"Markalar programımı sponsorluyor ve ben ürünleri önceden denemeyi seviyorum. Kendim kullanmayacağım hiçbir şeyi abonelerime tavsiye etmem. Özellikle de pille çalışan, parlak bir cihazla..." Cümlemi yarıda kesiyorum.

Gergin olduğumda, ağzımı kapalı tutmamın daha iyi olacağı durumlarda bile, genellikle laf kalabalığı yaparım.

"Çantanızı kontrol etmeyi düşünmediniz mi?" diye sorar görevli.

O titreşimli aleti kapatmaya çalışırken gülmeme engel oluyorum. Yardım etmeyi teklif ederdim, ama şansımı bildiğim için, muhtemelen uçuş yasağı listesine girerdim.

"Hayır mı?" diye sorarım.

Kendime not: Şehir dışına çıkmadan hemen önce, son teslim tarihi sıkı olan yetişkinlere yönelik ürün markalarının sponsorluklarını kabul etme.

Yılın başında podcast için markanın reklam spotlarını kaydetmem gerekiyordu, ancak önce ürünleri ilk elden deneyimlemek istedim. Ne yazık ki, kargo gecikti ve paket bu sabaha kadar gelmedi. Her şeyi valizime tıktırdım, bu yüzden havaalanına geç kaldım ve bagajımı kontrol edecek vaktim olmadı. TSA görevlisi koleksiyonu tezgahın üzerine dökene kadar bunun bir sorun olabileceği aklıma gelmemişti.

"Bana soru mu soruyorsun, yoksa emir mi veriyorsun?" diye sordu ve elindeki cihazın titreşmesi durduğunda rahat bir nefes aldı.

Saçımı elime alıp utangaç bir gülümsemeyle ona baktım. "Hangi seçenikle uçağımı kaçırmadan kapiya varabileceğime bağlı

Sanırım ikisinde de ücretsiz şampanya yok?" Ağzının köşesinde en ufak bir hareket bile yoktu.

Birisi tatil neşesini tamamen kaybetmiş olmalı.

Hiç şaşırtıcı değil — Noel'e bir hafta kaldı ve havaalanı, ambalaj kağıdı yasağı ve sıvı sınırlamalarının tartışılabilir olduğunu düşünen yolcularla dolup taşıyor. Ve şimdi de, yetişkin oyuncaklarıyla dolu bir valizi sürükleyen geveze bir Z kuşağıyla uğraşıyor.

"Hanımefendi, bana doğrudan bir cevap vermezseniz, sizi ikincil bir kontrol alanına götürmek zorunda kalacağım ve bu biraz zaman alabilir." Görevli dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırıyor. "Çantanızı kasten kontrol ettirmediğinizi mi soruyorsunuz yoksa söylüyorsunuz?" Sakin konuşması, bağırmasından daha korkutucu.

"Söylüyorum. Kesinlikle söylüyorum," derim, çantamın askısını omzumda yukarı çekerek. "Uçağımı kaçırmak istemedim, bu yüzden doğrudan güvenliğe geldim."

Bana eşyaları atmamı ya da check-in kontuarına geri dönmemi söylemesini bekliyorum. Bunun yerine, gözlerini kısarak beni incelerken, elindeki çubuğu ve diğer oyuncaklarımı açık valizin içine atar ve hızlıca başını sallayarak valizi bana doğru iter.

"Tamam o zaman. Her şey hazır."

"Şey... teşekkürler," diye kekeledim, hala etkileşimimizden dolayı şokta. "İyi tatiller."

Beni görmezden gelerek eldivenlerini değiştirir ve bir sonraki çantayı kontrol için alır. Bavulumu en yakın yeniden paketleme istasyonuna taşıyım, kontrol noktasından geçen yolcuların bakışlarından özenle kaçınırım. Bu, hayatımın en utanç verici deneyimlerinden biriydi.

Suçlamak istemem ama tüm bunlar eski erkek arkadaşımın suçu. Geçen yaz bizi ayrılmaya iten aldatması olmasaydı, Noel'i New York'ta yalnız geçirmekle, tatil hüznümü unutmak için güneşli bir yere uçmak arasında seçim yapmak zorunda kalmazdım.

Genelde Noel'i ailemle geçiririm, ama Mark ve ben hala birlikteyken Noel için bir gemi seyahati rezervasyonu yapmışlardı. Bizi de davet ettiler, ama o hiç gemiye binmemiş olmasına rağmen deniz tutacağından şikayet etti.

Ayrıldıktan sonra, ailem kruvaziyer seyahati tamamen dolduğu için seyahati iptal etmeyi teklif etti, çünkü ben onlarla gidemezdim, ama ben onlarsız gitmelerinde ısrar ettim. Biletler iade edilemezdi ve hayatları boyunca bana öncelik verdikten sonra, artık kendilerine zaman ayırmanın zamanı gelmişti.

Yılın en sevdiğim zamanında yalnız kalmanın dayanılmaz olacağı gerçeğini bir kenara ittim. Sonunda, çorapları ve ökse otunu tişörtler ve bronzluk izleriyle değiştirmek için son dakikada tatil kiralık evlerini araştırmaya başladım. Çocukluğumdan beri sevdiğim gelenekleri kaçırmak zorunda kalacaksam — Mark'ın pantolonunu giyememesi yüzünden bu yıl yaşayamayacağım gelenekleri — dikkatimi başka bir şeye vermek istedim. Yarın bu saatlerde, elimde margarita ile çöl vahasında güneşin tadını çıkarıyor olacağım, umarım bu, Noel'i yalnız geçirmemin boşluğunu doldurmaya yeter.

Kapıma giderken arkadaşım Gemma'ya mesaj attım.

Noelle: Utançtan ölmek mümkün mü?

Gemma: Lütfen bana, yine bilinmeyen bir ülkedeki "prense" para göndermediğini söyle!

Noelle: O esir tutuluyordu!

Noelle: Bu daha da kötü. TSA ajanı, Twisted Temptations'ın gönderdiği dev dildolar da dahil olmak üzere bagajımı boşalttı. Twisted Temptations'ın bana gönderdiği dev dildoları da dahil olmak üzere.

Gemma: Bu, bir sonraki podcast'in için mükemmel bir viral

malzeme. Gemma: Bölüm başlığı fikri: TSA Gone Wild

Gemma en iyi arkadaşım olmasının yanı sıra menajerim de ve benim utanç verici anlarımı altın değerinde içeriklere dönüştürmekten çekinmiyor. Kişisel hayatımı gizli tutmayı tercih ederim, ancak bazı deneyimleri izleyicilerimle paylaşmak kaçınılmaz. Özellikle de

onların da kendileriyle özdeşleştirebileceklerini veya eğlenceli bulacaklarını düşündüğümde. Şanslıyım ki, bu tür deneyimlerim sonsuz.

Noelle: Ve herkes benim tatil boyunca bekar olduğumu varsaysın ve ülke çapında bir valiz dolusu parlak dildolar taşıyarak ülke boyunca taşıyarak kendime arkadaşlık ettiğimi varsaysınlar mı? Hayır, teşekkürler.

Gemma: Kızım, sen bekarsın ve bir sonraki orgazmın çok gecikti.

Noelle: Beni çaresiz biri gibi gösteriyorsun.

Tavsiye vermekte uzmanım, ama tavsiye almakta? O kadar da değil. Diğer kadınları, bir sonraki ilişkilerini bir erkeğe bağlı kalarak beklememeleri ve erkek arkadaşları onları aldattığında hayatlarına devam etmeleri için cesaretlendirmek kolaydır. Ama ben altı aydan fazla süredir seks yapmadım ve en son ne zaman orgazm olduğumu hatırlamıyorum. Belki bu gezi benim cinsel uyanışım ve umduğum yeni başlangıç olur.

Gemma: Geçen hafta TikTok'ta @BicepsAndBiscuits69'un o çekici yemek pişirme videolarını izlediğini gördüm.

Noelle: O çok yetenekli bir aşçı!

Gemma: Mmhmm. Güvenlik görevlileri çantayı kontrol ederken hayatta kalabildiler mi?

Noelle: Zar zor, ama geçmeme izin verdiler.

Gemma: Tanrıya şükür, pille çalışan erkek arkadaşların denetimden geçti.

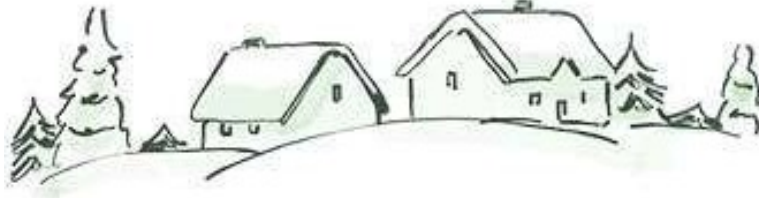
Noelle: Güvenlikten geçebildiğim için mutluyum... Acele etmeliyim yoksa uçağımı kaçıracağım.

Gemma: Kiraladığın yere vardığında haber ver.

Noelle: Tamam!

Telefonumu cebime koyup kapıya doğru hızlıca yürüyorum.
Yolculuğum zorlu bir başlangıç yapmış olabilir, ama güneşli ve
unutulmaz anılarla dolu bir maceraya dönüşeceğinden eminim.

CHAPTER 2

Kovboy, Dışarısı Soğuk

Noelle

Neyse ki, BOB'larımla (Pille Çalışan Erkek Arkadaşlar) yaşadığım fiyaskonun ardından, Arizona'ya olan uçuşum sorunsuz geçti ve beni mavi gökyüzü ve parlak güneş karşıladı. Kiraya aldığım gümüş renkli üstü açık arabayı aldım, tek başıma yapacağım maceraya heyecanlanıyordum, ancak yola çıktıktan sonra iyimserliğim azaldı.

Bir hata yaptığımı ilk fark ettiğimde, havaalanından birkaç saat uzaklıkta bir tatil evi rezervasyonu yapmıştım. Tatil telaşı nedeniyle, son dakikada mevcut olan seçenekler sınırlıydı ve Arizona'da küçük bir yol gezisi yapmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. En yakın kasabaya gidip lüks bir otelin havuz ve spa tesisinde günlük giriş kartı alabileceğimi düşündüm. Geriye dönüp bakınca, otelde kalmak daha pratik bir seçim olurdu, ama tatil için süsleyebileceğim ve mahremiyetim olacağı bir yer arıyordum.

İkinci tehlike işareti, çöl çalılarının yerini yüksek çam ağaçlarına bıraktığı ve yol kenarlarının karla kaplandığı sırada ortaya çıktı. Bunu şanssız bir fırtına olarak değerlendirdim, ancak varış noktam olan Pine Haven'a yaklaştıkça, kalıcı yol işaretleri buzlanma ve kar yığınları konusunda uyarıyordu. Sanırım daha dikkatli olmalıydım ve bu ismin sadece ilginç bir pazarlama hilesi olmadığını varsaymalıydım.

Sonunda şehre vardığımda, GPS hala kiralık evimden 15 mil uzakta olduğumu söyledi ve o zaman Arizona'nın bazı bölgelerinde kar yağdığını kontrol etmediğim için işleri ciddi şekilde batırdığımı fark ettim. Bu eyalette gördüğüm tek şey kaktüsler ve çöller olduğu için, bir Noel filminde görülen karlı bir harikalar diyarının içine düşeceğimi hiç hayal etmemiştim.

Dağdaki virajlı yollara geldiğimde, alnımda ter damlaları oluşmuştu. En son araba kullandığımdan bu yana çok uzun zaman geçmişti ve virajlı yolda ilerlerken araba kiralama kararımı sorgulamaya başladım. Kar, hazırlıksız olduğum donmuş manzaraya doğru ilerlerken yoğun bir şekilde yağıyor. Cabrio bir arabada öngörülemeyen hava koşullarıyla başa çıkmak yetmezmiş gibi, valizim şortlar, güneş elbiseleri ve sandaletlerle dolu. Uzun kollu gömlek veya ceket almamıştım.

Fırsatım varken geri dönmeliydim, ama uzun zamandır bir dinlenme yeri yoktu.

Phoenix'in dışında market alışverişi için durduğum iyi oldu. Aksi takdirde, bu gece aç kalacaktım çünkü kulübeye vardığımda bu fırtınada dışarı çıkmam imkansızdı.

Kar ön cama yağıyor, hoparlörlerden Noel müziği çalıyor. Her viraj bir öncekinden daha dar ve Pine Haven'a gideceğimi söylediğimde araba kiralama görevlisinin convertible'ı dört çeker bir SUV ile değiştirmemi önerdiğinde kabul etseydim diye düşünüyorum. Bunu daha pahalı olduğu için önerdiğini düşünmüştüm, güvenliğimden endişelendiği için değil.

Konsoldaki telefonum titreyerek, ekranında bir uyarı ışığı yanarak, dönen düşüncelerimi kesintiye uğratıyor.

Kış Hava Durumu Uyarısı: Kar ve şiddetli rüzgar bekleniyor. Görüş mesafesi azaldı. Dikkatli sürün.

"Bir saat önce uyarmadın mı?" diye mırıldandım.

Arabam kaymaya başlayınca, acıma partim kısa sürdü ve iki elimle direksiyonu kavradım, buzlu yolda kayan arabayı fazla düzeltmemeye çalışarak elimden geleni yaptım.

Lastikler nihayet yol tutuşunu yakalayıp araba düzleştğinde, gergin sinirlerim gevşedi ve titrek bir nefes verdim. GPS sağa dönmemi söylediğinde, yol kenarında durma yeri olmamasına rağmen durmaya hazırdım

. Kar fırtınasının arasında, yol kenarına yığılmış kar yığınlarının arkasında gizlenmiş dönüş yolunu gördüm. İşaret ya da işaret levhası yoktu, ama şansımı denedim, çıkmaz yol olursa geri dönebileceğimi umarak.

Dar yola giriyorum, farlar dönen karları kesiyor. Yoğun ormanların içinden geçen her virajda yol daralıyor ve rezervasyon yapmadan önce konumu kontrol etmediğim için kendimi yüzüncü kez azarlıyorum. Yarım mil ileride GPS varışımı bildiriyor, ancak görünürde hiçbir yapı yok. Uzakta hedefimi görene kadar başka bir dönüşü kaçırdığımı düşünüyorum.

Kulübe, yaprak dökmeyen ağaçların arasında yer alıyor, panjurları ve ön kapısı kiraz kırmızısı boyalı. Veranda, kaba kesilmiş kirişlerle desteklenen evin dışına çıkıntı yapıyor ve düzensiz, elle kesilmiş kütükler buraya rustik, masalsı bir çekicilik katıyor.

Baca dumanı yükseliyor ve pencerelerden sıcak ışıklar verandaya dökülüyor. Bu hoş bir sürpriz, çünkü ev sahiplerinden en son bir hafta önce, rezervasyonumu onayladıklarında haber almıştım. Seyahate çıkmadan önce birçok mesaj göndermiştim, en sonuncusu uçağım indiğindeydi, ama hepsi cevapsız kalmıştı. Bu yüzden kulübenin benim gelişime hazır olduğunu görünce rahatladım.

Gemma Gemma'ya, kulübeye güvenli bir şekilde vardığımı ve birkaç gün içinde haber vereceğimi belirten bir mesaj attım. Burada servis kesintili ve hemen cevap vermezsem endişelenmesini istemiyorum. Ayrıca, uzun bir seyahat gününün ardından dinlenmeyi ve kendime çok ihtiyacım olan zamanı ayırmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Kulübede büyük bir küvet olmasını umuyorum.

İlan sadece kulübenin dış çekimlerini gösteriyordu ve muhtemelen etrafındaki ormanı gizlemek için kırılmıştı. Olanaklarla ilgili çok az bilgi vardı, ama dış mekan bu kadar büyüleyiciyse iç mekanın da aynı derecede güzel olacağını düşündüm.

Arabadan iner inmez, keskin bir rüzgar esti, eteğim bacaklarımın etrafında savruldu ve keşke rahat bir ev kıyafeti giyseydim diye düşündüm.

Soğuktan kaçmak için çaresizce arka koltuktan el bagajımı çıkardım. Hatırladığımdan daha ağırdı. Dişlerim takırdayarak, karla kaplı çakıl taşlarının üzerinde sürükledim, sapı avuçlarımı acıtiyordu. Her adımda topuklu ayakkabılarım kayıyordu, ama en azından en sevdiğim 10 cm topuklu ayakkabılarımı giymemiştım, yoksa şimdiye kadar yüzüstü düşmüş olurdum.

Hiçbir olay yaşamadan verandaya ulaştığımda rahat bir nefes alıyorum. Ancak, check-in talimatlarında belirtildiğı gibi kapıda asma kilit olmadığını fark edince rahatlamam çabucak kayboluyor. Göğsümde yükselen tedirginliğı bastırıp kapı kolunu çeviriyorum, ancak kapı kilitli. Gözlerim etrafta gizli bir anahtar veya kilit kutusu arıyor, ancak hiçbir şey göremiyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarırken parmaklarım titriyor, sahibinden hala cevap gelmediğini görünce kaşlarımı çatıyorum. Bir mesaj daha gönderiyorum, geldiğimi ama içeri giremediğimi açıklıyorum. Endişe geri dönüyor, boğucu bir tutumla etrafımı sarıyor. Belki de yakınlarda yaşıyorlar ve ben gelene kadar fırtınadan kaçmak için eve gitmişlerdir. Son sekiz mili başka bir ev görmeden sürmemiş olsaydım buna inanabilirdim. Geçtiğim tek yapı, kulübeye giden sapaktan yaklaşık yarım mil önce ağaçların arasında gizlenmiş büyük bir ahırdı.

"Ne halt ediyorsun sen?" Sert bir sesle irkilirim.

Dönüp baktığımda, bir adam at sırtında kulübeye yaklaşıyordu. Yıpranmış kot pantolonu, flanel ceketi ve üzengilere sıkıca tutturulmuş çizmeleriyle, onun bir kovboy olduğunu düşündüm.

"Özel mülke izinsiz giriyorsun," diye homurdanır ve ustaca hareketlerle attan iner.

Dizginleri verandanın korkuluğuna bağlarken onu dikkatle izledim. Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu, bıyığında gri lekeler vardı. Çikolata rengi gözlerinin etrafında hafif kaz ayakları vardı ve bana somurtarak bakıyordu.

Bu yabancıyla baş başa olduğumun ve onun bir seri katil ya da ormanda kadınları takip etmekten hoşlanan bir sosyopat olabileceğinin çok iyi farkındayım. Yine de, eyer çantasından birkaç parça odun çıkarırken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bu kadar yakışıklı biri tehlikeli olamaz, değil mi? Ama seri katiller nadiren uyarı etiketiyle gelirler. Ted Bundy'ye bakın mesela.

Sessiz kaldığımda, "Sana bir soru sordum" diyor. "Penceremden ne yapıyorsun? İzinsiz giriyorsun."

Suçlaması dikkatimi topladı ve bu sefer hemen cevap verdim. "Hayır, değilim. Bu kulübeyi gelecek hafta için rezerve ettim ve doğru yerde olduğumdan emin olmak için adresi üç kez kontrol ettim," diye gururla söyledim.

On yaşından beri bu şehirde yaşayan ve çoğunlukla toplu taşıma araçlarını kullanan biri olarak, araba kullanırken yanlış dönüşler ve kazara manzaralı rotalar konusunda doktora yapmış sayılırım. Bu yüzden, tehlikeli hava koşullarına rağmen karanlık basmadan buraya varabilmiş ve sadece bir kez kaybolmuş olmam bir mucize.

Adam başını sallayarak, gülmeden bir kahkaha attı. "İmkansız. Ben burayı sahibiyim ve burayı asla kısa süreli kiralamaya açmam. Ben burada yaşıyorum."

Kiralama uygulamasında listelemeyi açarken hızla gözlerimi kırıştırıyorum ve verandanın merdivenlerinden aşağı, kollarını göğsünde kavuşturmuş duran adamın yanına doğru yürüyorum.

Telefonumu onun yüzüne tutuyorum. "Gördün mü? Doğru yerdeyim."

Telefonumu inceliyor, listeyi okurken çenesi geriliyor. "Sana bunu söylemek istemezdim tatlım, ama dolandırılmışsın."

"Ne? Hayır. Yanılıyorsunuz," diyorum, dişlerim takırdayarak, umuda tutunarak.

Haklı olduğumu kanıtlamaya kararlı olarak, adresi tekrar harita uygulamama yapıştırıyorum, ancak uygulama hedefime 20 metre uzaklıkta olduğumu gösteriyor. Hala inkar halindeyken mesajlarımı tekrar kontrol ediyorum, ancak az önce gönderdiğim mesajı görüyorum, diğer açılmamış mesajların yanına eklenmiş.

"Bu bölgede bununla aynı başka bir tek yatak odalı kulübe yoksa - ki olmadığını biliyorum - dolandırıldığın açık," diyor kovboy, sesinde hiç sempati yok.

Gözlerimi devirdim. "İlk seferinde duydum."

Gerçek, kabul etmesi zor bir durumdur. Dolandırıldım ve tuzağa düştüm. Uygulama dışında tam ödemeyi göndermek konusunda hiç tereddüt etmedim ve sözde sahipleri sessiz kaldıklarında, meşgul olduklarını düşündüm. Geriye dönüp baktığımda, ne kadar aptalca davrandığımı anlıyorum ve **ş i m d i**, bir yabancıyla

kış manzarasında, keskin rüzgara karşı hiçbir koruma sağlamayan bir elbiseyle donarak duruyorum.

Telefonlarımız aynı anda çaldığında kendime geliyorum. Telefonuma bakıyorum ve başka bir hava durumu uyarısı görüyorum.

Kış Fırtınası Uyarısı: Pine Haven ve çevresinde kar fırtınası bekleniyor. Seyahat etmeniz tavsiye edilmez. Derhal sığınak bulun.

Şimdi ne yapacağım?

Ne kadar kötü görünürse görünsün, her durumda olumlu tarafını bulmaktan gurur duyarım. Örneğin, podcast'imi başlatmak için tüm birikimlerimi harcadığım ve ilk sezonu sadece elli takipçiyle bitirdiğim zaman. Yine de her birini kutladım, küçük başlangıçların genellikle büyük sonuçlara yol açtığına inanıyordum. Ve ikinci sezonu yüz bin takipçiyle bitirdiğimde öyle oldu. Ya da Mark'la ayrıldıktan sonra, şehir manzaralı daha güzel bir daireye taşındığımda.

Yine de, medeniyetten kilometrelerce uzakta, dağ yolunda titreyerek, muhtemelen Grinch'i hızlı aramada kayıtlı olan bir kovboyla uğraşırken, olumlu tarafını görmek zor.

Telefonunda gezinirken kaşları çatıldı. "Kar fırtınası yaklaşıyor ve hızla geliyor. Fırtına başlamadan o şeyle dağdan aşağı inmen imkansız." Garaj yolundaki üstü açık arabaya başını salladı.

"Harika," diye mırıldanıyorum, onun ekşi ruh hali bana da bulaşıyor.

"Bu gece benim kanepemde kalabilirsin," diyor, sözleri dişlerini sıkarak. "Ama sabah ilk iş olarak gitmelisin."

"Ne kadar düşünceli. Cömertliğin için sana beş yıldızlı bir yorum yazacağım," diyorum, yüzümde hiçbir ifade yok.

"Dilenciler seçici olamaz, tatlım," diye karşılık veriyor. "Kanepem senin standartlarına uygun değilse, ahırdaki atlarla yatabilirsin — donma, kaşıntılı yatak takımları ve ayak parmaklarını gece atıştırmalığı sanabilecek farelerden hoşlanıyorsan, bu senin için mükemmel bir seçenek."

Gözlerimi kısıyorum. "Her zaman bu kadar misafirperver misin?"

Omuzlarını silkiyor. "Çoğu insan davetsiz olarak evime gelmemesi gerektiğini bilir. Şimdi, kalacak mısın, kalmayacak mısın?"

Gözlerimi ondan ayırmadan bir adım geri atarım. "Beni sahte bahanelerle buraya çeken bir katil olmadığından nasıl emin olabilirim?"

Belki de ziyaretçi istemediğine dair tüm bu lafları bir hiledir ve başından beri bunu planlamıştır, beni burada tutmak için öngörülemez havayı kullanmıştır. Gerçi benim varlığımdan benim onun varlığımdan daha fazla rahatsız görünüyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Beni cinayetle suçlaman komik, çünkü burayı keşfe çıkmış gibi gizlice dolaşan sensin. Uyurken beni soymayı planlamadığını nereden bileceğim?"

Esinti geçince titrerim ve ısınmak için kollarımı göğsüme çekerim. Yabancı adamın gözlerinde bir anlık endişe belirir, ama hemen kaybolur.

"Eğer hırsızlık yapacaksam, kar fırtınası sırasında kaçış yolu olmayan ormandaki uzak kulübenizi değil, şehirdeki bir çatı katını soyarım," diyorum, dişlerimin titremesini engellemeye çalışarak, bu adama hiçbir zayıflık göstermeye kararlıyım. "Ayrıca, madem bu kadar zararsızsın, neden bana adını söylemedin?"

"Sormadın." "Şimdi soruyorum." "Shep."

Gülümseyerek elimi uzatıyorum. "Ben Noelle. Evet, nedeni kulağa klişe gelse de öyle. Annem Noel'i çok sever ve yıl boyunca tatil büyüsünün sürmesini isterdi. Komik olan, benim de en sevdiğim tatil olması, bu yüzden şikayet edemem." Yine bir yabancıyla fazla paylaşımda bulunuyorum.

Elime bakıyor ama elimi sıkmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Sevimli. Yeni tanıştığın insanlarla hep bu kadar konuşkan mısın?"

Bu adam dayanılmaz. Ben dostça davranıp durumumuzu daha az garip hale getirmek için elimden geleni yapıyorum, ama karşılığında tek aldığım kısa cevaplar ve ifadesiz bir bakış.

Telefonumu çantama sokup, huysuz beyefendiye bir daha bakmadan, dramatik bir çıkış yapmak için hızla arkanı dönüyorum. Fırtına geçene kadar üstü açık arabada kalmak zorundayım. Bu benim en ilham verici çözümüm değil, ama bu beni, bir şeyi kanıtlamak isteyen huysuz bir çocuk gibi yürüyüşe çıkmaktan alıkoymuyor.

Verandadan bagajımı almak için merdivenlerin yarısına kadar çıkmıştım ki, topuğum siyah buzla kaplı bir alana takıldı ve beni insan domino gibi geriye doğru savurdu.

. Gözlerimi sıkıca kapatıp çarpışmaya hazırlandım, ama son anda güçlü kollar belimi sardı ve beni güvenli bir yere kaldırdı.

"Lanet olsun, kadın," diye homurdanır Shep. "Kendini yaralayabilirdin. Topuklu ayakkabı giyerek ne düşünüyordun?" Onun endişesi karşısında bir an için şaşkınlık içinde kalırım, ama sonra onun beni fazla paylaşım yaptığım için azarladığını hatırlarım.

"Bunlar kama topuklu," diye düzeltiyorum ve utanmadan onun sıcaklığını çalarak kollarına daha da sokuluyorum. "Ve Arizona'da yıl boyunca hava sıcak olduğunu ve orayı ziyaret etmenin en büyük riskinin kaktüse takılıp düşmek olduğunu düşündüğüm için özür dilerim. Buzda kayıp donmak ya da boynumu kırmak değil."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu fikri nereden edindin?"

"Soğuk havadan hiç bahsetmeyen tüm filmler, seyahat rehberleri ve sosyal medya paylaşımları? Bu yeri rezervasyon yaptığımda listede yer alan fotoğraflar ve açıklamalardan bahsetmiyorum bile," diye utangaçça ekledim.

Shep başını sallar ve benim bir katır kadar inatçı olduğumu mırıldanır. Yine de kolu belime sıkıca sarılmış, deri ve misk kokusu beni sarıyor. Sert ifadesine rağmen, kalbim bir an durur.

Tek makul açıklama, yabancı tehlikesi radarımın bozuk olmasıdır. Neden kaçmam için çığlık atmak yerine, Shep'i gördüğüm en seksi kovboy olarak nitelendirdiğime dair bir açıklama yok. Elbette, pek çoğuyla şahsen tanışmadım — Manhattan'ın Upper West Side bölgesi tam olarak kovboyların bölgesi sayılmaz — ama televizyonda gördüğüm kurgusal kovboylara kıyasla, o çok daha sert ve... somurtkan.

Gözlerine bakıyorum ve beni inceleme şekli kalbimi hızla attırıyor.

"Artık bırakabilirsin," diye fısıldıyorum, vücudum itiraz etse de, ısı kaynağını bırakmak istemese de.

"Tamam." Shep belimi bırakıp yanımdan geçerek verandanın merdivenlerinden aşağı indi. "Kar fırtınası hızla yaklaşıyor ve benim daha hazırlamam gereken şeyler var. Eğer kalacaksan, Blaze'i ahıra götürmeden önce sana evin içini gezdireyim." Atına işaret etti. At, çatı çıkıntısının altında karla kaplı olmayan son çim parçasında otliyordu.

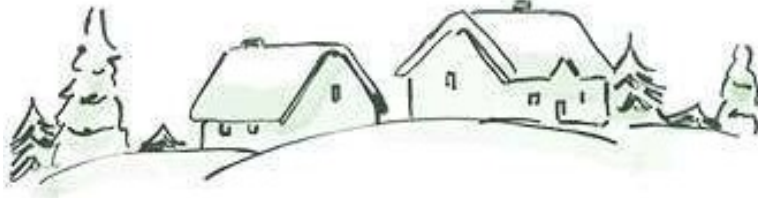
karla kaplı olmayan son çim parçasında otlayan atını işaret eder. "Kalmayacaksan, şehre dönüşünde iyi şanslar."

Beni yakalamaya çalışırken düşürdüğü odun parçalarını topladı ve beni verandada tek başıma bıraktı. Ben de onun teklifini düşünürken, keskin rüzgarda titreyerek durdum.

Bir yandan, o bir yabancı ve kimse benim onunla burada olduğumu bilmiyor. Ancak, diğer seçeneklerim, kabriyollette uyumak ya da fırtına şiddetlenmeden dağdan inmeye çalışmak, ancak mahsur kalırsam hiçbir araç servisi ya da çekicinin beni kurtaramayacağını bilmek.

Kabul etmekten nefret etsem de, tek bir mantıklı seçenek var ve eminim ki pişman olacağım.

CHAPTER 3

Şehirli Kızlar Sorunlardan Başka Bir Şey Değildir

Shep

Kollarımda odunlarla verandanın merdivenlerinden yukarı çıkarken, Noelle elini uzatıyor. "Kalma teklifini kabul ediyorum."

Topuklu ayakkabılarla bile boyu göğsüme zar zor ulaşıyor ve çenesini kaldırarak gözlerime bakıyor.

Gözlerim ihtiyatla eline kayıyor, sonra benim ellerim onun ellerini kavlıyor ve nasırlı avuç içlerime karşı ne kadar küçük ve yumuşak olduğunu fark ediyorum. Elinin ne kadar soğuk olduğu da beni şaşırtıyor, onu dışarıda, onu keskin soğuktan koruyacak hiçbir şey giymeden elbiseyle beklettiğim için suçluluk duyuyorum.

Bu sabah saatlerine geri dönmek için neler vermezdim ki, o zaman en büyük endişem kar fırtınasına hazırlanmak ve hayvanların ahırda güvende olduklarından emin olmaktı. Kasabadan otuz dakika uzaklıkta yaşamak bana çok uygun, ama bu, günlerce sürebilecek öngörülemeyen hava koşullarına karşı erzak ve yakacak odun stoklamak anlamına geliyor.

Bu fırtına da öyle olmasa iyi olur.

"Neşelen kovboy. Ben harika bir oda arkadaşayım," diye şarkı söyler Noelle. "Harika sıcak kakao yaparım, duşta şarkı söylemem ve sadece köpük banyosu yaparken banyoyu işgal ederim. Şanslısın ki banyo bombalarımı paketlemeyi unuttum."

Beni tehlikeli olmakla suçlayan biri için, hiç de korkmuş gibi davranmıyor. Tabii beni etkisiz hale getirmek için kendisiyle ilgili kişisel detayları paylaşmıyorsa. Her halükarda, biraz sessiz olsa çok sevinirim.

Yalnız bir hayat sürüyor olabilirim, ama bir şehir kızını gördüğümde tanırım

—tasarımcı valizleri, manikürlü tırnakları ve sıfır hayatta kalma içgüdüğü. Elbisesi ve topuklu ayakkabıları plaj tatili için uygun, donmuş bir kış manzarası için değil. Onun da kar fırtınasında tek başına bir gece bile dayanamayacak pahalı zevkleri olan başka bir kadın olduğu açık. Kahretsin, saklamaya çalışsa da titriyor bile.

Umurumda değil.

Bu duruma kendini sokan kendisi. Kim tatil için kiraladığı evin meşru olduğunu önceden teyit etmez ya da valizini hazırlamadan önce hava durumunu kontrol etmez ki? *İnanılmaz*. Onu kendi başına bırakmalıyım, ama burada kalması, daha sonra onu kurtarmakla uğraşmamı önlüyor. Bunun, akşamımı mahvettiğini unutturan o büyük mavi gözleri ya da dudak bükmüş ağzıyla hiçbir ilgisi yok.

Odunları bir koluma alıp, boş elimle onun valizini tutup eve giriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Noelle arkamdan seslenir. "Ben alabilirim."

Olmaz. Bavulu bir ton ağırlığında ve onu içeri taşımaya çalışırken yere düşmesini istemem. Ayrıca, onu sert kış havasından kurtarmak için beni takip etmesini umuyorum.

Ona el sallayarak veda ediyorum ve botlarımdaki karları silkeledikten sonra içeri giriyorum. Daha önce yaktığım ateş, odayı sıcaklık ve sedir ve çam kokusuyla dolduruyor. Bavulunu duvara dayayıp odun yığınının şöminenin yanındaki kasaya bırakıyorum.

Döşeme tahtalarındaki ayak sesleri, beklenmedik misafirimize bakmamı sağlar. Noelle beni içeriye kadar takip etmiş, yanakları kızarmış ve gözleri açık, açık alanı taramaktadır — şömineye doğru açılı kanep, köşedeki eski deri koltuk ve kulübenin diğer tarafında küçük bir masa ve iki tabure ile yerleştirilmiş mutfak.

Uzak duvardaki iki kapıyı işaret ediyorum. "Banyo solda. Odam sağda. Orası yasak bölge." Evimde bir yabancıнын olması

olması yeterince kötü. Onun kişisel alanımda dolaşmasına da izin vermeyeceğim.

"Anlaşıldı. O zaman hazine avına çıkma isteğime direnmek zorunda kalacağım, değil mi? Zaten bir soygun planlamam gerekiyor," diye ekliyor göz kırparak.

"Dışarıdaki soğuğa göğüs germek istemiyorsan, bunu tavsiye etmem." "Huysuz kovboyu soymayın, anladım," diye mırıldanıyor Noelle.

şöminenin sıcaklığına doğru daha içeriye doğru ilerler. Geçerken parmaklarını kanepenin üzerinde gezdirir. "Evin çok rahat. Senin yerinde olsam bütün gün şöminenin başında kıvrılıp yatardım. Noel ağacın dikildiğinde kesinlikle büyümlü bir görüntü oluşturunur. Her zaman yılın son haftasına kadar süslemeyi bekler misin, yoksa bu yıl hava koşulları yüzünden mi erteledin?"

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Ben bayramları kutlamam."

Gülümsemesi sönüyor. "Oh... Anlıyorum." Hayal kırıklığını çabucak gizliyor. "Önemli değil. Yine de çok güzel bir ev."

Nötr bir ifade takınmak için çenemi sıkıyorum. Onun neşeli tavırları sinir bozucu, ama daha da kötüsü, odayı aydınlatan tavırlarını görmezden gelmenin ne kadar zor olduğu.

Sağduyuma aykırı olarak, bakışlarımın üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Sarı sundresi beyaz çiçeklerle süslenmiş ve kalçalarına yapışıyor, ince askıları güneşten bronzlaşmış ve çillerle kaplı omuzlarını ortaya çıkarıyor. Mavi gözleri parlak ve meraklı, durumu olmasına rağmen dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrılıyor.

Onu kalmaya davet etmekle ne düşünüyordum ki?

En son ihtiyacım olan şey, bir geceliğine bir yabancıyla odamı paylaşmak. Hele ki tasarımcı ayakkabılarına zaafı olan ve hiç sağduyu sahibi olmayan güzel bir kızs. Yaşını bilmiyorum ama yirmili yaşların ortalarında olduğunu tahmin ediyorum. Benim için çok genç.

Kalan arzularımı bastırmak için, buraya getirdiğim son şehirli kızın kalbimi kırdığını ve bir daha asla aynı hatayı yapmayacağıma yemin ettiğimi kendime hatırlatıyorum.

Blaze'i ahırındaki yerine yerleştirdikten sonra, rüzgar ahırın dışında uluyor. Sırtındaki battaniyeyi düzeltirken ona bir avuç yem veriyorum. Fırtına gittikçe şiddetleniyor ve kulübeye kadar olan yarım mil yol çok zorlu olacak, ama elimden geldiğince oyalanmaya çalışıyorum. Şansım yaver giderse, ben oraya vardığımda Noelle uyuyor olacaktır. Fırtına dinerse ve sabaha kadar gitmiş olursa daha da iyi olur. Belki bu sadece bir hayal, ama ben buna tutunuyorum.

Ahırın diğer tarafından birkaç saniye aralıklarla yankılanan yüksek bir möö sesi geliyor.

Blaze'in kulağının arkasını son bir kez kaşıyorum. "Üzgünüm dostum, gitmem gerek. İkimiz de biliyoruz *ki*, ilgi görene kadar durmayacak. Yarın görüşürüz."

Arkamdan kapıyı kapatıp, geceyi geçirmek için yerlerine yerleşmiş diğer atların yanından geçerek koridorda yürüyorum. Sağdaki son ahırda, Maple'ın tüylü burnu ahır kapısının panellerinden birinden dışarı çıkmış, havayı kokluyor. İçeri girdiğimde kuyruğu heyecanla sallanıyor.

"Merhaba tatlı kız," diye mırıldanırım.

Kapıyı açtığımda, kafasını pantolonumun paçasına çarptı, tüylü kulaklarının üzerinde kıvrılmaya başlayan küçük boynuzları, atıştırmalık bir şeyler ararken beni ıskaladı.

Ceketimin cebinden yeşil bir elma çıkarırken gülümsüyorum. "Ben de beni gördüğüne sevindiğini sanmıştım." Maple, uzattığım elimi açgözlülükle kabul ediyor, yüksek sesle çiğniyor ve sonra memnuniyetle homurdanıyor.

Cebimde telefonum çaldığında şaşırmadım. Fırtına öncesi beni arayacak tek bir kişi vardı.

"Alo," diye homurdanırım.

"Oof, bugün birisi huysuzmuş," kuzenim Birdie neşeyle cevap veriyor. "Senin oraya kar fırtınası geliyor, ben de hala mümkünken bir kontrol edeyim dedim."

İyi bir günde bile sinyal alımı düzensizdir ve fırtına çıktığında, yoğun kar yağışı ve en yakın baz istasyonuna olan uzaklık nedeniyle sinyal tamamen kesilir. Genellikle günlerce hizmet alamam.

Maple'a ikinci elmayı verirken telefonu omzumda dengeliyorum. "Ben iyiyim."

Birdie gülüyor. "Her zaman öyle dersin." "Evet, doğru."

"Montana'ya taşınmayı yeniden düşünmeni isterdim. Orada düzgün bir çiftlik kurmak için bolca arazi var ve en sevdiğin kuzeninle her gün vakit geçirebilirsin."

"Sen benim tek kuzenimsin," diye hatırlatırım ona.

Annemiz kardeşlerdi. Benimki en büyüğüdü ve Birdie'nin annesi, benim annem liseden mezun olduktan sonra beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı. Birdie ve ben yaş farkımız nedeniyle birlikte büyümedik, ancak birkaç yıl önce annemin cenazesine geldi. Sanırım, anne babamın ikisi de öldükten sonra, ailemin tek kalanının ben olduğumu fark etti ve bana göz kulak olmayı kendine görev edindi.

Onun bir baş belası olduğu konusunda şikayet etsem de, gizlice onun ilgisini takdir etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. O, hiç sahip olmadığım küçük kız kardeşim gibidir, her zaman burnunu benim işlerime sokar, ama niyeti iyidir.

"Kabul et. Beni orada istemenin tek nedeni, daha fazla hayvan satmak." Şaşırmış gibi yapıyor. "Asla yapmam." Gülüyorum.

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

Birdie bir hayvan hakları aktivisti, yardıma muhtaç her canlıyı kurtarmaya ve çevresindeki herkesi onları evlat edinmeye ikna etmeye kararlı. Politikacı ya da ikinci el araba satıcısı olmalıydı, çünkü o köpek yavrusu gibi gözlerle baktığında hayır demek imkansız.

İki ay önce beni arayıp, dört aylık minyatür Highland ineği Maple'ı kurtarmam için yalvarana kadar ben bir istisna idim. Maple, buradan birkaç saat uzaklıktaki bir arka bahçedeki hayvanat bahçesinde bakımsız halde bulunmuştu. Cevabım hayırdı, ama Birdie görüntülü görüşme yapıp kamera karşısında bana yalvarınca kararım değişti.

Maple, Birdie onun Montana'ya naklini ayarlarken sadece bir hafta kalacaktı, ama sonra onun başından beri Maple'ı benim yanımda tutmayı planladığını öğrendim.

"Kabul et kuzen. Maple'ı çok seviyorsun," diye alay ediyor Birdie.

"Hayır, sevmiyorum." Birdie burada olup beni onu okşarken görmese de, elimi Maple'ın tüylü kürkünden çekiyorum.

"Sen öyle diyorsan öyledir," diye mırıldanıyor.

Elbette, Maple sevimli ve hatta numaralar da yapıyor, ama bu onu burada istediğim anlamına gelmez. Sadece kuzenime bir iyilik yapıyorum. Sanki benim saçmalıklarımı yüzüme vurmak istercesine, Maple tüylü alnını koluma sürüyor ve ben onu iyice kaşıyana kadar kıpırdamıyor. Ben inkar etsem de, burasının onun sonsuza kadar kalacağı ev olduğunu biliyor.

"En azından tatil için Montana'ya gelebilirdin. Noel'i yalnız geçireceğini düşünmek bile dayanılmaz," diye ekliyor Birdie.

"O da diğer günler gibi. Ben iyiyim."

Her yıl beni davet ediyor ve her yıl reddediyorum. Ailemle vakit geçirmek yerine dağda yalnızlığı tercih etmemi anlamıyor.

Eski nişanlım Danielle ile birlikteyken, her yıl büyük bir ağaç ve yeni süslemeler talep ederek, tatilin ardındaki duygudan çok hediyelere ve gösterişe önem veriyordu. O ayrıldığında, maddi şeylerin aile ve sevdiklerimle vakit geçirmenin mutluluğunu asla yerini alamayacağını fark ettim.

Ondan sonra Noel'i ailemle geçirdim. Annem için en sevdiği bayram olmasına rağmen, Noel'i başkalarına hizmet etmek ve iyilik yaymak için bir fırsat olarak görüyordu. Bu, istediğim partnerin nasıl biri olması gerektiğine dair bana yeni bir bakış açısı kazandırdı. Benzer duyguları paylaşan, gösterişli ve abartılı davranışlardan çok, paylaşmayı ve bağ kurmayı önemseyen biri.

O kişiyi hiç bulamadım ve ailem vefat ettikten sonra Noel'in büyüğü kayboldu. En çok değer verdiğim insanlarla kutlayamadığım için neşe ve gelenekler anlamını yitirdi.

"Ayrıca, daha önce kulübeme gelen istenmeyen bir misafirle uğraşmakla meşgulüm," diye ekliyorum, sinirimi gizlemeye çalışmadan. "Bir kadın bir haftalık rezervasyon yaptığını sanıyordu, ama dolandırılmış. Şimdi fırtına geçene kadar burada mahsur kaldı."

"Güzel mi?" diye sorar Birdie. "Ya da daha iyisi, bekar mı?"

Esprî yapmadan gülüyorum. "Noelle'in yirmili yaşlarında olduğundan eminim. Onun ilişki durumuyla ilgilenmem için hiçbir neden yok." Bu, onun verandamda dururken, altın sarısı saçları rüzgarda dans ederken onu incelememi engellemedi.

"Doğru kişiyi bulduğunda yaş sadece bir sayıdır," diye karşılık verdi Birdie.

"Tek umursadığım şey, fırtına dinince onun gitmesi."

Ne kadar yarın olmasını istesem de, gerçekçi olarak, Noelle'in üstü açık arabasının dağdan aşağı inebilme şansı çok az, sabah mucizevi bir şekilde hava düzelse bile.

"Doğru," diyor Birdie, sesinden eğlencesi hissediliyor. "İlk sorumu görmezden geldin, bu da onun güzel olduğu anlamına geliyor. *Gerçekten* güzel."

Kafamı sallıyorum. Birdie, beni sinirlendirme konusunda yetenekli, tıpkı şu anda muhtemelen saç ve güzellik ürünleriyle banyomu işgal etmiş olan sarışın, mavi gözlü cadaloz gibi.

"Fena değil," diye cevap veriyorum.

Noelle'in tanıdığım en güzel kadın olduğunu ya da gülümsemesinin yüzünü nasıl aydınlattığını düşünmeden edemediğimi itiraf etmeye niyetim yok. Yine de onun gitmesini istediğim gerçeği değişmiyor.

"Dikkatli ol kuzen, yoksa onu Maple gibi elinde tutmak zorunda kalabilirsin," diye takılıyor Birdie.

"Tamam. Bugünlük bu kadar konuşma yeter." Maple'ın kışına bir şaplak atıp ahırdan çıkıyorum. "Fırtına şiddetlenmeden hayvanların işlerini bitirmem lazım."

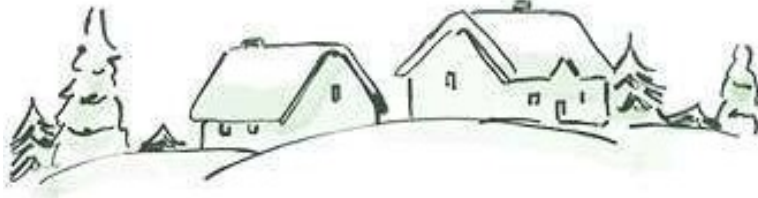
Kulübe yarım mil uzakta ve rüzgâr şiddetini arttırdığında kar motosikletiyle geri dönmek çok zor olabilir.

"Dikkatli ol ve en kötüsü geçince bana mesaj at. Ve gizemli kadına aşık olma," diyor şakacı bir şekilde.

"Hoşça kal, Birdie." Telefonu kapatıp arka cebime koyuyorum.

Yakındaki bir ahırdan, gece havuçlarını sabırsızlıkla bekleyen atlardan biri kişniyor. Genelde turlarımı hızlıca tamamlarım, ama kafamda o kadar çok şey varken odaklanmak zor oluyor — özellikle de kulübemi ele geçiren, boyu bir metre bile olmayan, mavi gözlü kasırga gibi kız.

CHAPTER 4

Dikkat: Wranglers giyen bir erkek spontan orgazmlara neden olabilir.

Noelle

Yüzüncü kez gibi hissedilen bir hareketle yuvarlanıp kanepenin daha derinlerine gömüldüm, ama buz gibi hava hala yanaklarımı ısıırıyor. Ateş saatler önce sönmüştü ve bulduğum ince battaniye kağıt mendil kadar işe yarıyordu. Saten tişörtüm ve şortum beni soğuktan pek korumuyordu. Şu anda bir çift tüylü çorap veya yün hırka için neler vermezdim.

Fırsatım varken Shep'ten bir battaniye daha istemeliydi, ama geç geldiğinde bana attığı ters bakış, şansımı zorlamamı engelledi. Cesaretimi toplayamadan, odasına girip kapıyı kapattı. Ne kadar soğuk olursa olsun, onu rahatsız etmeyeceğim. Bir iyilik daha istemek, ona benim zahmete değmediğimi düşündürebilir. Cabrio'da buz sarkıtına dönüşmektense, içeride soğuğa katlanmak çok daha iyi. Dışarıda beş dakika bile dayanmam.

Bir rüzgar esintisi pencereleri sarsınca, kanepeden sıçrayarak kalkarım. Her yer kapkaranlıktır, bu yüzden körü körüne sehpayı arar, telefonumu bulur ve el fenerini açarak şömineye doğru ilerlerim. Shep'i uyandırmaktan korktuğum için tavan ışığını açmam.

Şöminenin yanında çömelip, kararmış odunlara ve toz halindeki küllere bakıyorum. Keşke izci olsaydım ya da hayatta kalma kursuna katılsaydım. Ne yazık ki, ateşi yakmaya en yakın olduğum an, yanlışlıkla alüminyum folyoya sarılmış bir tabağı mikrodalgada ısıttığım ve itfaiyenin daireme gelip yangını söndürdüğü zamandı.

Şömine rafını kibrit veya çakmak aramak için taradım ama hiçbir şey bulamadım. Bu noktada çakmaktaşı bile kabul ederdim, ama gerçekçi olalım, *hayatta kalma* becerilerim televizyon dizisinin tema şarkısıyla başlıyor ve bitiyor.

Yardım umuduyla, parmaklarım titreyerek "ateş nasıl yakılır" diye aratıyorum. Ancak, birkaç saniye sonra, korkunç "*İnternet Bağlantısı Yok*" uyarısı belirince hayal kırıklığına uğruyorum.

Harika.

Yola çıktığımdan beri her şey ters gittiği için buna şaşırıyorum. Evrenin bana alaycı bir şekilde sırıttığını hissedebiliyorum. Muhtemelen dün havaalanına giderken kahve dükkanındaki baristaya bahşiş vermeyi unuttuğum için intikamını alıyor. Yine de bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Sanırım doğaçlama yapmam gerekecek.

Ateş yakmak ne kadar zor olabilir ki?

Yenilenen bir kararlılıkla, odayı aydınlatan telefonumu yere bıraktım. Gözlerim, Shep'in odun yığınının takılana kadar etrafta dolaştı. Daha yakından baktığımda bir kutu kibrit ve bir torba küçük çubuk gördüm.

Birkaç odun parçası alıp yığının üzerine attım, yerleştirmenin önemi olmadığını düşündüm. Bir kibrit çaktım ve yığının üzerine attım, ancak kibrit küllere değdiği anda sönüp gitti.

Pes etmek istemediğimden, çıra torbasını alıp odunların üzerine serpiştiriyorum. Bir kibrit daha yakıp oduna dokunduruyorum, alevlerin kısa süre dans etmesini izleyerek, bunu gerçekten başardığımı umut ediyorum, ta ki alevler bir duman bulutu içinde sönene kadar.

Elimi yüzüme götürüp, gülmeden bir kahkaha attım. "Tamam, belki de ateş yakmak sandığımdan daha zor," diye mırıldandım.

"Kulübeyi ateşe mi vermeye çalışıyorsun?"

Kanepenin yanındaki lamba yandığında ayağa fırladım ve dönüp baktığımda, oturma odasında kaşlarını çatmış Shep'i gördüm.

"Özür dilerim. Ben sadece..." Özür dileme sözlerim boğazımda kalır, çünkü onun kalçalarında sarkık duran Wrangler pantolonunu fark ederim.

Düzeltilme: O sadece Wranglers giyiyor.

Adam gömleksiz ve çıplak ayakla, vücudu sağlam ve kasları gelişmiş. Çıplak göğsünün her bir kıvrımını ve eğriliğini, gövdesinin sert hatları üzerinde hafifçe uzanan tüyleri incelerken yanaklarım kızarıyor. Bakışlarım tekrar yüzüne döndüğünde, beni okunamaz bir ifadeyle izliyor.

"Gece yarısı oturma odamı karıştırmanın bir nedeni var mı?"

"Ateş söndü ve çok soğuktu. Seni uyandırmak istemedim, bu yüzden tekrar yakmaya çalıştım," diye aceleyle açıklıyorum.

Yaklaşır, gözlerini gelişigüzel yığılmış odunlara diker, sanki odunlar onu kişisel olarak aşağılamış gibi.

"Daha önce hiç başlamadım," diye itiraf ediyorum.

"Hadi canım," diyor kuru bir şekilde. "Soğuk hissetmene şaşmamalı. Neden daha fazla giysi giymiyorsun?" Pijamalarımı işaret ediyor.

"Aynı soruyu sana da sorabilirim," diye karşılık veriyorum.

"Yaprak gibi titremeyen benim. Buz sarkıtına dönmeden önce bir kazak giy. Hayatta kalmaktan çok moda öne önem verdiğin için hipotermiye yakalanacağından endişelenerek geceyi geçirmek istemiyorum."

Ciddi mi?

Ellerimi belime koyuyorum. "Yanımda olsaydı giyerdim. Bavulum şort ve tişörtlerle dolu çünkü sıcak bir yere gideceğimi sanıyordum." Bavulum başka neler koyduğumu söylemiyorum, bunun konuyla ilgisi yok. "Ama benim durumumla ilgilenmeni beklemiyorum. Belki odana girmeden önce ateşi yakmam gerektiğini söyleseydin, bu duruma düşünmezdim."

Kaşları çatıldı, sert hatlı ağız yumuşadı. "Söndüğünde neden beni uyandırmadın?"

"Beni pek de sıcak karşılamadın." Ellerini sıkıca yanlarında tutarak dinliyor. "Seni kızdırıp, başka bir battaniye istediğim için karın içine atılmak istemedim."

Dudaklarını büzerek, bakışlarını benimle kanepe arasında gezdiriyor. Tek kelime etmeden arkasını dönüp odasına girer.

"Tamam o zaman," diye mırıldanırım. "Sanırım kendi başımın çaresine bakacağım."

Ateşi yeniden yakmaya çalışmakla, kanepeye çekilip sabaha kadar beklemek arasında kararsız kalıyorum. Karar veremedim, Shep'in odasından gelen çekmece sesleri kulağıma geliyor. Odasına girmemem gerektiği konusunda yaptığı uyarıyı hatırlayarak olduğum yerde kalıyorum.

Kısa bir süre sonra, bir yığın giysi ile geri dönüyor: gri eşofman altı, polar astarlı flanel gömlek ve bir çift çorap.

Bunları bana uzatıyor. "Al."

Yığına doğru başımı salladım. "Şey... Bunlar ne için?" "Giymek için. Üşüdüğün için."

"Ah. Doğru. Teşekkür ederim." Giysileri alıp sıkıca tutuyorum.

Havada soğukluk olmasına rağmen, göğsümde sıcaklık hissediyorum. Shep'in beklenmedik nezaketi bende minnettarlık ve inanamama duygusu uyandırıyor. İlk karşılaşmamızdan sonra, beni burada istemediğini açıkça belirtmişti, bu yüzden benim rahatımı önemsemeyeceğini düşünmüştüm. Ama işte burada, aksini kanıtlıyor.

"Ee, üstünü değiştirmeyecek misin?" diye soruyor.

Başımı sallayıp, aceleyle banyoya gidip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Yalnız kaldığımda, kıyafetleri tezgahın üzerine koyup aynaya bakıyorum.

"Toparla kendini, Noelle," diye yansımama fısıldıyorum.

Yanaklarım kıpkırmızı, saçlarım dağınık ve dudaklarım maviye dönmüş. Musluğu açıp, ellerime ılık su akıtıyorum, sonra yüzüme biraz su serpiyorum. Sonra Shep'in flanel gömleğini giyiyorum, onun misk kokusu ve çamaşır deterjanı kokusu duyularımı dolduruyor. Gömlek beni sarıyor, uyluklarımın ortasına kadar geliyor, giyecek eşofmanım olduğu için minnettar oluyorum. Birkaç dakika önce beni neredeyse hiç olmayan kısa şortla gördüğü gerçeğini görmezden geliyorum.

Muhtemelen, onu açıkça süzöldüğüm için onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşündü. Bir kadının gömleksiz, karın kaslı bir erkeğe bu kadar yaklaşması her gün olan bir şey değil. Bu manzara takdir edilmeye değer, bu yüzden sadece bir gece burada olmam iyi bir şey.

Hızla eşofmanı giyip, düşmemesi için bel kısmını iki kez kıvrıyorum. İşimi bitirince, tişörtümü ve şortumu alıp

derin bir nefes alıp kapıyı açtım.

Shep şöminenin üzerine eğilmiş, lamba her hareketinde sırt kaslarını aydınlatıyor. Kalbim hızla atmaya başlıyor, hiç çaba sarf etmeden bile dikkatimi dağıtan tavırları beni etkiliyor. Beni yine hayranlıkla izlerken yakalamadan önce, dikkatimi merkezde bulunan küçük bir odun yığını üzerinde yeniden düzenlediği odunlara yönlendiriyorum. Kibritle odunlara dokunuyor ve alevler hızla yayılıyor, ateş canlanırken odunların tabanını yalıyor.

Odanın diğer ucuna doğru yürüdüm, cildimde ilk ısıyı hissetmek için sabırsızlanıyordum. Yaklaştığımda, Shep başını bana doğru çevirdi.

Gözleri üzerimde dolaşüyor, vücuduma bolca oturan büyük beden flanel gömleğime takılıyor. Avuçlarını uyluklarına dayayıp ayağa kalkıyor. Attığı her adım bilinçli ve aramızdaki mesafeyi kapatırken ben yutkunuyorum.

Yerimde sabit kalıyorum, çıplak göğsüne bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Saçları hafifçe dağınık ve yaklaştıkça deri ve misk kokusu daha da güçleniyor.

Beni baştan aşağı yavaşça süzerken, merakım ihtiyatımı yenerek, aklımdan ne geçtiğini merak ediyorum. Acaba beni kendi kıyafetleriyle görmekten hoşlanıyor olabilir mi? Bu, yeni tanıştığımız ve ben onun mülküne adım attığım andan itibaren sinirli olduğu düşünülürse, aptalca bir düşünce.

"Şimdi ısındın mı?" diye soruyor, nefesinin yanaklarıma değecek kadar yakın durarak.

Flaneli üzerime daha sıkı sarıyorum. "Evet, bunun ve ateşi yaktığın için teşekkürler. Senin için çok kolay görünüyor."

"Yıllarca pratik yaptığım için." "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Uzun zamandır," diye belirsiz bir cevap veriyor. "Kaç yaşındasın?" diye patlıyorum.

Bu soru dünden beri aklımda. En az on yaş büyük olmalı, ama kesin olarak söylemek zor.

Shep bıyığının kenarlarını okşuyor. "Sence kaç yaşındayım?"

Düşünceli bir şekilde çenemi okşayarak sııttım. "Hmm... Bu zor bir soru. Oldukça fazla ak saçın var, ama sanırım bir gecede çıkan birkaç tanesinin sorumlusu benim.

birkaç tanesinin bir gecede çıktığından eminim."

Ellerimi yanımda tutuyorum, parmaklarımı şakağına dokunma isteğine direniyorum. İznim olmadan ona dokunmamın hoşuna gitmeyeceğini hissediyorum.

"Kırk beş yaşındayım." Derin sesi omurgamdan aşağı bir titreme geçiriyor. "Oh."

Düşünmeden hafifçe eğiliyorum. Gümüş tilki kovboy beklediğimden daha yaşlı — yaşlı demek tecrübeli demek. Acaba yatakta da aynı güçle mi sevişiyor: sert, otoriter, beni nefessiz bırakıp yalvartacak kadar.

Kötü fikir, Noelle.

Yabancı tehlikesi radarım gerçekten bozulmuş olmalı ki, kendimi Shep için yatakta çıplak uzanmış olarak hayal ediyorum.

"Kaç yaşındasın, Noelle?" diye sordu, beni inceleyerek.

Boğazımı temizlemeden önce poker suratlı tanrılara sessizce dua ediyorum. "Yirmi beş yaşındayım."

Baba.

Bu kelime neredeyse ağzımdan çıkıyordu, ama tam zamanında kendimi tuttum. Belki de Gemma haklıdır, gerçekten çok uzun süredir orgazm olmadım.

Sıradan gelebilir, ama aramızdaki yirmi yaş farkı onun çekiciliğini daha da artırıyor. Geçmişte çoğunlukla yaşlılarla çıkmıştım, ama her zaman daha yaşlı bir erkekle birlikte olma hayali kurmuştum. Kendine güvenen, iddialı, bana dokunmadan önce bile yalvarmamı sağlayacak biri. Ama benim bu küçük hayallerimde, beni başının belası gibi gören, düşünceli bir kovboy kesinlikle yer almıyor. Hayır, efendim.

Kanepede yığılmış yastık ve battaniyeleri görünce düşüncelerim dağılıyor. Shep, ben üstümü değiştirirken bunları toplamış olmalı. Huysuz tavırlarının ardında düşünceli bir tarafı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Birkaç saat içinde beni izinsiz girmeye suçlamaktan, bana sıcak giysiler ve battaniyeler vermeye geçmesinin mantıklı açıklaması bu.

"Seni sıcak tutacak şeyler olursa, sabaha kadar beni rahatsız etmezsin diye düşündüm," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi.

"Neyse ki güneş doğduktan sonra en sinir bozucu halime bürünürüm," diye küstahça cevap veriyorum.

Dudaklarını sıkıştırarak beni inceliyor. Bu kadar yakından, irislerinin etrafındaki ince altın halkayı fark ediyorum, bu da kahverengi gözlerine, ifadesindeki gerginlikle tezat oluşturan bir sıcaklık katıyor.

Shep bir adım geri çekilirken boğazını temizler. "Geç oldu. Yatağıma dönsem iyi olacak."

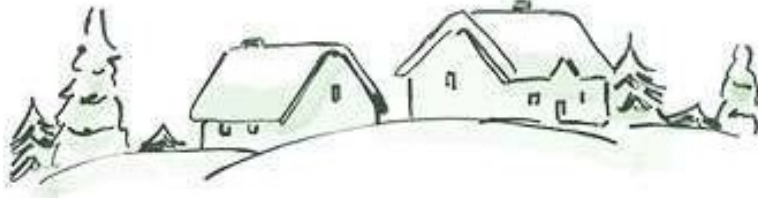
"İyi fikir. Giysiler ve battaniyeler için tekrar teşekkürler."

Kısa bir baş sallamayla karşılık verdikten sonra yatak odasına dönüp kapıyı arkasından kapatır.

Şimdiye kadar ateş yanıyor ve odayı güzelce ısıtıyor. Koltuk koluna yastıkları yerleştiriyorum, battaniyeleri kanepenin üzerine seriyorum ve hevesle onların rahat kucaklamasına gömüyorum.

Yan dönüp gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Her ne kadar rahat olsam da, eskiden çok farklı bir nedenden dolayı uykuya d alamıyorum. Birkaç saat sonra buradan ayrılacağım için duyduğum hayal kırıklığını hızla bir kenara itiyorum, Shep'in yatağında bir gece geçirme hayallerimin güneşin doğuşuyla birlikte kaybolacağının farkındayım.

CHAPTER 5

Yanmış Pastırma ve Güneş Işığı Gülümsemeleri

Shep

Gece yarısı uyanıp, ardından gelen yapmacık konuşmalardan sonra, Noelle'in kalışının kısa süreli olması gerektiğine her zamankinden daha fazla emin oldum. Ancak, saatlerce huzursuzca dönüp durduktan sonra, güneş doğdu, rüzgar hala kulübenin dışında uluyor ve kar kalın tabakalar halinde yağmaya devam ediyor.

Erken tahminler kısa süreli bir fırtına olacağını söylüyordu, ama yanılmışlardı. Bu da, bir sonraki duyuruya kadar davetsiz misafirimle baş başa kalacağım anlamına geliyordu.

Onu şöminenin yanında titreyerek, titrek parmaklarıyla ateşi yakmaya çalışırken görmek, vicdanımı rahatsız mı etti? Belki. Yoksa sadece Birdie'nin geçen yıl bana gönderdiği ince battaniyeye sahip olması mıydı? Biraz. En endişe verici kısım neydi? Misafirim hakkında hiç düşünmeden yatağa girdim, ta ki onun oturma odasında hareket ettiğini duyana kadar. O zaman bir köpek gibi koşarak odaya girdim.

Davranışım için geçerli bir mazeretim yok. Beklenmedik gelişi beni rahatsız etmişti ve tek endişem, fırtınada donmasını engellemekti. Ama bu pek işe yaramadı, çünkü benim ilgisizliğim yüzünden oturma odamda neredeyse bir buz heykeli haline geldi.

Beni daha da pislik yapan şey, o orada titreyerek dururken, gözlerimin sürekli onun hayal gücüne pek yer bırakmayan, her kıvrımını ve göğüslerinin dolgunluğunu sergileyen ipek bluzuna ve şortuna kaymasıydı.

Ona kıyafetlerimi ödünç vermek vicdanımı rahatlatmak için basit bir çözüm olacağını ummuştum, ama yanılmışım. Onu benim flanel ve eşofmanlarımla görmek, dayanılmaz derecede baş döndürücüydü. Ve durumun daha kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm anda, onun benden yirmi yaş küçük olduğunu öğrendim. Tanrım, onun babası olacak yaştayım, ama onun ne kadar çekici olduğunu acı bir şekilde farkındaydım — kalçalarının her acı verici sallanışı ve zeki ağzından çıkan her küstah yorum.

Noelle'den kaçmak için pencereden gizlice çıkıp kulübenin arkasındaki ahşap atölyesine saklanmayı düşünürken, mutfaktan gelen yüksek bir gürültü beni yataktan fırlatır.

Tanrım, o şehirli kız şimdi ne belaya bulaştı?

Güzel olabilir, ama kesinlikle başa bela bir kız.

Hızlıca giyinip odamdan çıktığımda, mutfağın halini görünce adımlarım durdu. Noelle ocak başında duruyordu, yanakları ve saçları unla kaplıydı. Tezgahın üzerinde kaseler ve karıştırma kapları dağınık duruyordu ve her yüzey şekerle kaplıydı. Tencere ve tavalar lavaboda dengesiz bir şekilde üst üste yığılmıştı ve yerler dökülmüş şekerle kaplıydı.

Sanki bir kasırga burayı yerle bir etmiş gibi.

Elimi ağzıma götürüp bu kaosu içime sindiriyorum. "Tanrım, burası tam bir felaket."

"Oh, iyi, uyanmışsın." Noelle, benim huysuzluğumdan habersiz, gülümseyerek diyor. "Kahvaltını hazırladım. Soğumadan yemelisin." Dolaptan bir tabak çıkarıp tezgâhın üzerinde boş olan tek yere koyuyor. "Mutfağı kullandığım için kusura bakma. Uyandığımda karın hala yağdığını görünce, bana biraz daha katlandığını için teşekkür etmek için güzel bir şey yapmak istedim. Fırtına diner dinmez gideceğime söz veriyorum." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır.

Hazırladığım keskin yorumlar, kelimeleri telaffuz etmeden önce yok olup gidiyor. Ona sabaha kadar kalabileceğini söylemiş olabilirim, ama gerçekten onu şiddetli fırtınaya göndereceğimden mi endişeleniyor?

Mutfak dağınık, ama o iyi niyetle güzel bir şey yapmaya çalışmıştı. Suçluluk duygumun artmasına bir neden daha. Onun durumunu düşününce, daha az huysuz davranabilirdim. Tatilini yalnız geçirmeyi, güneşin tadını çıkarmayı umuyordu, kim bilir ne kadar sürecektir bir süre için huysuz bir adamla birlikte kalmayı değil.

"Fırtına geçene kadar kalabilirsin," diye onu teselli ediyorum.

Yüzü gözle görülür şekilde gevşiyor ve bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Gerçekten minnettarım." Köşedeki masayı işaret ediyor. "Otur. Yemeğini getireceğim."

Onun isteği üzerine bar taburesine oturuyorum ve birkaç saniye sonra, önüme birkaç dilim domuz pastırması ve şurup dökülmüş bir yığın krep içeren bir tabak koyuyor. "Umarım her şeyin tadı iyidir." Ellerini ovuştururken bana temkinli bir bakış atıyor. "Meşhur ev yapımı sıcak çikolatamı yaptım ve muzlu tarçınlı krepler hazırladım. Elindekilerle ve getirdiğim birkaç şeyle yaptım, ama tarifim yoktu, o yüzden doğaçlama yaptım. Ah, hamuru karıştırırken pastırmayı çevirmeyi tamamen unuttum, o yüzden biraz fazla çıtır olabilir."

Karalaşmış kenarlarına bakılırsa, *çıtır çıtır* demek yetersiz kalır. Krepler de hokey diski kadar kalın görünüyor. Çatalımla bir tanesini delip bir ısırık alıyorum. Dokusu çiğnenmesi zor, dişlerime yapışan tarçın ve muz parçalarıyla dolu, ama yine de yutuyorum.

Noelle umut dolu bir ifadeyle beni izliyor, ben de ona zoraki bir gülümseme atıyorum.

"Güzel," diyorum boğuk bir sesle.

O da titrek bir rahatlama nefesini verir. "Phew. Çok sevindim. Genelde dondurulmuş yemekler yerim ya da dışarıdan sipariş ederim, bu yüzden pek iyi bir aşçı sayılmam."

Başka biri bu krepleri yapmış olsaydı, onlara boktan olduklarını söyler ve çöpe atardım. Ama Noelle'in geyik gözlerinde gururla bana bakarken bunu yapamazdım. Bu yüzden mantıklı olan tek şeyi yapıp bir ısırık daha alıp, masaya bıraktığı buharlı sıcak çikolatayla yudumladım. Şaşırtıcı bir şekilde, vanilya ve nane aromasıyla çok lezzetliydi. Görünüşe göre tatil içecekleri onun uzmanlık alanı, kahvaltı ise pek değil.

"Sıcak kakaonuz gerçekten çok lezzetli," diyorum yudumlarırken. "Bu bir aile tarifi," diyor gülümseyerek.

Etrafa bakındığımda, kendisi için yer ayırmadığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. "Sen yemeyeceksin mi?"

"Sadece küçük bir tencere bulabildim, o yüzden önce seninkini yaptım. Duş almadan önce kendime de biraz yapacağım, sorun olmazsa." Yine başlıyor, dün gece ona karşı kaba davrandığım için kendimi pislik gibi hissettiriyor.

"Sorun değil." Onun arkasını bakarak bir muz ve tarçın kavanozu görüyorum ve aklıma bir fikir geliyor. "Sen duş al, ben ikinci partiyi hazırlayayım."

Geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh hayır, senden bunu isteyemem."

"Sorun değil," diyorum, elimi sallayarak. "Bana kahvaltı hazırladın. Birkaç krep çevirmek en azından yapabileceğim bir şey."

Ona bunun tartışmaya açık olmadığını söylemeyi tercih ederim, ama bu yaklaşıma iyi tepki vereceğini sanmıyorum. Zaten benim bir pislik olduğumu düşünüyor, bu yüzden istediğimi elde etmek için daha ince bir yaklaşım bulmam gerekecek.

Noelle, kirli bulaşıkları tezgahdan lavaboya taşıırken bana bir bakış attı. "Emin misin?"

"Eminim."

Hala tereddütlü bir şekilde yavaşça başını sallar, ama itiraz etmez. "Tamam, ama işim bittiğinde bu pisliği temizleyeceğim," der.

"İyi."

Onu yatıştırmak için öyle söylüyorum. Temizliği ben yapmaya niyetliyim, ama tartışmanın bir anlamı yok.

Hokey diski gibi yassı kreplerimi ve *çıtır çıtır* pastırmamı bitirdikten sonra, odama gidip Noelle'e başka bir eşofman ve uzun kollu flanel gömlek alıyorum.

Elinde tuvalet malzemeleriyle banyoya giderken onu durduruyorum.

"Bu ne?" Giysileri işaret ediyor.

"Temiz bir şeyler giymek istersin diye düşündüm."

"Oh, teşekkürler." Giysileri alır ve kolunun altına sıkıştırır. "Dün gece verdiğin giysileri giyecektim."

Homurdanırım. "Önemli değil."

Bunu nazik olmak için yapmıyorum, pratik bir karar. Eğer sıcak kalırsa, o daracık pijamayı bir daha giymez ve benim iradem de bir şans yakalar.

Noelle gülümserken gözleri parılıyor. "Her ne olursa olsun, minnettarım." Başını eğip, banyoya doğru yanımdan hızla geçiyor.

Kapı arkasından kapanınca, mutfağa geri dönüp yeni bir parti krep hamuru hazırlamaya başlıyorum. Noelle'in pişirdiği yemeği tadıp, servis ettiği için kendini kötü hissetmesini istemiyorum. En azından birimiz düzgün bir kahvaltıyı hak ediyor ve bu kişi, buraya geldiğinden beri bana katlanmak zorunda kaldığı için o olmalı. Bu da pratik bir seçim, asil bir jest değil.

Ahırdaki hayvanların bakımını yaptıktan sonra, kulübenin arkasında bulunan atölyeme çekildim. Burası, zeminini talaş kaplayan, raflarında planyalar ve keskiler dizili, havasında sürekli çam kokusu dolaşan, ahşap işleri için kullandığım tek odalı bir bina. Ortasında, şu anda üzerinde çalıştığım projeyle dolu bir çalışma tezgahı var: arkadaşım Casey ve eşi Amy için yaptığım, neredeyse bitmek üzere olan bir sallanan sandalye.

Casey liseden beri arkadaşşımdır. Kasabada sahip olduğum honky-tonk barı High Noon'u yönetiyor. Burası eskiden süt inekleri için bir ahırdı, ama yirmi yıl önce yerel süt çiftliği iflas edince burayı satın aldım ve Pine Haven'ın en popüler mekanına dönüştürdüm.

Geçen ay, maaş ödemelerini yapmak için uğradığımda, Casey Noel için Amy'ye alacak bir sallanan sandalye arıyordu. İlk bebeklerini bekliyorlar ve Amy, çocuk odasının orman temasına uygun el yapımı bir sallanan sandalye istiyor. Fiyatlar o kadar absürt ki, ben bir tane yapmayı teklif ettim. Genellikle yaptığım mobilyaları kasabadaki konsinye mağazasında satarım, ama ara sıra özel projeler yapmaktan da keyif alırım.

Bu biraz acı tatlı olsa da, istediğim ama sahip olamadığım her şeyi hatırlatıyor bana. Her zaman bir eşim ve bir sürü çocuğum olmasını hayal ettim. Bir zamanlar eski sevgilimle her şeye sahip olacağımıza inanıyordum, ama son zamanlarda, arkadaşlarımın ve tanıdıklarımın istediğim hayatı kurarken ben boş ellerimle durduğumu izleyerek, sonsuza kadar yalnız kalma olasılığını kabullendim.

Kapıya hafifçe vurulduğunda zımparalamayı bırakıyorum. Pencereden dışarı bakınca, gökyüzünün karardığını ve bütün öğleden sonrayı burada geçirdiğimi fark ediyorum.

"Girin," diye bağıryorum.

Noelle başını içeri sokar. Neredeyse benim paltolarımdan birine boğulmuş durumda ve daha önce ona ödünç verdiğim botları giyiyor, çünkü dışarı çıkması gerektiğinde yanında pratik ayakkabıları yoktu.

"Rahatsız etmiyorum umarım," diyor yumuşak bir sesle. Rahatsız ediyor, ama ben cevap vermeyi yutuyorum.

"Sorun değil. Ne oldu?" diye soruyorum.

Alüminyum folyo ile kaplı bir kaseyi kaldırır. "Yavaş pişiricide pişirdiğin chili için zamanlayıcı çaldı. Bir kase yedim, çok lezzetliydi. Bütün öğleden sonra burada olduğun için senin de acıkmış olabileceğini düşündüm, ben de sana biraz getirdim."

Bu jestiyle, rahatsızlığım azalır. Bana akşam yemeği getirmek için soğuğa göğüs germek zorunda değildi, ama yine de yaptı.

Çünkü o, omzunda bir çip taşıyan, bıkkın bir pislik değil.

"Teşekkürler. Oraya koyabilirsin." Duvara yaslanmış tekerlekli arabayı işaret ettim.

Kafasını sallayarak, istediğim yere chiliyi koydu, ama odada kalmaya devam etti. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

O, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak içini çeker. "Açıkçası, kulübe çok sessiz. Telefonum çekmiyor, bu yüzden çalışamıyorum ya da tatil şarkı listesi dinleyemiyorum ve çok fazla okuyamadığım için huzursuzlanıyorum. Sen çalışırken seninle vakit geçirebilmeyi umuyordum." Tereddüt eder, bana yan gözle bakar ve ekler: "Sessiz olacağım, söz veriyorum."

Bundan çok şüpheliyim.

Noelle doğası gereği meraklıdır ve sessizliği pek iyi kaldıramadığını itiraf etmiştir. Ayrıca, genellikle kimseyi atölyeme almam. Kafamdaki gürültü çok fazla olduğunda buraya gelirim ve düşünmeyi ellerime bırakırım. Ham ahşabı somut bir nesneye dönüştürmenin verdiği huzur, beni başka hiçbir şeyin sakinleştiremediği kadar sakinleştirir.

Bana en yakın köşedeki metal alet sandığını işaret ediyorum. "Otur."

Noelle çalışma tezgahımın önünden geçerken, yan yatmış sallanan sandalyenin yanında durur. Parmakları, yapraklarla kaplı bir yatakta kıvrılmış bir tilki oyduğum başlığı okşar.

"Shep, bu çok güzel," diyor, neredeyse saygıyla. "Her ayrıntı mükemmel. Mobilya yapımından mı geçiniyorsun?"

"Hayır, bu bir hobi." Zımpara pedini bir kenara koyup ellerimi kot pantolonuma silerim.

"Öyle mi? Mesleğin ne?"

Sessizlik bir dakika bile sürmedi.

"Pine Haven'ın tek honky-tonk barı olan High Noon'un sahibiyim."

Noelle gözlerime bakarken burnunu kırıştırır. "O bir tür bar mı?"

"Bir nevi." Alnımı silerim. "Alkol, country dansı, hafta sonları canlı müzik ve Arizona'nın en iyi barbeküleri var."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Seni, dans pistini yabancılarla doldurmaktan çekinmeyen bir sosyete insanı olarak görmüyorum."

"Değilim." Omuz silkiyorum. "Arkadaşım Casey burayı işletiyor. Haftada bir kez uğrayıp malzeme siparişi verip hesapları hallediyorum."

Yıllardır böyle. Günlerimi dağda hayvanlarla ve dükkânımda ahşap işçiliği yaparak geçiriyorum. Kimseye hesap vermem ve yalnızlık benim en sevdiğim arkadaştır. Yine de Noelle burada sürekli sohbet ediyor ama bu, düşündüğüm kadar rahatsız edici değil.

Alet sandığının üzerine oturur, paltosunu çıkarır ve dizlerini göğsüne çeker. Flanel gömleğim vücuduna bolca oturur ve üst düğmeleri açık olduğundan bir tarafı omzundan kayar ve çilli tenini ortaya çıkarır. Karnımın derinliklerinde bir sıcaklık dalgası yükselir, hayvanca bir

dürtüyle, ağzımı açıkta kalan tenine sürükleyip iz bırakma düşüncesi zihnimde parıldıyor.

Keskin bir nefes alıyorum, zihnimi onun adımı haykırırken dilimi köprücük kemiği boyunca gezdirmekten başka her şeye odaklamaya zorluyorum — sürekli gevezelik etmesi, mutfakta yaptığı dağınıklık, ait olmadığı yerlere gitme alışkanlığı.

"Lütfen bana en azından balta atma ya da bowling gibi eğlenceli bir hobin olduğunu söyle," diye alay ediyor.

Dikkatimi dağıttığı için minnettar olarak, biberli çorbamı alıp alet sandığının yanına geçiyorum, daha fazla rahatsız edici düşünceleri uzak tutmak için kasıtlı olarak mesafemi koruyorum.

"Tabii, çünkü keskin nesneler fırlatan ve soyunma odası gibi kokan ayakkabılar giyen amatörlerle çevrili olmak *çok* eğlencelidir," diyorum.

O gülüyor. "Tamam, Bay Huysuz, beni aydınlatın bakalım, sizin dünyanızda ne eğlencelidir?"

Ona somurtkan bir bakış atarım. "Yazın, Casey ve benim takım halat çekme yarışmasında yarıştığımız yerel rodeoyu yönetiyorum. Senin eğlence standartlarına uymayabilir, ama ben strateji ve sabır gerektiren aktiviteleri tercih ederim."

"Oh, bu, kimin en hızlı ip bağlayabileceğini görmek için yapılan bir yarışma mı? Yoksa kovboyler için halat çekme yarışı mı?"

Burnumun köprüsünü sıkıştırıp iniltiyi bastırırım. Noelle daha fazla şehirli olamazdı.

"Hayır, bu iki kovboyun bir boğayı kovaladığı bir yarışma - boğa, genç bir erkek sığırdır," diye ekliyorum, o başını eğip kaşlarını çatarken. "Birimiz boğanın başını yakalar, diğeri ise arka bacaklarını. En hızlı takım kazanır."

"Bu güvenli mi?" Sesi bir oktav yükselir.

"Elbette. Hayvanların zarar görmemesi için katı kurallara uyuyoruz," diye onu temin ederim.

Dik oturur ve bana gergin bir gülümseme atar. "Yani, senin için güvenli mi?"

Bu cevabı beklemiyordum. Birdie gibi, hayvanların spor için kullanılmasına karşı çıkacağını ve benim güvenliğimin ikinci planda kalacağını düşünmüştüm.

"Evet. Boğa binicileri ezilme endişesi yaşayanlardır. Benim en büyük endişem ise ipimin dolanması." Bu noktada konuşmayı kesip işe dönmem gerektiğini söylemem gerekirdi, ancak merakım küçük konuşmalardan hoşlanmama engel oldu. "Ne iş yapıyorsun?"

"Bir podcast sunuyorum. Hayat karıştığında dinleyicilerime güç veren, heyecanlı kız enerjisiyle dürüst görüşlerin bir karışımı," diye açıklıyor, yüzü heyecandan kızarıyor.

"Heyecanlı kız enerjisi" de ne demek ve neden şaşırmadım?

Onun tarifine göre, yaptığı iş kişiliğinin bir uzantısı. Onu sadece bir günden biraz fazla süredir tanıdığım halde, insanların ne düşündüğüne bakmaksızın, benim de dahil olduğum, hayatına dair güneşli bakış açısını yayarken en mutlu olduğunu söyleyebilirim.

"Bunun için para alıyor musun, yoksa daha çok bir hobi mi?" Gülümsemesi kaybolur ve ancak o zaman sorunun ne kadar kaba geldiğini fark ederim.

Bana daha yakın durmak için yanıma yaklaşır ve koluma şefkatle dokunur. "Bölümlerim milyonlarca kez izleniyor ve sürekli olarak en iyi yüz podcast arasında yer alıyorum, yani iyi gidiyorum diyebilirim."

Hiç dinlemedim ama kulağa etkileyici geliyor. Şimdi düşününce, Noelle'in çekiciliğini anlayabiliyorum. Sesi yatıştırıcı ve canlı, konuştuğunda sıradan detayları bile büyüleyici hale getiriyor.

"Kırmak istemedim," diyorum, bariz hatamdan dikkatleri başka yöne çekmek için kaşıkla ağzıma chili koyarak.

"Alınmadım." Gülümsüyor. "Çok fazla sallanan sandalye yapıyor musun?"

"Aslında bu benim ilk yaptığım." Tezgahın üzerine dayadığım sandalyeyi işaret ettim. "Casey ve karısı bebek bekliyorlar."

"Bu çok cömertçe," diye hayranlıkla söylüyor. "Büyükbabam da ahşap işçiliğini çok severdi. Onu hiç tanımamış olsam da, büyükannem için yaptığı ahşap Noel köyünü miras aldım. Her ev, Noel şarkısı çalan bir müzik kutusu." Bir an durup, kucağında ellerini ovuştururken sesinde hüznün beliriyor. "Geçen yaz taşındığımda, nakliye ekibi üç kulübeyi içeren sandığı düşürdü. Neyse ki dükkanlar ve kilise zarar görmedi, ama yine de çok üzüldüm."

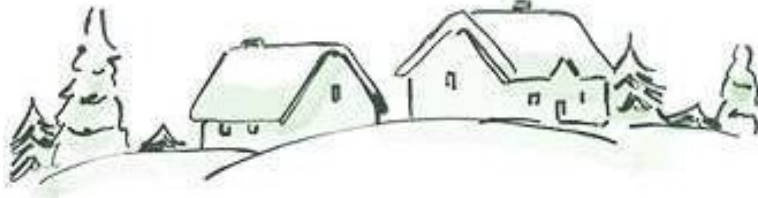
Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Onları kaybettiğin için üzıldüm."

Başını eğip bana küçük bir gülümseme attı. "Teşekkür ederim. Eninde sonunda yenilerini alacağım, ama eskisi gibi manevi değeri olmayacak."

Onun hikayesi, artık var olmadığını düşündüğüm bir duyguyu uyandırdı bende. Onun sorunlarını, ne kadar küçük olursa olsun, çözmek istiyorum, her ne kadar bu konuda bir ilgim olmasa da. İki günden az bir sürede, onun bitmek bilmeyen iyimserliği ve ateşli tutkusu kafamı karıştırdı.

Elimin omzunda olması, içimde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve bu hoşuma gitmiyor. Elimi yanıma çekiyorum, parmaklarımı esneterek, fırtına geçtikten sonra onun gidecek olması nedeniyle şimdiden hayal kırıklığına uğramış olan tarafımı silkeliyorum.

CHAPTER 6

Kendime Not: Kovboyun Yumuşak Bir Yeri Var

Noelle

Dün sakin bir gündü ve Shep'in atölyesinde onunla vakit geçirmeme izin verdiği bir saat hariç, günün çoğunu kitap okuyarak geçirdim. Onun çalışmasını izlemekten keyif aldım ama fazla kalmamam gerektiğini biliyordum. Burası onun sığınağı olduğu çok açık. Yine kanepede uyuyakaldım ve sadece bir kez uyanıp Shep'in ateşi beslediğini gördüm. Görünüşe göre ilk gecemin tekrarlanmasını riske atmak istemiyordu ve onun ince düşünceli davranışına gülümsemeden edemedim.

Bu sabah, lezzetli sosis, yumurta ve peynirli kahvaltı sandviçleri yaptıktan sonra bir süre önce yatak odasına çekildi.

Başka bir kitapla kendimi oyalaymaya çalıştım, bu kitap mafya patronunun düşmanının kızını zorla evlendirmesini anlatıyor ama bir türlü kendimi veremiyorum. Okumayı ne kadar sevdiğim halde, bu yolculuk için indirdiğim kitaplar beni ancak bir süre meşgul edebiliyor. Bu yüzden, kanepeden başımı kaldırıp Shep'in paltosu ve botlarıyla odasından çıkıp ön kapıya doğru yürüdüğünü gördüğümde e-okuyucumu bir kenara koydum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

"Ahıra, hayvanları beslemeye," diyor botlarını giyerken.

Ayağa fırlıyorum. "Seninle gelebilir miyim?"

Dün arka taraftaki atölyeye yaptığımız kısa gezi fırtınada zorlu geçmişti, ama şimdi kar hafiflediğine göre, dışarı çıkıp ahır da dahil olmak üzere etrafı keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

O, tüm boyuyla ayağa kalkar, yüzünde temkinli bir ifade vardır. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bu bir hayır değil.

"Lütfen? Kulübede kapalı kalmaktan sıkıldım ve biraz temiz hava almak istiyorum." Çenemi kaldırıp, ona yapabildiğim en üzgün bakışı atıyorum. "Hâlâ telefonum çekmiyor, bu yüzden çalışamıyorum ve bu kadar uzun süre boş durmaya alışkın değilim."

Shep daha önce bana, burada telefonun iyi günlerde bile güvenilir olmadığını, kötü havalarda ise hiç çekmediğini söylemişti, bu yüzden ne zaman düzeleceği belli değil.

Hiçbir şey yapmadan oturmaya alışkın olmadığımı söylerken abartmıyorum. Cumartesi özel programı da dahil olmak üzere haftada altı podcast kaydı yapıyorum, bir yandan sosyal medyayla uğraşıyor, bir yandan da marka etkinliklerine katılıyorum. Bu seyahat, iki yıldır ilk kez bir randevu veya akşam yemeği için bir öğleden sonra dışında daha fazla zaman ayırdığım ilk seyahat.

Anlık tatilimi ayarladığımda, dinleyicilerime ve sponsorlarıma podcast'e birkaç gün ara vereceğimi bildirdim. Bu sayede, yılın geri kalanı için videoları düzenlemeye başlamadan önce yerleşmek için yeterli zamanım olacağını düşündüm. Tabii ki, kendimi hizmetin olmadığı bir kış harikalar diyarında bulduğumda planlarım değişti ve düzenleme veya yayınlama şimdilik imkansız hale geldi.

Yakın zamana kadar işimde ve ilişkilerimde herkesi öncelikli tutarak zamanımın çoğunu geçiriyordum ve bir noktada kendi ihtiyaçlarımı gözden kaçırmıştım. Artık mutluluğumu öncelikli tutmanın ve hak ettiğimden daha azıyla yetinmemenin zamanının geldiğini fark ettim. Bu, inatçı ve kendi bildiğini okuyan biri olsam bile beni öncelikli tutan ve yanımda duran bir partner bulmayı da içeriyor.

Bu yolculuk, kendimi keşfetmekle ilgili olmalıydı — başkalarını hayatıma almadan önce kendimi sevmeyi ve öncelik vermeyi öğrenmenin ilk adımı. Planlandığı gibi gitmeyebilir, ama yine de en iyi şekilde yararlanmaya kararlıyım.

"Peki. Yola çıkma, yoluma çıkmadığın sürece," diye homurdandı Shep.

"Pişman olmayacaksın!"

"Zaten pişmanım" diye mırıldandığını yemin edebilirim, ama emin olamıyorum.

Dışarı çıkmak için çok heyecanlı olduğumdan bunu önemsemedim. Shep, dağ yollarının hala kar ve buzla kaplı olduğunu söyledi, bu yüzden ayrılmam biraz zaman alabilir. Kontrolüm dışındaki şeyleri düşünmek yerine, burada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım.

Shep'in bana ödünç verdiği botları giyiyorum — dün atölyede giydiğim botlar. Bana çok büyük geliyorlar, ama o içlerini çoraplarla doldurmuş, böylece daha iyi oturuyorlar.

Uzun kollu termal giysinin üzerine giydiğim flaneli inceliyor. Bu sabah, temiz bir eşofmanla birlikte banyoda beni bekliyorlardı. Phoenix'e dönebilmem için hava yeterince düzeline kadar onun kıyafetlerini ödünç alacağım gibi görünüyor.

"Geliyorsan, daha sıcak bir şey giyeceksin." Shep kapının yanındaki askıdan bir palto alır ve önümde açar. "Kollarını sok."

"Ben yapabilirim." Cekete uzanıyorum ama o ceketı uzaklaştırıyor. "Kollarını sok," diye tekrarlıyor kararlı bir şekilde.

Ona inatçı bir bakış attım. "Çok otoriter."

Shep başını eğdi, bakışları sabitti. "Yolculuğa hazırlanırken giydiğin gibi bir palto giyersen, ahıra varmadan donarsın."

"Tamam." Pes ediyorum, geride kalma riskini göze almaktansa onunla işbirliği yapmanın daha iyi olduğuna karar veriyorum.

Kollarımı uzatıyorum, sonra tamamen hareketsiz kalıyorum ve ceketin kollarına sokması için ona bırakıyorum. İşbirliği yapmaya karar vermem, ona kolaylık sağlayacağım anlamına gelmiyor.

Shep'in hakkını vermek gerekirse, şikayet etmiyor, her bir kolu dikkatlice sokuyor ve ceketini kırılğan bir şeyi tutuyormuş gibi yerine oturtuyor.

Bu kadar yakinken, onun topraksı ve sıcak kokusu beni sarıyor ve onu içime çekmek için biraz eğiliyorum. Neyse ki, ceketimin fermuarını boynuma kadar çekerek kapatırken fark etmiyor gibi görünüyor.

"Kendimi deli gömleği giymiş gibi hissediyorum," diye şikayet ediyorum ve fermuarı bir santim aşağı çekiyorum.

Shep gözlerini kısarak fermuarı tekrar yukarı çekiyor. "Rüzgardan korunduğunda bana teşekkür edersin." Dikkatini kollarıma çevirip, bileklerime kadar kıvırıyor. "Böyle daha iyi. Çıkmadan önce bu eldivenleri giydiğinden emin ol." Bir çift eldiveni ceketimin cebine koyup, iyice oturtmak için hafifçe vuruyor.

"Evet, *baba*," diye alay ediyorum.

Shep'in burun delikleri genişler, göğsü derin bir nefesle yükselir. Ondan yayılan yoğunluk neredeyse elle tutulur. Onun kontrolsüz tepkisi midemde bir sıcaklık hissi yaratır ve refleks olarak ona doğru çekilme isteğimi keskin bir şekilde odaklamamı sağlar.

Kapıya doğru yürümeye başlıyorum ama o kolunu belime doladığında duruyorum. Karnımda bir başka sıcaklık dalgası yükseliyor, bu temas yüzünden gözlerimi ondan ayırmam imkansız hale geliyor.

"Seninle işim henüz bitmedi." Sesi boğuk çıkıyor.

Raftan bir bere alır ve başıma geçirir, saçlarımı omuzlarımin üzerine düzeltir. Yanağıma gevşek bir saç teli düşer ve o saç telini yüzümden ittiğinde, parmakları şakaklarıma değince keskin bir nefes alırım.

"İşte," diyor boğuk bir sesle, bakışları dudaklarıma kayıyor.

Kulaklarımda nabzım hızla atarken başım dönüyor. Neredeyse hiç tanımadığım ve benim varlığıma karşı pek sıcak davranmayan birine karşı hissettiğim bu çekim bu kadar güçlü olmamalı. Bu mantığa aykırı. Onu uzak tutmak için bahaneler aramalıyım, onunla daha fazla zaman geçirmek için nedenler değil.

Shep, sersemliğini ilk atlatan kişidir. Kendi paltosunu ve kovboy şapkasını giyerken yüz hatları her zamanki stoik haline döner. "Gidelim.

Hayvanlar bekliyor." Dışarı çıkarken yanımdan hızla geçer. dışarı çıkarken yanımdan geçer.

"Hemen arkandan geliyorum," diye seslenirim.

Küçük bir isyan hareketi olarak ceketimin fermuarını birkaç santim aşağı çekiyorum. İçimde yanan çekim yadsınamaz, ama onun kuralları belirlemesine izin vermeyeceğim. Aksine, onun varlığının ağırlığının azalmasını umarak daha da sert bir şekilde direnmek istiyorum. Mantıklı mı? Muhtemelen değil. Ama yine de denemeye değer.

Verandaya çıktığımda, hafif bir esinti yüzümü okşadı. Kendimi korumak için Shep'in paltosuna daha da sokuldum, artık bana tanıdık gelen kokusu beni sardı ve isteksizce fermuarını sonuna kadar çektim.

New York'ta sayısız kez kar gördüm, ama burada farklı —güneş yüzüme vuruyor, buz kristalleri dallara yapışmış, kuşlar uzaktan cıvıldayarak fırtınanın dinmesini kutluyorlar.

"Geliyor musun, kadın?"

Shep, kollarını kavuşturmuş, kar motosikletine yaslanmış, garaj yolunda duruyor. Kovboy şapkasını öne eğmiş, kışlık ceketini göğsüne gerilmiş haliyle ne kadar yakışıklı olduğu suç sayılır.

Verandanın merdivenlerinden aşağı koşarken, onun sert sesi havayı keser. "Yavaşla ve düşüp boynunu kırmamak için lanet olası korkuluğu kullan."

"Dikkatli ol kovboy, yoksa seni umursamaya başladığını düşünebilirim," diye bağıyorum.

Shep cevap olarak homurdanır.

Kayıtsız davranıyor olabilir, ama son zamanlardaki davranışları, onun şefkatli bir tarafı olduğuna dair beni her zamankinden daha fazla ikna etti.

Örnek olarak dün sabahı verebilirim. Kendini kurnaz sanıyordu ama ben onun kreleriyle ne yaptığını biliyorum. Benimkiler topak topak ve sert çıkmıştı, ama bana servis ettiği krepler mükemmel derecede pürüzsüz, kabarık ve lezzetliydi. Benim beceriksizce yaptığım krepleri yemesi çok düşünceliydi. Beni utandırmamak için benim yaptığımı sanmamı isterken, daha iyilerini yapmak için ekstra çaba sarf etti. Onu suçlasam inkar ederdi, ama ben onun niyetini çok iyi anlıyorum.

Dün Shep hakkında başka bir şey daha öğrendim. Bu adam kahvaltıdan başka şeyler de pişirebiliyor. Akşam yemeği için yaptığı ev yapımı chili inanılmazdı ve sipariş edebileceğim herhangi bir paket servisten veya marketten aldığım hazır yemeklerden çok daha lezzetliydi.

Kar motosikletine giden yol buzlu yerlerle dolu ve canım sıkılsa da onun tavsiyesine uyup adımlarımı yavaşlatıyorum. Düşüp, sözünü dinlemediğim için azar ıstımk istemiyorum.

Kar motosikletine yaklaşırken, bana doğru adım atıyor ve elini dirseğimin altına kaydırıyor.

"Sana kask getirmeliydim," diye iç geçirir, sesinde açıkça öfke vardır.

"İyi tarafı, kafa travmasından sonra muhtemelen daha az konuşkan olduğum."

Yemin ederim, Shep'in dudaklarının, bıyığı bile gizleyemediği bir gülümsemeye dönüşmesini görüyorum. Ben koltuğun üzerinden bacağımı geçirirken beni sabit tutuyor ve dengemi sağladığından emin olduktan sonra bırakıyor. Öne geçiyor, dış uylukları benimkilere değiyor ve midem takla atıyor.

Lütfen kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmesin.

Yerleşince, anahtarı kontağa sokuyor ve motor tatmin edici bir uğultuyla çalışmaya başlıyor.

"Sıkı tutun," diyor ve ellerimi kendine doğru yönlendiriyor.

Ben soru sormadan önce, kar motosikletini yavaşça ileri doğru sürer ve ben içgüdüsel olarak kollarımı beline daha sıkı sararım. Hızlandığımızda, ona daha sıkı sarılırım, kayarken rüzgar etrafımızda esip durur. Karla kaplı yolu takip ederek ahıra doğru ilerlerken kabin arkamızda kaybolur.

Soğuk parmaklarımı ısıtıyor, ama Shep'in bana verdiği eldivenler ceketimin cebinde. Çıkmadan önce giymeyi unutmuşum ve hareket halindeyken onları almak için çok korkuyorum.

Öne eğilip başımı Shep'in sırtına yaslayarak ellerimi sıcaklık arayışıyla göğsüne doğru kaydırıyorum. Dokunuşumla kaskatı kesiliyor ve çekileceğini sanıyorum ama bunun yerine koltuğunda yer değiştirip ceketinin fermuarını açarak ellerimi içine sokuyor. Soğuk parmaklarıma nihayet ısı ulaşınca hafif bir inilti çıkarıyorum.

Kar motosikletinin paletlerinin altındaki zemin yumuşaktır ve geçtiğimiz ağaçlar karın ağırlığı altında eğilir, dalları cam gibi parlar. Bir sonraki dönüşü alırız ve uzaktan ahırı görürüm, kırmızı silueti buzlu ormanda bir fener gibidir.

Önüne geldiğimizde, motorun uğultusu sessizliğe dönüşür ve ben isteksizce ellerimi Shep'in göğsünden çekerek kar motosikletinden inmesini sağlarım. İndikten sonra, dönüp dirseğimi kavrayarak bana inmeye yardım eder. Kar botlarımızın altında çıtırdar ve kalın giysilerime rağmen titrerim.

Shep endişeli gözlerle yüzümü inceliyor. "İyi misin?"

"Sadece biraz üşüdüm," diyorum dişlerim takırdayarak.

"Sana söylediğim gibi eldivenleri giymeliydin."

"Giymek unuttum," diye utangaçça itiraf ettim.

Kendi eldivenlerini çıkarıp arka cebine koyarken yüz hatları yumuşar. Ellerimi ellerine alır, avuçlarının sıcaklığı benim ellerime yayılır. Parmaklarının cildime dokunması tehlikeli bir şekilde günahkar hissettirir ve düşünmeden ona doğru eğilirim.

"Daha iyi mi?" diye sorar, sesi alçaktır.

Yukarı bakıyorum, bakışları dudaklarımda kalıyor. "Uh-huh."

Acaba öpüşürken yavaş ve dikkatli mi davranır, yoksa cesur ve talepkar mıdır?

Yine başlıyorum, ateşli bir hayale kapılıp, aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarını dudaklarıma koyduğunu hayal ediyorum.

Kendine gel, Noelle.

Bu, huysuz kovboyun bana acı veren bir öpücük verdiği ya da beni saman balyalarına sıkıştırıp sertçe becerdiği bir aşk romanı değil.

Hızla gözlerimi kırptırarak, kendimi utandırmadan önce düşüncelerimi toparlıyorum. "İçeri girelim mi?" diyorum.

Gözlerinde söylenmemiş bir şey parıldıyor, ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor ve ellerimi bırakıyor.

"Evet. İçinde ısıtıcı var, bu yüzden sıcak olacaktır," diye cevaplar.

O beni ahır kapısından içeriye doğru yönlendirirken, ben dalgın dalgın başımı sallıyorum ve gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalıyor. Burası çok geniş bir alan, yüksek tavanlar, on iki büyük ahır, duvarlara dizilmiş raflarda sıralanmış eyer ve yemler ve girişe yakın, saman ve eyer sabunu kokan açık bir yıkama alanı var.

Ahırlara yaklaşırken, soldaki ilk ikisinin tavuk kümesine dönüştürülmüş olduğunu görüyorum.

tel örgü kafeslerinde birkaç tavuk gıdaklıyor. Diğer ahırlarda ise atlar, ziyaretçileri merakla kafalarını dışarı çıkarıyor.

"Shep, bu inanılmaz. Bunların hepsi senin mi?"

Dört büyük kovaya yulaf doldururken başını kaldırıyor, omuzlarını düzelterek dikleştirirken gözleri yumuşuyor.

"Evet, benim."

Ahırın koridorunda yürüyerek sağdaki ilk bölmede duruyorum. Tanıştığımız gün Shep'in bindiği at, selam vermek için kişniyor. Bakır rengi yelesi bana peni rengini hatırlatıyor ve burnunda beyaz bir çizgi var. Bölmenin kapısındaki cilalı isim levhada, Blaze adının blok harflerle kazınmış olduğunu görüyorum.

"Merhaba yakışıklı." Çenesinin altını kaşıyorum. "Seni kandırmasına izin verme." Shep, iki

"Davranışlarından çok tavırları var."

"Onu dinleme," diye Blaze'e fısıldarım. "Sen mükemmelsin." Elimi burnuyla okşayarak yumuşak bir homurtu çıkarır. "Gördün mü? Blaze de aynı fikirde."

Shep gözlerini devirdi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm tatlım, ama o sadece benim iyi olduğumu bildiği şeker küplerinin peşinde."

Elimi uzatıp sırtarak, "Peki? O zaman onu hayal kırıklığına uğratamam, değil mi?" diyorum.

Shep iç çekerek cebinden bir avuç şeker çıkarır ve bana verir.

"Teşekkürler." Birkaç tanesini Blaze'e veriyorum, o da açgözlülükle yiyor. "Diğer atlara da verebilir miyim?"

"Tabii, ama elini düz tut. Bazıları fazla hevesli olabilir ve parmağını atıştırmalık sanabilir."

"Anlaşıldı. Menüden çıktım."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir, gözlerinin kenarları yumuşar.

Bir sonraki ahıra doğru yürürken, yüksek sesli, ısrarcı bir meleme ahırın her yerinde yankılanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Koyunlarınız mı var?"

Shep başını sallar. "Hayır. Koyunlar bu kadar ilgi bekleyen hayvanlar değildir."

Merakla araştırmak için, sesi takip ederek sağdaki son ahıra giderim. Orada, parlak siyah bir burun, çıtaların arasından dışarı çıkmış, ben yaklaşırken hüzünlü bir meleme sesi çıkarır. Shep'in iznini beklemeden kapıyı açarım ve altın kahverengi tüyleri olan kabarık bir Highland ineği ortaya çıkar.

"Sen gördüğüm en sevimli şeysin," diye hayranlıkla söylüyorum, elimi uzatıp ineğin parmaklarımı koklamasına ve başını avucuma hafifçe bastırmasına izin veriyorum.

"Blaze, ona gösterdiğin ilgiden kıskanabilir," diye alay ediyor Shep, elinde bir kova yulafla yanıma gelerek.

"Ona şeker küpleri vermeye devam ettiğim sürece beni affeder," diyorum, parmaklarımı ineğin gözlerinin üzerine sarkan tüylü saç tutamlarının arasında gezdirerek.

Shep yanımdan geçerek yulafları köşedeki yalaklara atıyor.

"Doğru gibi görünüyor," diye onaylar.

Saçımı yemeye çalışan buzağıya başımı sallarım. "Bu sevimli şeyin adı ne?"

"Maple."

"Çok tatlı bir isim. Sen mi isim verdin?"

"Kuzenim Birdie verdi."

"Oh. Bu bölgede mi yaşıyor?"

"Hayır. Montana'nın Bluebell kasabasında yaşıyor. Hayvanları kurtarıyor ve sık sık başka eyaletlerde başı dertte olan hayvanlar hakkında haberler alıyor, bu küçük hanım da onlardan biri." Maple'ın kışını okşadıktan sonra ahırındaki samanı tırmıkla düzeltti. "Maple, bir arka bahçedeki hayvanat bahçesinde, çatısı ve otlanacak çimleri olmayan küçük bir kafese tıkılmış halde bulunduğu sadece dört aylıktı. Tüyleri keçeleşmiş ve kurumuş çamurla kaplıydı."

"Bu çok korkunç. Zavallı şey," diye mırıldanarak boynunu okşadım.

"Buradan üç saat uzaklıkta bulundu ve Birdie beni arayıp onu alıp almayacağımı sordu," diye devam eder Shep.

"Kabul etmen iyi olmuş. Kabul etmeseydin ne olurdu kim bilir?" Bu düşünce beni ürpertir.

"Birdie onu alıp Montana'ya geri götürürdü," diye beni sakinleştirir Shep. "Hayvanları asla tehlikeli bir durumda bırakmaz. Onları kurtarmak için başını belaya sokma gibi kötü bir alışkanlığı var. Neyse ki babası Bluebell'in şerifi, yoksa çoktan hapse girmiş olurdu."

Elbette Shep, yaptığı iyiliği ve Maple'a ne kadar değer verdiğini önemsiz göstermeye çalışır. Ama bir insanın hayvanlara nasıl davrandığının, insanlara nasıl davrandığı hakkında çok şey söylediğini öğrendim. Shep istediği kadar sert adam rolünü oynayabilir, ama bir buzağıyı kurtarmak için üç saat yol gitmesi, onun altın bir kalbi olduğunu kanıtlıyor.

"Birdie harika görünüyor, ama Maple burada mutlu görünüyor," diyorum.
"Sadece numaralar yaptığında çok fazla ödül aldığı için. Görmek ister misin?"

Yaptığı iyiliklerden bahsetmekten kaçınıyor, ama ben de Maple'ın neler yapabileceğini merak ettiğim için konuyu geçiştiriyorum.

"Onu hayvanat bahçesinde mi öğrettiler?" Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Hayır. Ben öğrettim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyorum. "Maple'a numaralar mı öğrettin? Onun burada kalmasını istemiyormuş gibi davranan adam mı? Biri ona sırlıslıkla aşık olmuş."

"Sen de mi?" diye homurdanıyor Shep. "Birdie de aynı şeyi söyledi, ama yine de doğru değil."

"Uh-huh." Ona bir saniye bile inanmıyorum. "Şimdi bana Maple'ın yapabildiği numaraları göster."

Bugün, her saat Shep'in yeni bir yönünü keşfediyor gibiyim ve itiraf etmeliyim ki bu onu daha da sevimli yapıyor.

Ceketinin cebinden bir torba dilimlenmiş elma çıkarmasını ve tezgahın diğer tarafına geçip elmaları uzatmasını izliyorum.

"Gel, Maple," diye nazikçe emrediyor.

Shep'e doğru yavaşça dönerek havayı kokluyor. Kuyruğunu sallayarak ona doğru koşuyor ve dilini uzatarak elinden elmayı alıyor. Ödülünü çiğnerken gururla başını sallıyor ve Shep ona geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Kafamı vurup, tavşanların yelek giydiği, çay partilerinin hiç bitmediği ve kasvetli kovboyun her zamanki somurtkan yüz ifadesinin bir gülümsemeye dönüştüğü Harikalar Diyarı'na mı düştüm?

"Ne kadar uslu bir kızsın Maple," diye övüyor Shep. "Başka bir numara daha görmek ister misin?"

Hızla atan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Evet, çok isterim."

Shep bir elinde bir elma dilimi tutarken, diğer elini önüne uzatır.

"Maple, aşağı."

Onun sesini duyunca kulaklarını oynatır, sanki onun emrini düşünüyormuş gibi ağırlığını değiştirir. Yavaş yavaş arka bacaklarını altına çeker, geniş vücudunu yere

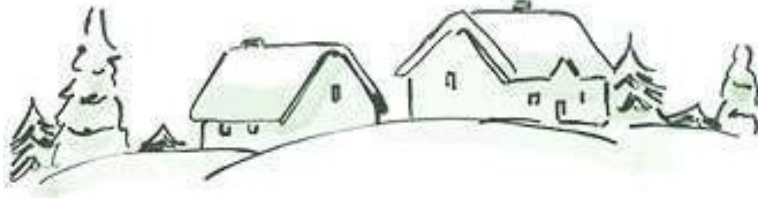
beklenmedik bir zarafetle. Büyük kahverengi gözleri elma dilimine sabitlenmiş durumda, ama Shep onaylayarak başını sallayana kadar kıpırdamıyor. Shep başını salladığı anda, boynunu öne doğru uzatıyor ve dudaklarını ödölün etrafına kıvrıyor.

"O çok akıllı," diye mırıldanırım.

Shep ona bir elma dilimi daha verir ve elini kafasının üzerinde gezdirirken sırıtarak "Aferin kızım, Maple" der.

Onun bu yönünü görmek kalbimi kıpır kıpır ediyor ve dikkatli olmazsam, kar fırtınasının hiç bitmemesini dilemeye başlayabilirim.

CHAPTER 7

Noel havası hissedilmeye başladı

Shep

Noelle'i ahıra getirmek kötü bir fikirdi.

Onu da yanımda götürürsem, başını belaya sokmayacağını ya da yine deneysel bir tarif denemeye kalkışmayacağını düşündüm.

Sorun neydi?

Onunla vakit geçirmekten bu kadar keyif alacağımı ve onun neşeli mizacının beni bu kadar etkileyeceğini hesaba katmamıştım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun varlığı duvarlarımda çatlaklar açtı.

"Doğru yapıyor muyum?" Noelle omzunun üzerinden seslendi.

Maple'ın tüm numaralarını ona gösterdikten sonra, ev işlerinde yardım etmeyi teklif etti.

Maple'ın suyunu değiştirirken başımı kaldırıp baktım. Noelle ineğin üzerine eğilmiş, tüylerini fırçalıyordu, ama vuruşları o kadar hafifti ki, üst tüylerin üzerinden zar zor geçiyordu.

"Biraz daha bastır, böylece tüyleri kaldırırsın," diyorum. O da şaşkınlıkla, "Ona zarar veririm," diyor.

"Zarar vermezsin," diye söz veriyorum.

Alt dudağını ısıyor, gözleri Maple ile benim arasında gidip geliyor, hala şüpheli.

Onu aşırı analiz ettiği için azarlamak üzereyim ama vazgeçiyorum. Muhtemelen daha önce hiç çiftlik işleri yapmamış ya da bir ineği fırçalamamıştır. Benim için rutin olan şeyler ona korkutucu gelebilir. Büyük bir kalbi olduğu ve şefkatinin insanlara ve hayvanlara eşit şekilde yayıldığı açık. Maple'a zarar vermekten endişeleniyorsa, sabırlı olmalı ve ona nasıl güvenli bir şekilde yapılacağını göstererek onu rahatlatmalıyım.

"Gel, sana göstereyim."

Noelle'in arkasına geçiyorum, elini tutarken göğsüm sırtına değiyor. Bu temasla nefesi kesiliyor, ama yerinde kalıyor. Yaklaşıyorum, vanilya ve şekerli kurabiyelerin tatlı kokusunu içime çekiyorum. Bu sabah duşta bulduğum tatil vücut şampuanının kokusu olmalı. Bir kez daha derin nefes alıyorum, kokusu beni sarıyor — tatlı, sıcak ve bağımlılık yapıcı.

Bu beni, göğsü sırtıma yapışık, elleri ısınmak için dolaşan kar motosikleti yolculuğuna geri götürüyor.

Tanrım, kendine gel Shep.

O benim yaşımın yarısı kadar bile değil ve fırtına geçer geçmez gidecek. Onu döndürüp dudaklarını ele geçirme düşüncesini kafamdan atmam için daha da fazla neden var.

Elim Noelle'in elinin üzerinde kalırken, fırçayı Maple'ın yan tarafına doğru indiriyorum, kalın tüylerini geçebilmek için yeterince sert bastırıyorum.

"Kulaçları uzun ve sabit tut." Hareketi tekrar ederken sesim gergin.

Noelle'in parmakları benim ritmime uyum sağladıkça gevşediğini hissedebiliyorum. Sonunda, işi ona bırakıyorum. Tamamen rahat bir şekilde, tembelce samanı çiğneyen Maple'a bakıyorum.

Noelle bana bakıyor, gözleri gururla parlıyor. "Maple tüylerinin fırçalanmasından gerçekten çok hoşlanıyor."

Onun çekici neşesi yüzünü aydınlatıyor.

"Onunla çok iyi gidiyorsun, Sunshine." Bu takma ad, geri çekilemeden ağzımdan çıkıyor.

Bu da nereden çıktı şimdi?

Ben takma ad takan biri değilim, hele de şehri gezip geçen mavi gözlü şehirli kızlara hiç takmam. Bağlanmak en son istediğim şeydir

. Köpek yavrusuna bakmayacaksan ona isim verme kuralının insanlar ve takma isimler için de geçerli olduğunu düşünmeye başladım.

Derin bir nefes alıp geri adım attım. "Arka taraftaki kulübeden bir balya saman daha getireceğim."

Bana dönerek, "Maple'ı fırçaladıktan sonra yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Tavuklara un kurdu vermek ister misin? Atıştırmalığa asla hayır demezler."

Dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Çok isterim."

"Harika." Tezgahın girişine doğru ilerledim. "Alt raftaki yem torbalarının yanında kepçeli bir kova var."

"Harika. Ortaokulda bir gezi sırasında New York'un kuzeyindeki bir kurtarma çiftliğini ziyaret etmiştim ve tavukları beslemek en sevdiğim kısımdı, ancak at binmek de hemen ardından ikinci sıradaydı." Arkama dönüp baktığımda, o anıyı sevgiyle hatırlayarak gülümsediğini gördüm. "Bu deneyim o kadar unutulmazdı ki, bir yıl boyunca aileme bir çiftliğe taşınmak için yalvardım. Hatta okuldan önce ve sonra hayvanları ne zaman besleyeceğimi gösteren ayrıntılı bir tablo içeren bir poster sunumu bile hazırladım."

"Kabul ettiler mi?" diye soruyorum, merakım galip geliyor.

Kafasını sallar. "Şehir hayatını hayvanlarla dolu bir çiftlikle değiştireceklerini düşünmek boş bir hayaldi, ama yine de denedim. On yaşına kadar Massachusetts'te küçük bir kasabada yaşadık ve onlar, ben doğduğumda geride bıraktıkları hızlı şehir hayatını özlemekten hiç vazgeçemediler. Yani bunu tekrar bırakmaları mümkün değildi," diye omuz silkerek açıklar. "Bu, Brooklyn Heights'taki dairemizde çoban köpeği için yer olmamasına rağmen, aylarca border collie almam için yalvarmamı engellemedi. O yıl Noel'de bana hamster aldılar."

"Hiç yoktan iyidir, değil mi?"

"Oh, kesinlikle. Adı Bay Peanut'tı ve marula takıntılıydı," diyor Noelle neşeyle.

Kahretsin. O ceylan gözleriyle bana bakıp çocukluk hayallerini anlatırken, Birdie'yi arayıp ona kurtarılmış bir border collie bulmasını istemek, hatta ona New York'un kuzeyinde bir çiftlik satın almak istiyorum. Mantıklı mı? Hiç de değil. Onu iyi tanımıyorum

onu iyi tanımıyorum, ama bana vermemem gereken sözler vermeme neden oluyor.

"Gidip o samanı getirsem iyi olacak." Cevabını beklemeden, oradan hızla uzaklaşıyorum.

Dışarı çıktığımda, bir nefes temiz hava alıyorum. Noelle'e ne kadar çekici bulsam da, mesafemi korumalıyım. Kabinime geldiğinde, eski nişanlımı hatırlattığı için onu uzak tutmak daha kolaydı. İkisi de şehirli kızlar, yüksek topuklu ayakkabılara zaafı var ve bir anda seyahate çıkma alışkanlıkları var.

Ancak, benzerliklerin burada bittiğini çabucak anladım. Noelle en kötü durumlarda bile olumlu yanları görürken, Danielle her zaman eksik olduğunu düşündüğü şeylere odaklanırdı.

Ailesi, o on altı yaşındayken Pine Haven'a taşındı ve o, küçük kasabamızı şehirle karşılaştırmaktan hiç vazgeçmedi. Yirmili yaşlarımızda çıkmaya başladık ve nişanlanmadan önce beş yıl birlikte olduk. Kısa bir süre sonra, dağda bir arsa satın aldım ve daha büyük bir ev inşa etme planlarıyla kulübeye taşındım.

Onun mutlu olduğunu sanıyordum, ama düğünümüzden bir ay önce, bana gizlice Chicago'da iş başvurusunda bulunduğunu ve reddedemeyeceği bir teklif aldığını söyledi. Benimle birlikte taşınmak isteyip istemediğimi hiç sormadı, çünkü bizim birlikte yaşayacağımız hayatın ona yetmediğine çoktan karar vermişti.

Her zaman kendi ailemi kurmak istemiştim, ama Danielle gittikten sonra, hayvanlarla birlikte dağda yalnızlığa razı oldum ve sadece iş gerektirdiğinde şehre gidiyordum. Kimse böyle birine bağlanmak istemez, özellikle de önünde koca bir gelecek olan yirmi yaş daha genç bir kadın.

İhtiyacım olan şeyi aldıktan sonra ahıra geri dönüyorum ve içeri girmeden önce botlarımdaki karları silkeliyorum. Noelle'i eski bir süt taburesinin üzerinde dururken görünce kapıda aniden duruyorum. Ölüm cül aletin üzerinde dengesiz bir şekilde duruyor ve yem torbalarının üzerindeki raftan bir torba un kurdu almaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum, onu korkutmamak için sesimi alçaltarak.

Başını bana doğru çevirir. "Son un kurdu bitti, tavuklar bir sonraki atıştırma zamanlarını alırken hazır olması için kovayı yeniden doldurmak istedim."

"Ben hallederim. Oradan in," diyorum, kalbim hızla atarken.

"Ben hallederim. Oradan in," diyorum, kalbim hızla atıyor.

Gözlerini devirir. "Sorun yok. Ben hallederim."

"Noelle. Ben ciddiym." Ellerimi serbest bırakmak için saman balyasını ahır kapısının yanına bırakıyorum. "Düşebilirsin." Sakin kalmaya çalışıyorum, sesimdeki endişeyi gizlemeye çalışıyorum.

Ona doğru bir adım attığımda beni eliyle uzaklaştırdı. "Bunu kendi başıma yapabilirim."

Lanet olsun, ne kadar inatçı.

Noelle, sözünü vurgulamak için saçlarını yüzünden çekip, rafın arkasına saklanmış un kurdu torbasına uzanır. "Biraz daha yukarı," diye mırıldanır ve öne doğru eğilirken tabure altından sallanır.

Parmakları torbanın köşesine ulaştığında rahat bir nefes alır. Zafer dolu gülümsemesi, dayanıksız tabure onun altında kırılınca kısa sürer ve ben onun dengesini yeniden kazanmak için mücadele etmesini izlerken midem düğümlenir.

Noelle'in dudaklarından şaşkın bir çığlık çıkarken, ben ona doğru büyük adımlarla ilerliyorum. Gözlerini sıkıca kapatarak kaçınılmaz düşüşe hazırlanıyor. Yere çarpmadan önce onu belinden yakalayıp kollarımın arasına alıyorum. İnce parmakları omuzlarıma tutunurken, başını göğsüme yaslıyor. Kalbim kulaklarımda çınlarken, midemde bir korku hissediyorum ve daha hızlı hareket etmediğim için kendime lanet ediyorum.

Karşı duvardaki çalışma tezgahına doğru ilerleyip onu yere indirdim.

"İyi misin?" diye sorarım, onu baştan aşağı süzerken.

"Şimdi dengemin çok kötü olduğunu itiraf etmenin sırası mı?" diye gülüyor.

"Lanet olsun kadın, daha dikkatli olmalısın. Beni dinlesen ölür müydün?"

"Biraz daha az huysuz olsan ne olur?" diye karşılık verir.

Elimi belime koyarım. "Bu kadar inatçı olmasaydın ve sürekli bana meydan okumasan, belki de daha iyi bir ruh halinde olurum."

"Bu tartışılır," diye mırıldanır. "Kurtardığın için teşekkür ederim, ama şimdi iyiyim." Koltuğunda yer değiştirir ve ayak bileği bacağıma değince yüzünü buruşturur.

bacağıma sürtünce yüzünü buruşturur.

Onun önünde çömelip sağ ayak bileğini tutuyorum. En ufak bir hareket bile onu irkiltiyor.

"Üzgünüm, acıttı mı?"

Dişlerini sıkarak başını sallar. "Düşerken burkmuş olmalıyım. Hassas ama kırık olduğunu sanmıyorum."

"En azından bir bakayım."

"Hayır, gerek yok." Noelle ayağını ellerimden çekip ayağa kalkmaya çalışır, sallanırken tıslar.

Ve o anda sabrım taşar. "Yeter artık."

Kendine daha fazla zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onu kollarımın arasına alıp çıkışa doğru yöneldim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dinlenebilmen için seni kulübeye geri götürüyorum. Buz ve yüksekte tutmak şişmeyi azaltacaktır." Ayak bileğini görmedim ama omzuma sıkıca tutunmasından acı çektiğini anlıyorum.

"Kabul et, beni sadece doğaçlama kol egzersizi için kullanıyorsun," diye mırıldanıyor, sesi gergin.

"Kadın, yemin ederim, sen buraya geldiğinden beri bir yaş yaşlandım," diyorum, sesimde bir parça eğlenceyle.

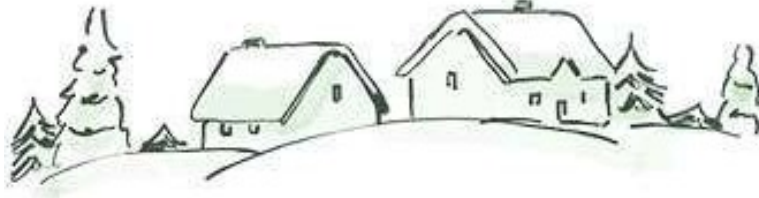
Onu ahırdan dışarı taşıırken keskin bir suçluluk duygusu kaplıyor beni. Başını göğsüme yaslıyor ve ben, hızla en sevdiğim kokular haline gelen şekerli kurabiye ve vanilyanın tatlı karışımını içime çekiyorum.

Başka birine bakmanın, onun ihtiyaçlarını kendiminkinden önce düşünmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Noelle'in kollarımda savunmasız halini görmek, uzun zamandır kaybettiğimi sandığım bir parçamı harekete geçirdi.

Kar motosikletine ulaştığımızda, onu motosiklete kaldırıp, yaralanmamış bacağını koltuğun üzerine attım.

Ona karşı tepkimin normal olduğunu, sadece sorumluluğumdaki bir kadına göz kulak olan bir erkeğin endişesi olduğunu kendime söylüyorum, ama o bana sarıldığında hızla atan nabzım aksini gösteriyor.

CHAPTER 8

İlk Yardım ve Ön Sevişme

Noelle

Kulübeye vardığımızda, Shep beni verandaya taşır, vücudum göğsüne yapışır. Merdivenleri çıkarken kaslı kollarının ve onların hafifçe kasılmasının görünüşüne bakmadan edemem.

"Artık beni indirebilirsin," diye homurdanırım, o ön kapıya vardığında. "Ayak bileğim artık o kadar da ağrııyor."

Bu bir yalan. Her hareketimde bacağımda keskin bir ağrı hissediyorum. Ama yaralandığım için ona daha fazla yük olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Shep beni bırakmıyor. Kaşlarını çatıyor ve gözlerini bana dikip, sessizce yalanımı ortaya çıkarıyor.

Onun göğsüne şakacı bir yumruk atıyorum. "Beni taşımakta ısrar etmenin asıl nedeni, kendini kahraman gibi hissetmek olduğunu düşünüyorum."

Kabin kapısını açarken kendine özgü homurtularından birini çıkarır. "İyi denemeydi, Güneş Işığı. Beni istediğin kadar kızdırabilirsin, ama ayağın iyileşene kadar onu kullanmayacaksın, bu kesin."

O, oturma odasından geçip yatak odasına doğru ilerlerken şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım.

"Uh... Shep." Hala kollarındayım. "Beni kanepeye yatırmayacak mısın?"

Kafasını salladı. "Hayır. Bacağını yukarı kaldırmak için uzanacak daha fazla alana ihtiyacın var."

"Yatak odana girmemem gerektiğini sanıyordum."

"Kişisel alanımdan vazgeçmek, ayak bileğin daha da kötüleşirse senin yasal işlem başlatmandan daha iyidir diye düşündüm," diye homurdanır, sesinde hafif bir eğlence vardır.

Düşünceli bir şekilde çenemi okşuyorum. "Düşündüm de, tehlikeli çalışma alanı işaretleri yoktu. Bu kesinlikle ihmal sayılır." Bir an durup, ona şakacı bir gülümseme atıyorum. "Dava açarsam, dolabımı wedge ayakkabılarla doldurabilirim ya da sonunda hep istediğim o tasarımcı çantasını alabilirim. Seçenekler sonsuz."

"Sakin ol tatlım," diye uyarıyor Shep. "Belki de alışveriş çılgınlığı planlarını, iki ayağın üzerinde durabilene kadar saklamalısın."

"Online alışverişi duydun mu hiç?" diye karşılık verdim. "Telefonundan istediğin her şeyi sipariş edebiliyorsun ve sihirli bir şekilde kapına geliyor."

"Birazdan bana dünyanın yuvarlak olduğunu söyleyeceksin."

O beni yatağa yatırırken kıkırdayarak güldüm ve o başlığa iki yastık dayayıp beni yatırırken ceketimi çıkardım.

"Rahat mısın?"

Bir iç çekerek yastıklara gömüldüm. "Evet, teşekkürler."

Yatağın kenarına oturur ve pantolonumun paçasını sıyrır. Parmakları, tüy kadar hafif bir şekilde baldırımı okşar ve omurgamda elektriksel dalgalanmalar yaratır.

"Merak etme. Ayak bileğin iyileştiğinde, beni iflas ettirmek için bir sonraki planını yapmaya devam edebilirsin," diyor hafif bir gülümsemeye.

Onu iyi tanı mıyorsam, bunun flört etme girişimi olduğunu düşünürdüm. Karnımda kelekler uçmaya başladı, onun flört etmesini hoş karşılayacağımı sessizce itiraf ettim. Muhtemelen beni neşelendirmek için bildiği tek yolu deniyordu.

Abartılı bir iç çekişle, "Bu çok rahatlatıcı. Bana karşı yumuşadığını düşünmeye başlamıştım," dedim.

Yüzünde bir sıcaklık belirir. "Asla."

Botlarımı tek tek çıkarır. Kendim yapabileceğimi söylemeliyim, ama dokunuşu çok rahatlatıcıdır. Yaralı ayağıma geldiğinde, hızı yavaşlar ve botu santim santim çıkarır. Botu yere bıraktıktan sonra, çorabımı çıkarır ve ayak bileğimdeki kızarıklık şişliği ortaya çıkarır.

Shep'in bana acı verdiğini düşünmesini istemediğim için, yüzümde acı belirtisi olmaması için dudağımı ısırıyorum. Aksine, ayak bileğimi saran büyük elleri, zonklayan ağrıdan dikkatimi başka yöne çekiyor.

"Bunu şantaj olarak kullanmasan iyi olur."

Shep bana bakıyor, kaşlarından biri kalkık. "Ne, benim uyarılarımı dikkate almayıp, çürük süt taburesinden düştüğünü mü?"

"Hayır, beni ayak tırnaklarım cilalanmamış halde gördün." Vurgulamak için sağlam ayağımı sallıyorum. "Abonelerime her zaman, ayak parmaklarımın çıplak kalmasına dayanamadığım için onları cilalamayı asla atlamadığımı söylerim. Ama havaalanına gitmek için çıktığım sabah fırsatım olmadı. Buraya vardığımda onları cilalayacağımı ya da pedikür için para harcayacağımı düşündüm, ama belli ki işler beklendiği gibi gitmedi."

Bana gözlerini kısarak bakar. "Anlamadım."

"İzleyicilerime karşı dürüst olmak benim markamın bir parçası ve onların benim onları yanılttığımı düşünmelerini asla istemem. Gerçi, bir yabancıнын evinde kendi isteğimle geceyi geçirdiğimi öğrendiklerinde ne diyecekleri konusunda çok daha fazla endişeliyim," diye ekliyorum ve kuru bir kahkaha atıyorum. "Yalnız seyahat ya da randevu olsun, güvenliği her şeyden önce tutan biriyim. Birkaç bölümde, ne kadar çekici olursa olsun, yeni tanıştığınız biriyle geceyi geçirmemeniz konusunda uyarıda bulundum."

O sırtıyor. "Beni çekici buldun mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Daha çok huysuz ve alıngan gibi. Ama şimdi düşününce, sıcak bir karşılama çok daha rahatsız edici olurdu ve ben de üstü açık arabada donmayı tercih edebilirdim."

"Benim huysuzluğum seni buzlu şeker haline gelmekten kurtardı."

"Benim kahramanım, her seferinde bir kaş çatışıyla beni kurtarıyorsun." Elini alnına koyup bayılma hareketi taklit ediyor. "Yine de, durumları umursamayan ve kendim uygulamadığım güvenlik tavsiyeleri verdiğim için bana kızacak abonelerim olacağına eminim."

Platformum büyüdükçe, şeffaflık ve kişisel sınırlar arasında denge kurmakta zorlandım. Gizliliğimi korurken izleyicilerime karşı tamamen açık olmak istiyorum. Koşullar tam açıklamanın önünü kesiyorsa veya podcast'imde tartıştığım bir konu hakkındaki bakış açımı ilk elden deneyimlerim değiştiriyorsa, dürüst olmadığımı hissetmemek sürekli bir zorluk.

"Kendi işlerine bakıp, kendilerini ilgilendirmeyen konularda telaşlanmayı bırakmaları gerekiyor gibi görünüyor."

Omuzlarımı silkiyorum. "Kesinlikle katılıyorum. Mikrofonun arkasında gerçek bir insan olduğunu unutan podcast sponsorları kadar kötüler."

Özellikle CoreFuel Labs adlı bir şirket, yer aldıkları her bölümü mikro düzeyde yönetmeye çalışıyor ve yeni bölümler yayınlamaya birkaç gün ara vereceğimi bildirdiğimizde hiç memnun olmadılar. Dünden itibaren yeni videolar eklemem gerekiyordu ve sözleşmenin şartlarını yerine getirmediğim için onlardan en az bir tane kızgın e-posta aldığımdan eminim. Şikayetlerine rağmen, bu sistem esnek bir yapıya sahip ve yayınlamadığım bölümler için ödeme yapmıyorlar.

Shep bıyığını ovuşturarak gülmemeye çalışıyor.

"Ne bu kadar komik?"

"Sen." Yaralı ayağımı nazikçe yeniden konumlandırır ve dizine dayayarak dinlenmesini sağlar. "Yalan söylediğin en kötü şey, donarak ölmek için bir yabancıнын yanında kalmak ya da ayak parmaklarını boyamamaksa, izleyicilerin bunu anlayacaktır. Ayrıca, sponsorların da işe döndüğünde daha motive olman için ara vermeni isteyeceklerdir. İnternette yabancılara söylediğin sözlere ya da sadece kârlarını düşünen yöneticilere takılıp kalmamalısın. Bu senin hayatın ve istediğin zaman fikrini değiştirmekte ya da tatile çıkmakta özgür olmalısın."

Onun açık sözlü bakış açısı beni şaşkına çevirdi. Haklı. Hayatım podcast'im ve paylaştığım tavsiyeler etrafında dönüyor. Ben, bir şeyin bana kişisel olarak nasıl etki edeceğini düşünmeden önce, bunun abonelerime ve sponsorlarıma nasıl etki edeceğini düşünen biriyim. Ancak geriye dönüp baktığımda, fikirlerimin asla değişmeyeceğini varsaymak aptalca

değişmeyeceğini varsaymak aptalca, özellikle de her deneyim bana bakış açımı değiştirebilecek bir şey öğretiyorken.

Arada bir kendimi öncelikli tutmanın yanlış bir şey olmadığını anlamaya başlıyorum — podcast'ten geçici olarak uzaklaşmamı gerektiren spontane bir seyahat yapmak da dahil. Tatili New York'tan uzakta geçirmek tam da ihtiyacım olan şeydi ve hiçbir şeye değişmeyeceğim bir maceraya dönüştü.

"Çok haklısın. Ayak parmaklarımın tırnakları boyanmamış olsa da dünyanın sonu değil tabii, ama tırnaklarım konusunda sınırimi çiziyorum. Bölümlerimi YouTube'da yayınlıyoruz ve insanların benim kendimi tamamen salmış olduğumu düşünmelerini istemem." Elimi kaldırıp Shep'e düştüğümde kırılan tırnağımı gösterirken dramatik bir şekilde iç çekiyorum.

O yine gülmemeye çalışıyor, ama bu sefer düşük, gürleyen bir kahkaha kaçıyor. Ben de buna karşılık dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor, bu sesi gizlice seviyorum. Göğsümde bir heyecan dalgası yayılıyor ve onun genellikle sakladığı yanını görebildiğim için onur duyuyorum.

"En azından sana yeni bir manikür yapabilirim, tavuklar için tırnaklarını feda ettiğine göre, sana çok borçlular," diye alay ediyor Shep.

Sahte bir şokla göğsümü tutuyorum. "Az önce şaka mı yaptın? Yardım çağırmam mı gerekiyor?"

"Bunun tekrarını bekleme," diye uyarıyor, ama gözlerinin köşeleri kırışıyor. "Ayağın için oturma odasından diğer yastıkları getireceğim. Hemen dönerim." Ayağımı yatağa koyarak ayağa kalkıyor.

"Telefonumu getirir misin lütfen? E-okuyucumun yanındaki el çantamın ön cebinde."

"Tabii."

Servis olmadığı için pek kullanışlı olmadığından, şarjda bıraktım ve daha sonra bakarım diye düşündüm.

Shep geri döndüğünde yüzü kızarmış görünüyor. Yüzü kırmızıya dönmüş ve telefonumu verirken gözlerime bakmaktan kaçınıyor.

"Teşekkürler," diyorum, çenesindeki gerginliği fark edince tereddüt ediyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyiyim," diye mırıldanıyor.

Görünüşe göre yine kısa cevaplar vermeye başlamış, ama ben bunu fazla önemsememeye karar veriyorum.

Nefesimi tutarak telefonumu kontrol ediyorum. Fırtına dinmiş olduğuna göre, umarım sonunda sinyelim vardır — ekran üç çubukla aydınlandığında çılgılık atıyorum.

"Arkadaşım Gemma'yı arayacağım. Birkaç gündür benden haber almadı ve endişelenmesini istemiyorum," diyorum.

Shep omuz silkiyor. "İyi fikir."

"Ben de Pine Haven'da kalacak yer aramaya başlayacağım. Hava durumu uygulaması bu gece başka bir fırtınanın geleceğini gösteriyor, ama bu fırtına çabuk geçecek, bu yüzden fazla uzun süre yoluna çıkmayacağım."

Noel'e sadece beş gün kaldı, Noel boyunca kalacak bir yer bulmak ve ortamı şenlendirmek için süslemeler almak için sabırsızlanıyorum. Ağaç ve parıltı veren ışıklar olmadan yılın en büyüğü zamanı gibi gelmiyor.

Shep'in yüzünde bir gölge geçer, ama bir anda kaybolur. "Sen arkadaşını ararken ben mutfakta öğle yemeğini hazırlayacağım." Sertçe başını sallar, geri adım atar ve ben cevap veremeden odadan çıkar.

Bu da neydi böyle?

Shep şakacı tavırlarından garip bir sessizliğe geçti ve ben ayrılmaktan bahsettiğimde tamamen kapandı. Belki de başka bir fırtına yaklaşıyor olması onu mutlu etmiyordur. Sadece onun evinde kalmakla kalmıyorum, aynı zamanda burkulmuş bileğimle daha da işe yaramaz bir misafir haline geldim. Bu kadar gergin olmasına şaşmamalı.

Ayak bileğimde keskin bir ağrı hissettim. Dikkatimi başka yere vermek için Gemma'yı aradım.

İkinci çalınıştaki telefonu açtı. "Sonunda! Kayıp ihbarında bulunmak üzereydin."

"Daha önce haber veremediğim için özür dilerim." Kafamı yastığa yaslayabilmek için telefonu hoparlöre çeviriyorum. "Kar fırtınasında mahsur kaldım ve telefonum çekmiyordu."

"Hey, iyi misin?" Gemma'nın sesi endişeyle keskinleşir. "Bekle — Sonsuz güneş ışığı için Arizona'ya gittiğini sanıyordum?" "Görünüşe göre, Phoenix'in birkaç saat kuzeyine gidersen, çöl sıcaklığı buzlu dağ sıralarıyla değiştirilebiliyormuş," alaycı bir şekilde söylüyorum.

Gemma nefesini tutar. "Şaka yapıyorsun. Bütün eyaletin palmye ağaçları ve havuz havasıyla dolu olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünüyordum," diye haykırırım. "Açıkçası, ikimiz de ortaokul coğrafya derslerini tekrarlamamız gerekiyor."

Genellikle tüm iş seyahatlerimi o düzenler ve ben kendim düzenlediğimde de ona seyahat programımı gönderip hızlıca kontrol etmesini isterim. Ancak bu seyahat kişisel bir seyahatti ve son dakikada planladığım için, Vermont'ta ailesiyle geçirdiği hak ettiği zamandan onu uzaklaştırmak istemedim. Bir daha aynı hatayı yapmayacağım.

"Her eyalet başkentinin adını öğrendiğimde zirveye ulaştım," diyor Gemma gururla. "En azından senin maceran harika bir podcast malzemesi olacak."

"İnan ya da inanma, bu sadece başlangıç," diye itiraf ediyorum, gergin bir şekilde gülerek. "Kiraladığım yer tam bir dolandırıcılıktı ve *gerçek* sahibi beni pencereden içeri bakarken yakaladığında, hırsızlık yaptığımı sandı. Ama sonra *onu* seri katil olmakla suçladım, yani sanırım ödeştik."

"Vay canına, gerçek bir suç haberi olmamış olman büyük şans. Muhtemelen 'Snow Way She's Gone' adını verirlerdi," diye alay ediyor Gemma.

Kısa bir süre duraksıyorum, bileğimdeki bağla saçımı topuz yapıyorum. "Birkaç gerçek suç podcast'çisiyle bağlantın var, en azından onlara bölüm için en güzel fotoğraflarımı vereceğini bilerek öleceğim."

Dilini şaklatır. "Tabii ki. Bütün dünya izliyorsa, sen de şık bir şekilde ölürsün."

Onun adanmışlığından eğlenerek gülümserim ve sesimi biraz alçaltırım. "Shep kesinlikle huysuz bir kovboy, ama seri katil tipi biri olmadığı ortaya çıktı. Aslında, o gerçekten çok tatlı biri. Bu sabah bileğimi burktum ve beni içeriye taşımakta ısrar etti."

Şu anda bile, ben onun yatağında uzanıp arkadaşımınla sohbet ederken, o mutfakta öğle yemeği hazırlıyor. Sanki bana yardım etmek için topallamama izin verecekmiş gibi değil, ama bu beni saran suçluluk duygusunu ortadan kaldırmıyor.

Gemma keskin bir nefes aldı, ardından sevinçli bir çığlık attı. "Tek bir erkekle kar altında mı kaldın? Lütfen bana onun çantasında her şeyin olduğunu söyle."

Onun açık sözlülüğüne şaşırıyorum. Bu kadın hiç çekinmiyor. O, bara gidip bir erkeğe içki ısmarlayan ve dışarı çıkmadan önce yatakta ne istediğini açıkça söyleyen türden bir kadın. Ben ise her zaman temkinli davrandım, asla o kadar cesur olamadım ve gizlice, yargılanmadan arzularımı keşfetmek için yardım isteme cesaretine sahip olmayı diledim.

"Bilmiyorum... henüz değil. Yani öyle değil," diye aceleyle kendimi düzeltirim, yanaklarımın kızardığını hissederek. "Evet, yakışıklı... Aslında gördüğüm en seksi kovboy... ama beni tam bir baş belası olarak görüyor. Ayrıca kırk beş yaşında, ben de onun için çok deneyimsizim."

Aklıma birden Shep'in bunu kolayca kabul edeceği ve benim her zaman arzuladığım otoriter hakimiyetiyle bana rehberlik edeceği düşüncesi gelir.

"Kızım, *babalık* piyangosunu kazanmışsın. Bu fırsatı kaçıramazsın, böyle fırsatlar iki kez gelmez. En azından yeni dildolarından birini denedin mi?" diye sorar Gemma yüksek sesle. "Yorumlara göre G noktasını tam olarak vuruyorlar ve titreşimleri senin ritmine uyuyor."

"Shep duyabilsin diye biraz daha yüksek sesle bağırırsana," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Ee?" Gemma fısıldayarak bağırır. "Denedin mi?"

Başımı sallayarak, ses kontrolü konusundaki mutlu cehaletine gülüyorum.

"Henüz değil. Buraya geldiğimden beri hiç yalnız kalamadım. Shep'in oturma odasında bir tane çıkaramam ve..." Sessizleşirim, zihnimin uzak bir köşesinde bir alarm çalar.

Oyuncaklar.

Telefonumu şarj ettiğim cepin bavulumun ön kapağının iç kısmında olduğunu fark edince midem düğümlendi. Bu, Shep'in bavulu açmak zorunda kaldığı ve bu özenle hazırlanmış koleksiyonu görmemesi imkansız olduğu anlamına geliyordu.

Aman Tanrım.

Yüzümü ellerimle kapattım, keşke yer beni yutsaydı. Yatak odasına geri döndüğünde neden bu kadar tuhaf davrandığını şimdi anlıyorum. Bavulumdaki seks oyuncakları kataloğunu gördükten sonra benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Gemma.

"Shep'in daha önce oyuncaklarımı bulmuş olma ihtimalinin yüksek olduğunu fark ettim."

Telefonun diğer ucunda neredeyse çığlık atıyor. "Belki de onları senin üzerinde kullanmanın tüm yollarını hayal ediyordur! Atı kurtar, oyuncağı sür, kovboyu *da!*"

"Gemma, sesini alçalt," diye fısıldarım, hoparlörü kapatmak için aceleyle uğraşırken telefonu kulağıma bastırırım.

Zaten yeterince aşağılanmış durumdayım. En son ihtiyacım olan şey, Shep'in arkadaşımın onu benim cinsel maceralarıma sürüklemeye çalıştığını duyması. Ayrıca, geçmişte oyuncakları nadiren kullandığımı, bir erkekle birlikteyken ise hiç kullanmadığımı itiraf etmek istemiyorum. Geçmişteki partnerlerim oyuncaklara pek hevesli değildi, onları ilişkiye heyecan katmanın bir yolu olarak değil, rakip olarak görüyorlardı.

"Tek söylediğim, birlikte bir dağda mahsur kalmanın biraz eğlenmek için mükemmel bir bahane olduğu," diyor Gemma ve ben onun kaşlarını oynattığını hayal ediyorum.

"Ve sana söylüyorum, bu olmayacak."

"Neden?" diye ısrar etti. "Çünkü istemiyorsun mu, yoksa aslında istediğinden korkuyorsun mu?"

Keşke yanılıyaydı.

Gerçek mi? Daha önce hiç yaşamadığım kadar şiddetli bir çekicilikle mücadele ediyorum. Aklım, Shep'in bana Maple'ı fırçalamayı gösterirken bana yaslandığı ahıra gidiyor. O hiç etkilenmemiş görünüyordu. Bu arada ben, kulağıma gelen sıcak nefesi ve elimi saran eli ile konsantre olmak için mücadele ediyordum.

Boğazımı temizledim. "Beşinci maddeyi kullanıyorum."

"Uh-huh. Pes edip o adamın seni pazar gününe kadar altı farklı şekilde sikmesine izin verdiğinde, tüm ayrıntıları anlatmanı bekliyorum."

Aman Tanrım.

Yanaklarım kızardı ve onun burada olup beni azarlamadığına sevindim.

"Başka bir şey konuşabilir miyiz lütfen?"

Cidden, Shep'in penisi ve onunla yatmayı düşünmediğimi taklit etmek zorunda kalmaktan başka *herhangi bir şeyi* konuşmayı tercih ederim.

O sinirli bir nefes verir. "Tamam, şimdilik kovboyun hakkında seni sorgulamayı bırakacağım." Shep *benim* kovboyum değil, ama onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. "En sevdiğin tatil geleneklerinden herhangi birini yapma fırsatın oldu mu?" diye sorar Gemma.

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum. "Shep tatil için dekorasyon yapmaz ve Pine Haven'ı ne zaman ziyaret edebileceğimi bilmiyorum. Ama ışıklar, tatil film maratonları veya fırında pişirilen kurabiyeler olmasa bile, kutlamak için bir yol bulacağım."

"Elbette bulursun. Nereye gidersen git, tatil büyüsunü yanınımda götürme yeteneğin var." Telefondan bir kapının gıcırdamasını ve ardından kısık bir ses duyuyorum. "Üzgünüm, kapatmam gerek. Annem ve ben, kız kardeşim ve çocuklarla alışveriş merkezinde buluşacağız," diyor Gemma.

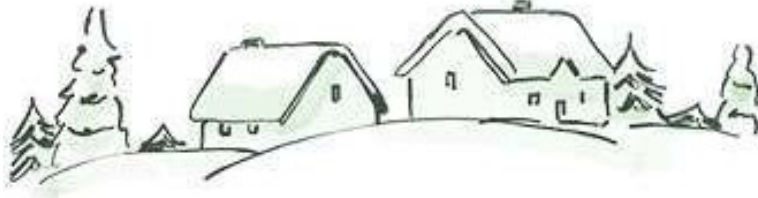
"Çok eğlen ve Noel Baba'ya selamımı söyle."

"Tabii ki. İyi çocuklar listesinde kalmam için tek umudum sensin. Unutma, senin o yakışıklı kovboyunla ilgili olarak benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma," diye alay ediyor.

"Bolca hareket alanım olduğunu bilmek güzel." Gülümserim. "Sonra konuşuruz."

Yastıklara gömülmeden önce telefonumu komodinin üzerine koydum. Ayak bileğim hala zonkluyor, Shep'in geri dönmesini beklemekten başka yapabileceğim pek bir şey yok. Umarım birkaç saat dinlenme, ağrı kesici ve buzla şişlik azalır ve bir iki gün içinde tekrar yürüyebilirim. O zamana kadar, idare etmek için ona güvenmek zorunda kalacağım gibi görünüyor, bu da birlikte daha fazla zaman geçireceğimiz anlamına geliyor. Umarım onun bana tam vücut muayenesi yapmasıyla ilgili fantezilerimi kontrol altında tutabilirim.

CHAPTER 9

Dudak Şişkinliği ve Yastık Duvarları

Shep

Kulak misafiri olmak yanlış, değil mi?

Kulağımı yatak odasının kapısına dayayarak saçlarımı elime geçirdim. Noelle'e ayak bileği için buz torbası götürüyordum ama içeriden sesler duyunca kapıyı çalmaktan vazgeçtim. Normalde, benimle konuşmayan insanları duymazdan gelirim ama arkadaşının söyledikleri beni tereddüt ettirdi, daha çok şoktan dolayı.

"Belki de onları sana karşı kullanmanın tüm yollarını hayal ediyordur!"

Dinlemeye devam ettim, benim hakkımda konuştuklarını fark edince şaşkına döndüm. Noelle, daha önce oyuncak koleksiyonunu bulduğumu anlamış olmalıydı. Onun talimatına uyarak çantasını açıp telefonunu almak istemiştim, ama tatil temalı parlak dildolar, anal pluglar ve diğer aletlerden oluşan bir yığınla karşılaştığımda nutkum tutulmuştu.

Güneş gibi parlak misafirim, sandığım kadar masum olmayabilir. Ama sikim buna karşı çıksa da, Noelle haklı: aramızda hiçbir şey olmayacak. Bunu istemediğim için değil. Siktir, o burada kaldıkça, kurduğumuz kırılgan dengeyi bozabilecek sınırı aşma isteğim artıyor, ama mantığım galip geliyor.

Telefon görüşmesini bitiriyor gibi geldiğinde, kapıdan yavaşça uzaklaşıp, dinlediğimi fark etmeden mutfağa geçtim.

dinlediğimi fark etmeden mutfağa geçtim.

Buz torbasını tekrar dondurucuya koyup öğle yemeğini hazırlamaya başladım. Fırtına başlamadan önce kasabadan aldığım malzemelerle kızarmış peynirli sandviç ve bir kutu domates çorbası hazırladım. Ayrıca High Noon'a uğrayarak maaşları ödedim ve malzeme siparişi verdim. Bölgedeki en yoğun turistik yer olduğu için, fırtına öncesi ve sonrası her zaman çok kalabalık olur. Noel'e sadece beş gün kaldığı için Casey, Aralık'ın son haftasında birçok satıcı kapalı olacağı için Ocak ayı için yeterli stok sipariş ettiğimizden emin olmak istedi.

Izgara peynirli sandviçleri ve çorbayı ocağa koyduğumda, telefonum tezgahın üzerinde titremeye başladı.

Birdie: Kontrol ediyorum. Servis olduğunda bana mesaj at.

Shep: Hava düzeldi. Ben iyiyim.

Birdie: Noelle henüz kaçmadı mı?

Shep: Sana sadece bir gece kalacağını söylemiştim.

Birdie: Hâlâ orada, değil mi?

Shep: Belki.

Birdie: Nazik davranıyor musun?

Shep: Belki.

Birdie: Ondan hoşlanıyor musun?

Shep: Belki.

Kahretsin. Cevabımı düzenlemeden gönder tuşuna bastım.

Birdie: Biliyordum!

Shep: Belki, evet demek
değildir.

Birdie: Senin dünyanda öyle.

Beni bu kadar iyi tanıdığı için ona lanet olsun. Bu, onun şüphelerini doğrulayacağım anlamına gelmez.

Birdie: Merak etme, sırrın bende güvende.

Shep: Gitmeliyim. Öğle yemeği
hazırlıyorum.

Birdie: Noelle için mi?!

Shep: Hoşça kal Birdie.

O ve Noelle bir araya gelirlerse, bana hiç huzur vermezler. Bu yüzden bunun asla gerçekleşmemesi muhtemelen iyi bir şey.

Tavada kızarttığım peynirli sandviçleri çevirip domates çorbasını bir kez daha karıştırıyorum. Önemli bir şey değil ama Noelle'in ağrı kesici almadan önce yemek yediğinden emin olmak istiyorum.

Buzdolabının üstünde duran tepsiyi, ilaçları, şişe suyu ve taze buz torbasını toplarken, Noelle'in tatil hakkında kulak misafiri olduğum konuşmasının bir bölümünü tekrar hatırlıyorum. Noel'i kutlayıp kutlamayacağından veya Noel ağacı dikip dikmeyeceğinden emin olmadığını söylerken sesi çok çaresiz geliyordu.

Bana süsleme yapıp yapmayacağımı sorduğunu hatırlıyorum, ama ben konuyu geçiştirdim. Yıllardır tatiller için hiçbir şey yapmadım ve şimdye kadar bunun için bir nedenim yoktu.

Ama belki şimdi bir nedenim var.

Bir elimle tepsiyi dengede tutarken, diğer elimle yatak odasının kapısını tıkladıyorum.

"Girin," diye sesleniyor Noelle.

İçeri girdiğimde onu hala yatakta buluyorum, yaralı bacağı önündeyken diğer bacağı da uyluğunun altında kıvrılmış durumda. Saçları gevşek bir topuz yapılmış, başını yastığa dayamış, telefonunda bir şeyler arıyor. Sade bir zarafetle büyüleyici görünüyor. İki gün önce bu onun aleyhine bir durumdu, ama kısa sürede onun kendine güvenini ve doğal cazibesini sevmeye başladım.

Tepsiyi komodinin üzerine koyarken bana doğru bakıyor.

"Kapıyı çalmana gerek yoktu. Burası senin odan, girmek için izin almana gerek yok," diyor ve etrafı işaret ediyor.

"Arkadaşınla konuşman bitti mi emin olamadım." Bu kısmen doğrudu — konuşmanın sonunu duydum, ama ben duyamayacağım bir mesafeye gittikten sonra konuşmaya devam etmiş olabilirlerdi. Olası olmasa da mümkün.

"Gemma ailesini ziyaret ediyor, bu yüzden onu fazla bekletmek istemedim."

"Çok düşüncelisin." Noelle, kollarımın altından yastıkları alıp ayaklarının altına koymamı izliyor. "Üzgünüm, bunları daha önce unutmuşum."

Gözleri büyüdü. "Oh, sorun değil."

Görünüşe göre çantasında gördüklerimi söylemeyeceğimi umuyor ve bu benim için sorun değil. O oyuncakları ve ona dokunmadan bile onu orgazma ulaştırabileceğim tüm yolları düşünmekten vazgeçmediğimi itiraf etmek istemiyorum.

Buz torbasını kaldırıp ona gösterdim. "Bunu da getirdim. Şişliği azaltır." Onu ayak bileğine koyup düz bir şekilde sabitleyince, hafifçe iç geçirdi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, başlığa yaslanarak gevşedi.

"Önemli değil." Yatağın kenarına oturuyorum. "Tatili neden ailenle geçirmedini sorabilir miyim?"

Üzüntü yüz hatlarını gölgeliyor, ama yine de küçük bir gülümsemeyi başarabiliyor. "Ben tek çocuğum ve ailem bir aylık Avrupa gezisine çıktı. Bu yıl ilk kez Noel'i birlikte kutlamayacağız, ama onlar kısa süre önce emekli oldular ve bu, uzun zamandır kendileri için yaptıkları ilk şey. Planlarını değiştirmelerini isteyemezdim."

"Neden onlarla gitmedin?" Noelle, en değer verdiği şeylerden kolayca vazgeçen biri gibi gelmiyor bana.

"Beni ve eski sevgilimi davet ettiler, ama o tatil için New York'ta kalmak istedi ve geçen yaz ayrıldıktan sonra bilet almak için çok geç kalmıştım."

Genelde duygusal bir tip değilimdir, ama ona acıyorum. Anne ve babam vefat etmeden önce ikisiyle de çok yakındım ve Danielle ayrıldıktan sonra kutlama havasında olmasam da annem her Noel'de mutlaka yanına gelmemi sağlardı. Her zaman bunu göstermezdim, ama anne ve babamla geçirdiğim o zamanları çok değerli bulurdum. Tabii ki şimdi tüm bunları Noelle'e anlatacak değilim.

"Seni ayrılmaya iten ne yaptı?" diye soruyorum.

Kafasını eğip sırtarak, "Neden onu terk edenin ben olduğumu varsayıyorsun?" dedi.

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Bir aptal bile senden isteyerek ayrılmaz."

Noelle güzel, evet, ama bundan daha fazlası var. Gülümsemesi odayı aydınlatıyor ve varlığı manyetik. Özverili ve her zaman başkalarını ön planda tuttuğu açık. Birçok erkek bundan yararlanırdı, ama o ayrılmadıkça kimse onu terk etmezdi.

Nefesi kesilir, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir, sonra omuzlarını dikleştirir ve "Yoga hocasıyla beni aldattı. İlk kez miydi bilmiyorum, ama son kez olmasını sağladım" der.

Dürtüsel olarak, elini elimle kapattım ve hafifçe sıktım. "Aferin sana, Sunshine. Gözünün önündeki şeyi göremediğine göre, seni hak etmiyordu." O adam burada olmadığı için çok şanslı, çünkü ona onu incittiği için asla unutamayacağı bir ders vermekten çekinmezdim.

Noelle başını geriye atıp güldü, melodik sesi damarlarımda bir uğultu yarattı.

"Haklısın. O zahmete değmezdi ve daha iyi şeyler için yer açtı," diyor, sesi hafif ama kararlı.

O, sevgiye ve birinin dünyasının merkezi olmaya layık. Eğer bana ait olsaydı, bir daha asla ikinci sınıf hissetmemesi için elinden geleni yapardım. Bir an için, yaralı olduğu için ona bakmam gerektiğini

yaralı olduğu için ona bakmam gerektiğini, aklımın aptalca hayallere dalmasına izin vermemem gerektiğini unutuyorum.

Yemek tepsisine başını sallıyor. "Kokusu inanılmaz."

"Tadı daha da iyi," diyorum, dikkatimin dağılmasına seviniyorum.

Elini bırakıp buharlı çorba kasesini ve kaşığı aldım.

Noelle'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Ne yapıyorsun?" "Seni besliyorum," dedim.

"Bunu kendim yapabilirim."

Kaseye uzanır ama ben onu alıp onun ulaşamayacağı bir yere tutarım.

Ona sert bir bakış attım. "Dinlenmen gerekiyor ve yorganıma domates çorbası dökülme riskini göze alamam."

Gözlerini devirdi. "Ciddi misin? Bileğim değil, ayak bileğim incindi."

Noelle haklı. Kendini besleyebilecek kadar büyüdü ve yorganın lekelenmesi umurumda bile değil. On yıl önce yerel bir indirim mağazasından aldığım ucuz bir yorgan. Yine de, burada olduğu sürece ona bakacağım. Uzun zamandır bu fırsatı bulamadım ve onun için bunu yapmak istiyorum.

Noelle'in midesi guruldayarak, başka itirazlara izin vermiyor. Hafifçe gülerek, kaşıkla çorbayı dudaklarına götürüyorum.

"Dikkat et, sıcak," diye fısıldarım.

Bir ısırik almadan önce üzerine üfler. Tadını çıkarırken ağzından yumuşak bir inilti çıkar, bu ses doğrudan benim sikime gider. Gözleri kısa bir süre kapanır ve ben de bu fırsatı değerlendirerek, sesin beni etkilediğini gizlemek için pozisyonumu değiştiririm.

Yutkunduğunda, ona bir kaşık daha veriyorum, üzerine servis etmeden önce kestiğim ve çorbaya eklediğim bir parça kızarmış peynir koyuyorum.

"Mmm, çok lezzetli." Bir lokma daha almak için eğilir. "Daha önce hiç bir kasede ızgara peynir ve domates çorbası servis edilmedi. Çok lezzetli."

"Beğendiğine sevindim."

Noelle kaşığı dudaklarıyla sararken, memnuniyetle mırıldanıyor. Onun tepkisinden sorumlu olmak inanılmaz derecede tatmin edici bir şey.

O hevesle yiyor ve ben de ona bütün kaseyi yedirmeye devam ediyorum. Son lokmayı alırken, çenesinden bir damla çorba damlıyor. Onu yüzünden yalamak istiyorum, ama parmağımı uzatıp başparmağımla silmeye karar veriyorum. Dokunuşumla hareketsiz kalıyor, başparmağımı ağızma götürüp temizlerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Noelle beni ateşli bakışlarıyla esir alırken, kaseyi tepsiye geri koyuyorum. Bir mıknaş gibi ona çekiliyorum ve elimi çenesinin çizgisi boyunca gezdiriyorum, her dokunuş aramızdaki elektriksel gerilimi artırıyor. Parmağımla dudağının kenarını izliyorum ve o da dilini çıkarıp başparmağımı yalıyor, nefesi kısa nefesler halinde çıkıyor.

İçgüdüsel olarak ona yaklaşıyorum, dudaklarını benim dudaklarımla okşamak ya da onu dizlerinin üzerine çöktürüp o güzel dudaklarının arasına sikimi sokmak nasıl olurdu diye hayal ediyorum.

Noelle hafifçe irkilirken, kaçak fantezim yarıda kesilir.

Geri çekilirim, kaşlarımı çatarak. "Ne oldu?"

Beni uzaklaştırmaya çalışırken yüzünü buruşturur. "Ben iyiyim. Ayak bileğim ağrıyor sadece."

Lanet olsun. O acı çekerken dikkatimin dağılmasına izin veremem, ona bakmam gereken bir zamanda.

Tepsiden iki hap ve bir şişe su alıp ona uzattım.

"Bunları al. Ağrını dindirecek." Ayak bileğine doğru başımı sallarım.

"Teşekkür ederim." İlacı alır ve yutar. "Beni oturma odasına götürür müsün? Biraz yorgunum, biraz kestirmek istiyorum."

"Burada uyuyabilirsin." Şişeyi ondan alıp tepsiye geri koyarım. "Benim yatağım çok daha rahat. Aslında, bu gece sen burada uyu, ben kanepede yatacağım. Ayak bileğini yukarıda tutmak çok daha kolay olacak."

Yalan söylemeyeceğim, onu burada, benim yatağımda görmek hoşuma gidiyor. Ateşle oynuyor muyum? Muhtemelen.

Onu uzak tutmak için yaptığım kesinlikle acınası girişimlere rağmen, Noelle'e hızla bağlanıyorum ve bu korkutucu bir durum.

Kavram. Kahretsin, on yıldır bir kadını öpmemişim bile. İlk başta eski yaraları deşmemek içindi, ama sonunda kendimi kapatmak ikinci doğam haline geldi ve birini hayatıma nasıl alacağımı neredeyse unuttum. Yine de Noelle ile birlikte, korunma içgüdüm paramparça oldu ve acaba düşündüğüm kadar sert bir insan mıyım diye merak ediyorum.

O şiddetle başını salladı. "Senin yatağında yatmam mümkün değil. Kanepede çok sıkışırsın. O neredeyse bir aşk koltuğu. Ayrıca, seni kovarsam kendimi suçlu hissederim."

"Suçluluk duymazsın. Ben teklif ettim," diye hatırlatıyorum ona.

"Zaten yeterince huysuzsun," diyor, göğsümü hafifçe dürterek. "Düzensiz kanepelerinde bir gece geçirdikten sonra nasıl olacağını hayal edebiliyorum."

Şakacı bir şekilde elini itekledim. "Ahırda uyumayı kabul edemem, peki ne öneriyorsun? Burada kalacaksın, bu kesin."

Noelle parmağıyla bir tutam saçını çevirir, bir an düşünür ve sonra "Basit. Paylaşırız." der.

Onu doğru duymuş olamam. "Bir daha söyler misin?"

"İkimiz için de yeterince yer var ve benim alanını işgal edeceğimden endişeleniyorsan, bariyer yapmak için yeterince yastık da var," diyor gülümseyerek.

Bu berbat bir fikir. O pembe, dolgun dudakları öpmeyi ya da her bir kıvrımını okşarken nasıl hissedeceğini düşünmekten vazgeçmenin bir yolunu bulmalıyım.

Öyleyse neden ona henüz hayır demedim?

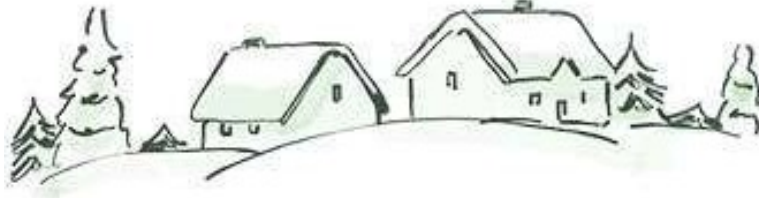
Çünkü kendimi dizginlemek ne kadar zor olursa olsun, ona yakın olma fırsatını kaçıramam, özellikle de o gitmeden önce tek şansım buysa. Ve onun da dediği gibi, yatağın iki yanında, aralarında yastık duvar olacak, yani tamamen masum bir şey. Değil mi?

"Tamam, yatağı paylaşırız." Ses tonumu nötr tutuyorum. "Ama bu, yerinde kalıp ihtiyacın olan her şeyi benden isteyeceğin anlamına gelir. Tek görevin ayak bileğini dinlendirmek, anladın mı?"

"Buna razıyım," diyor, parlak bir gülümsemeyle.

Kahretsin, başım büyük belada.

CHAPTER IO

Noel Ağacının Etrafında Dans

Noelle

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Kapının altındaki aralıktan sadece bir parça ışık sızıyordu. Telefonuma baktım, saat 19:17'ydi ve öğleden sonrayı uyuyarak geçirdiğime inanamıyordum.

Yastıklara daha da gömülerek, tanıdık misk ve deri kokusunu içime çekiyorum. Shep'in yatağında olduğum için utanmam gerekebilir, ama ben bunu oldukça seviyorum. Bu gece onun yanımda olacağını düşününce bacaklarımı sıkıyorum. Tehlikeli bir şekilde günahın eşğine yaklaşıyoruz, ama bu beni öneride bulunmaktan alıkoymadı.

Onun kollarında sallanırken ve bana öğle yemeği yedirirken, aramızda gelişen çekimin karşılıklı olduğu sonucuna vardım ve bu fırsatı kaçıramazdım. Belki de Gemma'nın Shep'i istediğim için benimle dalga geçmesi ya da onun oyuncaklarımı keşfetmiş olabileceğini bilmem bana cesaret verdi. Her ne olursa olsun, bu durumun nasıl sonuçlanacağını görmekten beni alıkoymayacak.

Ancak, daha acil meselelerim var — uyurken dönüp ayak bileğimi incitmiş olmam, dolu mesanem ve beni çağıran sıcak bir banyo gibi. Söz verdiğim gibi Shep'i çağırmak istiyorum, ama vazgeçiyorum. Zaten ona yük oluyorum. Ayrıca, muhtemelen ahırda hayvanları kontrol ediyor ya da atölyesinde çalışıyordur.

Bunu kendi başıma yapmaya kararlı olarak, lambayı açıyorum ve yavaşça bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum, destek almak için avuç içlerimi yatağa bastırıyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken, ayak bileğimden keskin bir acı geçiyor ve dudaklarımdan keskin bir çığlık çıkıyor. Yatağa çöküyorum ve inleyerek ellerimin üzerine yaslanıyorum.

Saniyeler içinde, aceleci ayak sesleri kapıya ulaşır ve Shep içeri dalar, gözleri beni gördüğünde yüzünde panik belirir.

"Ne oldu?" Yanıma koşar, bakışları beni baştan aşağı süzer. "Yaralandın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Banyoya gidip duş almak için ayağa kalkmaya çalıştım, ama çok acıdı, bu yüzden bileğime tekrar baskı uygulamaya çekiniyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı. "Beni çağırmalıydın."

"Kendi başıma yapmak istedim."

"Neden bu kadar inatçı olmakta ısrar ediyorsun?" diye mırıldanır.

Sırtımı düzeltirim. "Oh, lütfen. Durum tersi olsaydı, beni içeri almadan önce kendini banyoya sürüklerdin."

Shep alaycı bir şekilde, "Ben bu durumda olmazdım, çünkü o çürük tabureden in dediğinde seni dinlerdim" der.

Gözlerimi deviririm. "Saçmalık. Sen benden çok daha inatçısın."

"Lanet olsun kadın, seni dizimin üzerine yatırmak için can atıyorum." Yüksek sesle konuştuğunu fark edince yüzü soluyor.

Tanrım, bu düşünce içimi ısıttı, onun güçlü bacaklarının üzerine eğildiğimi, nasırlı ellerinin üzerimde, içimde olduğunu, beni cezalandırdığını düşündüm.

Gözleri benimkilere kilitlenir, aramızda söylenmemiş tüm sözler asılı kalır. Bileziğimi oynatarak, yüzünü kaplayan kızarıklığı fark ederim ve göz teması kuran ilk kişi olmak istemem.

Shep boğazını temizledikten sonra beni hiç zorlanmadan kollarının arasına aldı. Beni banyoya taşırken boynuna sarıldım, kollarının sıcaklığını ve erkeksi kokusunu içime çekerek. Dar, uzun kollu gömleği geniş göğsünü gererek pazılarının kıvrımlarını vurguluyordu. Gözlerim yakasının üstünden görünen saç tutamına kaydı

ve parmaklarım çıplak göğsünü okşamak, V çizgisine kadar inmek için kaşınıyor.

Banyoya vardığımızda, ışık düğmesine basmak için beni kucağından indirir ve nazikçe kapalı tuvalet kapağının üzerine oturtur.

Duvarlar arduvaz grisi ve mekan hafif çam ve sabun kokuyor. Tezgahın üzerine yerleştirilmiş porselen bir lavabo, üzerinde oval bir ayna ve tuvaletin yanında bir duş-küvet kombinasyonu var.

"Teşekkürler... Gitmeyecek misin?" Shep hareket etmediğinde soruyorum.

"Banyoyu hazırlamak için yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Muhtemelen gerekli banyo malzemelerinin bulunduğu dolabı işaret ederek başını salladı. "Ayakta duramadığın için kendi başına nasıl başa çıkacağını bilemedim."

Düşen duyguların seliyle boğulmuş bir halde, dudağımı dişlerimin arasında çiğniyorum. Tek başıma deneyebilirim, ama musluk ulaşamayacağım kadar yüksekte ve dayanıksız havlu askısı ağırlığımı taşıyamaz. Yardım alırsam çok daha kolay olur, özellikle de kaynar bir banyo beni çağırırken.

Gözlerim sabırla cevabımı bekleyen Shep'e kayıyor. Yüzündeki endişe ifadesinden yanaklarım kızarıyor — utançtan değil, benim için bunu kolaylaştırmak için bu kadar önem verdiği için.

"Banyoyu hazırlamana yardım etsen iyi olur, teşekkürler," diyorum sessizce. "Suyu ne kadar sıcak istersin?" diye soruyor.

"Volkanik bir kaynak kadar sıcak ve beni ıstakoz gibi kızartacak kadar," diyorum, yüzümde küstah bir gülümsemeyle.

Shep içinden gülerek başını sallar. "Ortada bir anlaşma yapalım ve sıcak olsun, lav yanıkları olmasın."

Parmağımı çeneme vuruyorum. "Bence bu işe yarayabilir."

Küvete doğru ilerler ve buhar yükselmeye başlayana kadar musluğu açar. Elini suya batırıp kontrol ettikten sonra onaylayarak başını sallar ve gideri tıkar. Köşedeki raftan üçü bir arada vücut şampuanı şişesini alır ve bolca döker. Köpükler yüzeye çıkarken sedir ve nane kokusu havayı doldurur.

Dağda teslimat yapıldığını varsayarak, ona gerçek şampuan, saç kremi ve vücut şampuanı sipariş etmeyi not alırım.

Shep yanımdan dolaba doğru ilerler, lavabonun altından temiz bir havlu çıkarır ve onu lavabonun üzerine koyar.

Endişeli bir ifadeyle bana ve yükselen banyo suyuna bakıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben idare ederim, kovboy, söz veriyorum."

Musluğu kapatırken tereddütle başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

"Bağırırım."

Basitçe başını sallar ve dışarı çıkıp kapıyı kapatır.

Pantolonumu ve iç çamaşırimi dikkatlice çıkardıktan sonra, işimi halledip gömleğimi başımdan geçirip sütyenimi çözdüm. İkisini de yere attım ve tuvaletten küvete geçtim, ayak bileğim porselene sürtünce yüzümü buruşturdum. Sıcak suya girerken rahat bir nefes aldım, sıcaklık vücudumdaki gerginliği azalttı.

Rahatlamaya başladığımda, Shep'e yardımları için hiç teşekkür etmediğimi fark ettim. O kadar zahmete girmişken, ben bunu fark etmemiş olmamdan çok utandım.

Daha iyi düşünebilmeden, "Hey Shep" diye bağıriyorum.

Benim işim bitene kadar başka bir şey yapmaya gittiğini düşünerek cevap beklemiyorum, bu yüzden cevap verdiğinde şaşıriyorum.

"İyi misin?" Sesi kapalı kapının diğer tarafından geliyor. "İşin bittiğinde sana temiz giysiler getireceğim."

İhtiyacım olursa diye yakınımda kaldığını bilerek gülümsedim.

"İyiyim. Sadece teşekkür etmeyi unuttum. Yardımın için gerçekten minnettarım."

"Ne zaman istersen, Güneş Işığı."

Geriye yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ve bugün olan her şeyi düşünüyorum. Shep dışında başka biri olsaydı ne yapardım, hayal bile edemiyorum. Onun nadiren gösterdiği bir yönünü görebildiğim için kendimi şanslı hissediyorum. Sabrı ve düşünceli tavırları kalbimi minnetle dolduruyor ve onu her zamankinden daha çok istememe neden oluyor.

Tuvalette işimi bitirdikten sonra Shep beni oturma odasına taşıyor ve nazikçe kanepenin ortasına yatırıyor. Şöminede alevler dans ediyor ve odayı sıcaklıkla dolduruyor. Köşede bir televizyon kurulmuş, oturduğum yerden izleyebileceğim şekilde açılı olarak.

"O ne için?" diye soruyorum, onu işaret ederek.

"Noel filmi izleyebiliriz diye düşündüm," diyor.

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Tatilleri kutlamadığını sanıyordum."

"Bir süredir yapmadım, ama şimdi yeniden başlamam için bir neden yok." Televizyonu açar ve bana göstermek için bir DVD kutusunu tutar. "*Elf* olur mu? Sahip olduğum tek sezonluk filmlerden biri."

"En sevdiğim filmlerden biri," diyorum gülümseyerek. "Noel neşesini yaymanın en iyi yolu, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle şarkı söylemektir."

Çocukken, ailemle birlikte Aralık ayının başından Noel gününe kadar her gece bir tatil filmi izlerdik. Evden ayrıldıktan sonra da bu geleneği sürdürmeye çalıştım, ancak kariyerim başladıktan sonra, her yıl bir veya iki film izleyebildiğim için şanslıydım. Bu yüzden Noel'i ailemle geçirmeyi çok değerli buluyorum. Birkaç güne sıkışmış olsa da, tatilin büyüğü hala devam ediyor ve benim için çok değerli olan geleneklerin nostaljisini taşıyor.

Bu, tek başıma yaptığım seyahat planlandığı gibi gitmiş olsaydı, muhtemelen şu anda yatakta gözyaşları içinde ya da New York'a dönüş yolunda olacağımı hatırlatıyor. Bunun yerine, centilmen bir kovboyla bir kabini paylaşıyorum ve acaba başından beri olmam gereken yer burası mıydı diye düşünüyorum.

Shep televizyonu açıyor ve ana menüye gidiyor. "Sen banyo yaparken fırına yumurta ve sosisli güveç koydum. Yarım saatte hazır olur."

"Kokusu harika. Akşam yemeğinde kahvaltı yemeyi çok severim."

Köşedeki deri koltuktan iki yastık alıyor, ben banyodayken almış olmalı. Onları sehpaye koyuyor ve sonra sehpayı bana yaklaştırarak ayağımı dayayabileceğim bir yer yaratıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Shep elini dizime koyar ve hafifçe sıkar. "Önemli değil."

Ama aslında önemli.

Beni daha rahat ettirecek bir yol gördü ve sormadan harekete geçti — bu nadir bir özellik. Bana gösterdiği ilgi ve nezaket, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bunun, onun yaşam deneyiminden ve karşılığında hiçbir şey beklemeden bir kadına nasıl saygı duyulacağını derinlemesine anlamasından kaynaklandığını düşünmek hoşuma gidiyor. Sert görünüşünün altında, onun çekiciliğini daha da artıran gerçek bir nezaket yatıyor.

"Hey, Shep?"

"Mm-hmm?"

"Tatilleri kutlamamanın bir nedeni var mı?"

Yavaş yavaş açılıyor, bu yüzden dikkatli davranmam gerekiyor. Yaralı bir kurt gibi, dost mu düşman mı olduğumu anlamak için beni süzüyor. Onu çok zorlarsam geri çekilecek ve bu durumda gardını indirmesini sağlayamayabilirim.

Koltuğuma yanıma oturup kol dayama yerine yaslanıyor. "Bunun küçük bir kısmı, eski nişanlının Noel'i büyük bir gösteriye dönüştürmesinden kaynaklanıyor. Abartılı süslemeler, komşuları geçmek ve pahalı hediyeler beklemek gibi şeylerdi. O büyük şehre taşındıktan sonra, tüm bu saçmalıkların anlamsız olduğunu fark ettim."

Shep'in kapısına geldiğimde endişeli olmasına şaşmamalıydım — ona kalbini kırıp bir daha geri dönmeyen kadını hatırlatan bir şehirli kız. Daha soracak çok sorum var, ama onu yine korkutmaktan çekiniyorum.

"Danielle gittikten sonra tatili ailemle geçirdim," diye devam ediyor. "Annem bu zamanı çok severdi, onun için bu zaman neşe ve iyilik yaymak demekti. Yerel gıda bankasına bağış yapmayı ve yerel evsizler barınağı için Gizli Noel Baba etkinliği düzenlemeyi çok severdi, böylece herkes o mevsimde biraz sihir yaşayabilirdi." Ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirliyor.

"Annen çok haklı. Bu mevsim aile ve topluma geri vermekle ilgili olmalı. En sevdiğim geleneklerden bazıları Rockefeller Meydanı'nda buz pateni yapmak ve biraz tatil büyüsüne ihtiyaç duyan çocuklar için hediyeler seçmek."

"Her Noel sabahı, annem tüm mahalle sakinlerini ev yapımı Fransız tostuna davet ederdi ve biz de komşularımızla birlikte çevre kasabalara Noel şarkıları söylemeye giderdik." Sesindeki sıcaklık çok belirgindi.

Başımı eğip hızla gözlerimi kırıştıyorum. "Yabancılara isteyerek şarkı mı söylediniz? Buna inanmak zor."

Shep omuz silkiyor. "Çocukken babam, katılmamam durumunda Noel Baba'nın bana kömür bırakabileceğini söylemişti. Yani zorlandığımı söyleyebiliriz." Gülünce gözlerinin etrafındaki ince çizgiler derinleşiyor ve bu onu daha da yakışıklı gösteriyor. "Yetişkin olarak, annemi mutlu ettiği için yaptım, bu da onu değerli kılıyordu, her ne kadar şarkı söylemem yıllar boyunca birkaç kişiyi korkutmuş olsa da."

Yumuşak bir şekilde gülerim. "Ailen harika insanlar gibi görünüyor. Pine Haven'da mı yaşıyorlar?"

Gözlerini indirir, yüzünde hüzün belirir. "Birkaç yıl önce, sadece altı ay arayla vefat ettiler." Kendi ailem olmadan bir hayat düşününce, kalbim onun için acıyor.

Omzuna yaslanıyorum, elim göğsüne yerleşiyor. Onu bu şekilde teselli etmek doğru geliyor ve ona dokunma isteğim tüm mantığı gölgede bırakıyor.

"Çok üzüldüm, Shep."

Başını benimkine yaslayarak beni şaşırtır. "Teşekkürler, Güneş Işığı. Onlar olmadan tatiller hiç eskisi gibi olmadı, biliyor musun?"

"Hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyorum.

Onun bu kadar uzun süredir acı çekmesi kalbimi kırıyor. Keşke onun için Noel'in büyüsunü bir şekilde geri getirebilseydim, anne babasıyla olan değerli anılarını hatırlatmak için. Neşe ve mutluluk için olan bir mevsimde kimse üzülmemeli.

"Onlar hakkında pek konuşmam, ama iyi insanlardı," diyor Shep.

"Elbette öyleydi. Seni onlar büyüttü."

Gözleri bir anlığına büyüdü, sonra gözlerini kırıp zorlukla yutkundu. "Elinden geleni yaptılar, ama ben her sınırı zorladım."

Şaşırmış gibi yapıyorum. "Zor bir *çocuk* muydun? Şok oldum."

"Bak kim konuşuyor, 'kendi iyiliğim için olsa bile her şey hakkında tartışan' bayan," diye gülerek karşılık veriyor. "Senin de

sen de anne babana cehennem azabı ektirdin."

Ona bakıyorum. "Sanırım bu bizi eşit seviyeye getiriyor."

Yanağımı okşadı, gözlerinde sıcaklık parlıyordu. "Sanırım haklısın."

Refleks olarak onun dokunuşuna yaslanıyorum, elinin nazik baskısına karşı gözlerimi kapatıyorum.

Shep ile birlikte olmak artık hiç çaba gerektirmiyor. Onu kırmaktan korktuğum için belirli bir şekilde davranma ya da hassas konulardan uzak durma gibi beklentilerim yok. Aksine, konuşkan, aşırı hevesli, biraz sakar halimle özgürce davranabiliyorum ve o da her şakacı sohbetimizde bana ayak uyduruyor, aldığı kadarını veriyor.

Daha önce, hava düzeldiğinde kalacak yer aramaya başlamıştım. Buraya geldiğimden beri bu konudaki düşüncelerim değışti ve Shep ile bunu daha ayrıntılı konuşmak istesem de, onun tepkisinin benimkinden farklı olacağından ve beni hayal kırıklığına uğratacağından korkuyorum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Gözlerimi açtığımda onun beni izlediğini fark ettim. "Daha önce hava durumu uygulamasını kontrol ettim, fırtına önümüzdeki birkaç gün içinde tamamen dinmiş olacak," dedim, midemde bir ağrı hissederek. "Bana bana bir bana tarafından şehre bir güvenli güvenli olduğunda sürmek dağdan gözlerim

Shep, kulübesine giden yolun, yakınlarda başka ev olmadığı için kar fırtınasından sonra en son temizlenen yollardan biri olduğunu söyledi. Kar lastikleri ve zincirleri takılı dört çeker bir kamyoneti var. Bu, ilk geceden sonra benim oradan ayrılamayacağımı bildiğini düşündürüyor bana, ama yine de kalmama izin verdi.

Yanımda görünürde gerginleşiyor. "Nerede kalacaksın?"

Ona dönmek için koltuğumda doğruluyorum. "Emin değilim. Kontrol ettim, Pine Haven'daki tüm oteller ve tatil evleri tatil için dolu, bu yüzden Phoenix'e geri dönmeyi veya New York'a erken dönmeyi düşünüyordum."

Doğrusu, iki seçenek de doğru gelmiyor ve Noel'i yalnız geçirme düşüncesi göğsümde boş bir acı bırakıyor. Shep'le kalıp bunu sıradan bir gün gibi geçirseydik bile, bu yeterli olurdu. Onun bu dağda yalnız olduğunu düşünmekten nefret ediyorum ve daha uzun kalmak için her şeyi verirdim.

"İstedğin bu mu?" diye soruyor Shep, sanki içimi okuyabiliyormuş gibi.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum, gerçeği söylemeye korkarak.

İki gün önce, bu kulübeyi terk edebilmek için saatleri sayıyordum. Şimdi ise, beni burada tutacak başka bir fırtına olmasını gizlice umuyorum.

"Burada kalıp Noel'i geçirebilirsin. Maple sana çok ısınmış ve onu tekrar ziyaret etmeden gidersen çok hayal kırıklığına uğrayacaktır." Şapkasını çıkarır, göğsüne tutar ve elini saçlarına geçirir. "Ama gitmeye kararlıysan, seni istediğin yere götürürüm."

Gözlerime bakmıyor ve dudakları ince bir çizgi halinde.

Acaba... *endişeli mi?*

Kalbim hızla atmaya başlar ve onu doğru mu anladığımı sorgularım, ama tepkisi bunu doğrular. Gitmemi istemeyen Maple değil, Shep'tir.

Elimi onun elinin üzerine koyarak şapkayı elinden alıp sehpaye koydum. Ona döndüğümde, nefes alıp verişinin sığ olduğunu ve omuzlarının gerginlikten kasılmış olduğunu fark ettim. Bu, kalma teklifimi reddedebileceğim endişesini ele veriyordu.

Elime parmağımı sürterek, "Noel için kalmamı ister misin?" diye fısıldadım.

Lütfen evet de.

Yavaşça gözlerini kaldırıp benimkilere bakar. "Evet."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum, parmaklarımla şakağındaki gri çizgileri okşuyorum. "Tek istediğin bu mu, Shep?"

Yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta olacak şekilde yaklaşıyorum. Dokunuşumla kasları geriliyor ve sanki kendini kontrol etmesini sağlayan tek şey buymuş gibi kol dayanağını sıkıca tutuyor.

"Noelle, ne yapıyorsun?" Sesi kısık çıkıyor.

Onu kızdırmamam gerekirdi, ama onun üzerinde yarattığım etkiyi görünce, bir de kar nedeniyle birlikte mahsur kaldığımız gerçeği eklenince, ellerinin üzerimde olmasını arzulamaya başladım. Aramızda kıvılcımlar çakmaya başlayana kadar pes etmeyeceğim.

Bakışlarım onun ağzına kayıyor. "Beni öpmek ister misin, kovboy?"

Kol dayanağını sıkıca kavrayarak göğsü hızla inip kalkıyor.

"Öpersen sorun değil." Eğilip dudaklarımla ağzının kenarını okşuyorum.

Oda, karışan nefeslerimizin uğultusuyla titriyor. "Sen belasın kadın," diye homurdanıyor.

"Sadece eğlenceli türden," diye fısıldarım.

Çenemi avuçlar, parmaklarını çene hattım boyunca gezdirir. "Öpüşmek kötü bir fikir."

"En kötüsü."

Her zamanki soğuk ifadesi, arzuyu yansıtan inkar edilemez bir açıklıkla yer değiştirir.

"Kötü fikirlerden çekinmediğim için ne kadar da iyi, hayatım."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak, düzgün düşünmeyi imkansız kılan sahiplenici bir öpücükle beni kendine ait ilan ediyor. Dilinin ucu dudaklarımda kayıyor ve ağzımı açıp onu içeri aldığımda düşük bir homurtu çıkarıyor. Beni kucağına kaldırıyor, ayak bileklerimi daha fazla incitmemek için dikkatlice bacaklarımı kol dayanağının üzerine atıyor. Parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime çekiyorum ve öpücüğümüz derinleşiyor.

"Siktir, bu kadar tatlı olduğunu bilseydim seni daha önce öperdim," diye inler Shep.

Ben de aynı fikirdeyim. Ağzının ağzımdaki hissi bir keşif gibidir; coşkulu, ilkel, tüketici. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Elini belimin çizgisini takip ederken, içinde kalan tüm kısıtlamalar bir anda yok oldu. Bana doğru sallanıyor, sert penisi uyluğuma sürtünüyor. Göğüs uçlarım ağrımaya başlıyor ve vücudum özlemle titriyor, ona binmek istiyorum.

Ona kıyafetlerimi çıkarması için yalvarmak üzereyim ki mutfaktaki zamanlayıcı çalar.

Shep'in ateşli bakışlarıyla karşılaşınca, hızla gözlerimi kırıştıtarak farkındalığa kavuşuyorum. Saçları benim tutuşumdan dolayı dağınık ve çarpıcı kahverengi gözleri beni yakından inceliyor, tepkimi ölçüyor. Göğsü sanki maraton koşmuş gibi inip kalkıyor ve göz bebekleri büyümüş.

İçgüdüsel olarak parmaklarımı arı sokmuş gibi şişmiş dudaklarıma dokundum.

Aman Tanrım.

Az önce Shep'i öptüm ve hayal edebileceğimden daha güzeldi. Birkaç saniye sonra, zamanlayıcı sessizleşir ve o konuşmaya başladığında, sesi alçak ve boğuk.

"O öpücüğü pişman olma, Sunshine. Çok iyiydi." Beni kucağına oturtup, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı. "Siktir, tek istediğim seni yatağa atmak, seni yaymak ve her yerini tatmak." Uyluklarım sıkışarak vücudumun ezici arzusunu ele verdi.

Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama o konuşurken, onun geri çekildiğini hissediyorum. Omuzları gerginleşir, elleri yanlarına düşer ve bakışları yere iner.

"Ama?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, onu konuşmasını bitirmeye teşvik ederek.

Derin bir nefes alarak alnını alnıma dayadı, gözlerini kapatıp kokumu içine çekti. "Birkaç gün sonra gideceksin ve muhtemelen seni bir daha asla görmeyeceğim."

Bu, yollarımızın kesiştiği tek sefer olabileceği ihtimali midemi burkuyor. O asla New York'u ziyaret etmeyecek ve benim de yakın zamanda Güneybatı'ya dönme planım yok.

"İnsanlar her zaman geçici ilişkiler yaşarlar..." diyorum, sözlerimi yarım bırakarak.

Geriye yaslanarak bana baktı. "Hiç yaşadın mı?" "Hayır," diye itiraf ettim.

Biriyle fiziksel ilişkiye girmeden önce gerçek bir bağ kurmayı tercih ederim. Geçmişte, bu yol belirsizlik ve şüphelerle doluydu ve sonunda yanlış erkeklere güvindikten sonra uzaklaştım. Shep ile işler çok hızlı ilerledi, ama onun yatağında uyumaktan başka her şeyi yaptığımız bir gece hayal ettiğimde hiçbir uyarı sinyali çılmıyor. Vücudumuz birbirine dolanmış, birbirinden ayırt edilemeyecek hale gelmiş.

Güvenli oynamaktan ve fırsat geldiğinde istediğimi almamaktan bıktım. Şu anda tek istediğim Shep, zamanımız sınırlı olsa bile.

"Ben de hiç tek gecelik ilişki yaşamadım." Sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşuyor. "Bana eski kafalı diyebilirsin, ama ben bağlılık isteyen

. Ve seninle yatıp, sen gittiğinde bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranacak kadar güçlü değilim."

Onun açıklamasına şaşırarak, tek cevap verebildiğim "Oh" oldu.

"Sen, asla bırakmak istemeyeceğim türden bir kadınsın. Sadece yanında olmak bile daha fazlasını istememe neden oluyor," diyor ve kulak arkama kaçan bir saç telini düzeltiyor. "Bir gece ve ben bağımlısı olurum."

Sesli olarak söylemediği şey, incinmekten korktuğu. Ben de birkaç gün sonra onu geride bırakacak başka bir şehirli kızım. Onun dürüstlüğüne değer veriyorum ve her şeyden önce, birbirimizi tanımak için kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Aramızda karşılıklı bir çekim varken ve bu kadar yakın mesafedeyken, ilişkimizi platonik tutmak çok zor olacak.

"Sanırım bu, bir daha öpüşmememiz gerektiği anlamına geliyor, değil mi?"

Gözleri ağızma kayıyor. "Öpüşürsek kendimi tutamayacağım." "Güzel bir öpücüktü," diyorum yumuşak bir sesle.

"En iyi öpücüktü, Sunshine." Öne eğilip burnumun ucunu öper. "Bir sonraki kuraklık dönemimden önce bir tane daha gizlice yapmam gerekiyordu."

"İyi ki öptün," diyorum yumuşak bir sesle.

Shep bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor, sonra beni kucağından kaldırıp kanepenin minderine oturtuyor. Şapkasını takıp ayağa kalkmadan önce eğilip ayağımı yastıklara koyuyor.

"Noelle."

"Evet?"

"Noel'de kalacağına çok sevindim."

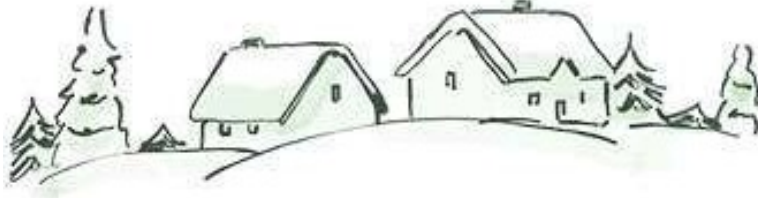
Parmaklarımla ağzımı silip ona hüzünlü bir gülümseme atıyorum. "Ben de, kovboy."

"Gidip güveç yanmamış mı diye bakacağım, sonra da söylediğim gibi *Elf'i* izleyeceğiz," der, bıyığını düzeltir.

"Sabırsızlanıyorum." Onu tekrar öpmek istesem de, birlikte tatil anıları yaratacağımız için heyecanlıyım.

Shep, gardımı indirip kendim olmama izin veriyor, bu yüzden içimden bir ses, ikimizden birinin sonunda tamamen teslim olacağını söylüyor. O ateşli öpücükten sonra aynı çatı altında yaşarken ilişkimiz nasıl tamamen platonik kalabilir ki?

CHAPTER II

Kirli Düşler ve Mavi Top Noel

Shep

Muhteşem bir kadınla aynı yatağı paylaşmak, onun tadını bilmek, tam bir işkence. Aksini söyleyenler zaten seks yapıyorlar.

Noelle'e bu kadar yakın olmak, özellikle bu akşamki akıllara durgunluk veren öpücüğümüzden sonra, tüm irademi zorluyor. Bir anlık zayıflığa kapılmanın ona olan arzusun sönmesini sağlayacağını ummuştum, ama bu sadece ateşi daha da körükledi. Parmaklarının saçlarıma dolandığı ve yumuşak dudaklarının benimkilere bastırıldığı anı hatırlayarak donup kaldım.

Bencil bir yanımda, tüm ihtiyatı bir kenara bırakıp onu istemem için olan tüm nedenleri görmezden gelmemi diledi. Ama Noel'den sonra, sayısız abonesinin tatil için mahsur kaldığı hikayesini anlatırken her sözünü dinleyeceği New York'a geri döneceğini hatırlamam gerekiyor. Onun, yeni tanıştığı çok daha yaşlı bir adamla kalması hakkında ne düşüneceklerini düşünmekten tüylerim diken diken oluyor. Şimdi, umursamadığım halde yabancıların ne düşüneceği konusunda endişelenen Noelle gibi konuşuyorum.

İnkâr edilemez gerçek şu ki, onun benimle olmasını sevmeye başladım ve giderek artan takıntıma teslim olursam, o gittiğinde kendimi özlem ve pişmanlık döngüsüne sokmuş olacağım.

Uyandığımda şehvetle doluydu, ama penisim bu durumu pek umursamamış gibi görünüyordu. Boxerime bastırılmış, yanımdaki kadına olan arzuyla titriyordu, sonuçları umursamadan.

Komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve saatin 3:05 olduğunu görünce inliyorum. Gece yarısı ereksiyonla uyanmam pek sık olmaz, ama ben de insanım. Üzerinde sadece tişört ve kısa şort olan Noelle'in bana sarıldığına karşı tepkimi kontrol etmek imkansız. Sıcak olduğu için eşofman ve tişört giyemeyeceğini söyledi, ama bunların üzerimde yaratacağı etkiyi bildiğine yemin edebilirim. Yatmaya hazırlanırken bana bakışlarını kaçırmadım, alt dudağını ısırırken gözleri ağzıma kayıyordu. Beni kızdırmaya kararlı görünüyordu, benim kaybettiğim savunma savaşından etkilenmemiş gibiydi.

Ayın gümüş ışığı perdelerden sızarak karanlık odaya yumuşak bir parıltı yayıyor. Noelle'in bacağı kalçama dolanmış, başı çıplak göğsüme yaslanmış. Uyuduktan kısa bir süre sonra yatağın benim tarafına geçmişti ve onu uzaklaştırmak için yeterince gücüm yoktu. Aramıza koyduğum yastıklar hiçbir işe yaramadı ve şimdi yere dağılmış durumda.

Sorumlu bir seçim, kanepede uyumak olurdu, ama kendime bu tek lüksü tanıdım ve o gitmeden önce onun sıcaklığını içime çektim. Dün gece hava tahminini kontrol ettim ve önümüzdeki birkaç gün içinde şehre gitmek için hava yeterince açık olacak. Noelle Noel'e kadar kalmayı kabul etmiş olabilir, ama medeniyete geri döndüğünde ve huysuz bir münzeviyle birlikte kalmak zorunda kalmadığında fikrini değiştireceğinden endişeleniyorum. Bu yüzden bu an kaybolmadan önce ona tutunuyorum.

Kolumu beline doladım ve elim, tişörtünün sıyrıldığı yerde, bel bandının ötesine geçme dürtüsüyle mücadele ederek duruyor. Ben uyanık olduğumdan beri, o huzursuz, sık sık kıpırdanıyor.

Tekrar hareket ettiğinde, uylukları benim sikime sürtünüyor. Anlamsızca mırıldanıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, o benim bacağıma sürtünüyor, göğüsleri çıplak göğsüme sürtünüyor, düzenli bir ritimle bana doğru hareket ediyor.

O bacağıma sürtünürken inlemeleri odayı doldurunca penisim seğirir. Görünüşe göre cinsel olarak tatminsiz bir şekilde uyanan tek kişi ben değilim. Noelle hızını artırdığında

Noelle hızını artırdığında iniltiyi bastırıyorum, vücudunun ısısı aramızdaki kumaştan yayılıyor.

Bu açıdan yüzünü göremiyorum. Yine benimle dalga geçtiğini varsayıyorum ve bu lanet olasıca işe yarıyor.

Tırnaklarını koluma geçiriyor. "Shep," diye inliyor.

"Noelle," diye boğuk bir sesle boynuna fısıldıyorum.

O benim bacağıma sıkıca sarıldığında, son gücüm de tükenir. Uyluklarımı onun vücuduna bastırarak, aradığı baskıyı ona veririm. O başını geriye doğru eğip düşük bir inilti çıkarırken, parmaklarım şortunun bel kısmına doğru kayar ve loş ışıkta yüzünü net bir şekilde görebilirim.

Dudakları aralanmış ve gözlerinin kapalı olduğunu görünce hayal kırıklığı beni sarar.

Siktir. O alay etmiyor, bence rüya görüyor.

Elimi isteksizce hareket ettiriyorum. Noelle'i orgazma ulaştırmaktan başka bir şey istemiyorum, ama bu şekilde değil.

Onu istediğim gibi sahiplenemesem de, onun arzuladığı rahatlamayı bulmasını engellemeyeceğim. Sonuçta, ben bir kadının kendi istediği şekilde, hatta rüyalarında bile zevk alması gerektiğine inanan bir erkeğim.

Noelle daha fazla sürtünme arayışında yanımda hareket ediyor. Boynunu geriye doğru eğip boynuma öpücükler yağıdırıyor, nefesi tenimde kayıyor. Dişlerimi sıkıp bir elimi yanımda, diğer elimi ise onun başının üzerinde yumruk halinde tutmaya karar veriyorum. En son bir kadınla yattığımdan bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve Noelle'in ıslak amına girme düşüncesi bile beni granit gibi sertleştiriyor.

Ay ışığı pencereden süzülerek, ayrılmış bacaklarının arasına kayan elini aydınlatıyor. Parmaklarının amına girerken çıkardığı kaba ses, odada yankılanıyor, o da düzenli hareketlerle ileri geri itip çekiyor.

Noelle'in nefesi sığ ve hızlı, zayıf ışık, köprücük kemiğindeki ince ter damlalarını yakalıyor. Saçları bir hale gibi etrafına yayılmış, kirpikleri uyurken anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken titriyor, gerçekten büyüleyici.

Parmaklarını hızlı ve acil hareketlerle içeri sokarken, dudaklarından çıkan boğuk inilti beni büyüledi. Yüzü, orgazma ulaşmak için çabalarken

daha iyi bir açı bulmak için sırt üstü dönüyor.

Gördüğüm kadarıyla, orgazm olmak için çabalarken yüzünde belirgin bir hayal kırıklığı ifadesi beliriyor.

Keskin bir nefes verir ve ben hareket edemediğim Noelle kaskatı kesilir, gözleri birden açılır. Hızlıca gözlerini kırıştırarak loş ışığa alışmaya çalışır, tereddütle bana ve hala bacaklarının arasında sıkışmış eline bakar. Gözleri büyür, oturmak için çabalar, eğilerek başucundaki lambayı yakar.

Yanakları kıpkırmızıdır. "Lütfen sen de yeni uyandığını söyle."

Bir dirseğimin üzerine yaslanarak yüzümü buruşturdum. "Bana sarılıp adımı haykırarak uyumak zor."

"Aman Tanrım." Kafasını eğip, düşünürken beni izliyor. "Ben de sana sürtündüm mü?"

"Evet."

Ellerini yüzüne kapatıp inledi. "O kısmının bir rüya olmasını umuyordum." Oturup yatağın onun tarafına geçtim ve onu kucağıma aldım.

"Utanacak bir şey yok. Cinsel olarak tatminsiz olduğunda bu doğal bir tepki."

Ona biraz zaman tanımak daha iyi olabilir, ama onu teselli etmemek de yanlış geliyor. Kendime bunun onun için olduğunu söylüyorum, ama içten içe benim için de olduğunu biliyorum. Onu kollarımda tutmak istediğimi inkar edemem.

Kaşlarını çatıyor. "Neden cinsel olarak tatminsiz olduğumu varsayıyorsun?"

"Çünkü belki ben de öyleyim," diye itiraf ediyorum, başparmağımı çenesine doğru kaydırarak. "Tabii ki, öpüşmemiz seni daha fazlasını istemeye itti. Tabii ki, gece yatmadan önce ben duş alırken oyuncaklarından birini yatağa gizlice sokmadıysan ve bu yüzden az önce orgazm olmakta zorlandın."

Ağzı açık kalır ve parmağını göğsüme batırır. "Haklıydım. Onları valizimde buldun."

"Güneş ışığı, gözü olan herkes bulurdu. Dominatrix'i bile utandıracak bir koleksiyonun var."

"Onlar benim değil," diye patlar.

Kaşlarımı kaldırırım. "Peki, senin iznin olmadan valizine dildoları ve anal tıkaçları kim koyuyor?"

Alt dudağını ısırarak, gözlerini kısarak bana bakıyor. "Onlar, gelecek ay podcast'imde reklam verecek olan bir PR şirketinden. Ürünlerini önceden denemek istedim."

Bunun onun tek başına yaptığı bir seyahat olması gerektiğini bilsem de, başka bir erkekle kullanmayı planlamadığını doğrulayan bir rahatlama hissediyorum. Öyle olsaydı nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Onunla aynı yatağı paylaşmak kafamı karıştırıyor olmalı. Bölgesel içgüdülerim buna karşı olsa da, onun seçimlerini dikte etme hakkım yok.

"Onları... denedin mi?" Sorarak kendime işkence ediyorum, ama bilmem gerek.

Flanelimden tüyleri alıyormuş gibi yaparken bana yan gözle bakıyor. "Henüz değil. Henüz fırsatım olmadı."

"Sık sık oyuncak kullanır mısın?" Sesimin rahat kalması için kendimi zorluyorum.

Kafasını salladı. "Çıktığım erkekler seks hayatımıza oyuncak ekleme konusunda pek hevesli değillerdi ve ben de bekarken pek kullanmazdım."

Parmaklarımla yavaşça dairesel hareketler yaparak bacağına okşuyorum. "Gerçek bir erkek, partnerinin cinselliğini onunla birlikte keşfetmeye yetecek kadar kendine güvenir."

"Öyle mi?" Noelle kucağımda yer değiştirerek bacaklarını bana doladı ve yaralı bileğini korumak için yavaşça hareket etti. Bana doğru eğildi ve kollarını boynuma doladı. "Benimle oynar mısın, kovboy? Eğer yapamayacağımızı söylediğin o kaçamağı yaşasaydık, bana vibratörün nasıl kullanıldığını birlikte öğretir miydin?"

Siktir.

Parmaklarımla boynunun dibindeki saçlarını okşuyorum. "Oyuncaklarını kullanarak her deliğini doldururdum."

"Hangileri?" diye nefes nefese soruyor.

"Seni benim için güzelce hazırlamak için bir plug ile başlardım."

Nolle inler, göz bebekleri büyür. "Daha önce kimse beni oraya götürmedi."

Onun kığını ilk ben alacağımı bilerek neredeyse kendimi kaybettim. Ona o kadar iyi davranırdım ki, benden sonra gelen her şehirli erkek için onu mahvederdim.

benim için.

"Sana öğretebileceğim şeyler var, bebeğim," diye söz veriyormuş gibi söylüyorum.

Dudaklarımı yavaşça dudaklarına değdiriyorum ve ağzından yine yumuşak bir inilti çıkıyor. Onu tam olarak öpmemeye dikkat ediyorum, sadece tadına bakıyorum.

"Tekrar öpüşemeyiz, unutma," diye fısıldadı.

"Kesinlikle olmaz," diye boğuk bir sesle söyledim.

Noelle, terli pantolonumun içinde gerginleşen penisime bakıyor. Elini aramıza sokup penisimin hatlarını izlediğinde keskin bir nefes alıyorum. Parmaklarını dairesel hareketlerle hareket ettirip beni tahrik ettiğinde boğazımdan bir inilti çıkıyor. Elinin ve benim aramda kumaş olsa bile, boşalmamak için kendimi zor tutuyorum. Çok uzun zaman oldu ve o beni tahrik ettikçe fiziksel tepkilerimi kontrol etmek imkansız hale geliyor.

"Çok büyüksün," diye mırıldanır.

Son kalan iradem de buharlaşır ve elimi onun elinin üzerine koyarak, birleşen parmaklarımızı sertleşmiş penisime sıkıca bastırırım. "Bana ne yaptığını hisset, bebeğim."

Noelle gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla bana bakar. "Bir gecelik ilişki istemediğinden emin misin?" diye sorar, ceylan gözleriyle, alt dudağımı ısırarak, eli hala benim aletimde. "Hiç yaşlı bir erkekle ya da bu kadar büyük biriyle birlikte olmadım. Sığacağından bile emin değilim."

Vay canına.

Aklım kısa devre yapıyor, sözleri yıldırım gibi çarpıyor ve ben sadece pes edip ona kaçırdıklarını göstermek istiyorum.

Ağzımı açıp pes etmeye ve Noelle'i tatmaya hazır olduğum anda, o geri çekiliyor.

"Bir daha düşündüm de, haklısın. Sanırım birlikte olmak çok kötü bir fikir." Elini penisimden çekip üzerimden kalkarken içimden bir inilti kaçıyor. Işığı kapatmadan önce yatağın kendi tarafına geçip ayak bileğini destekliyor. "İyi geceler, kovboy."

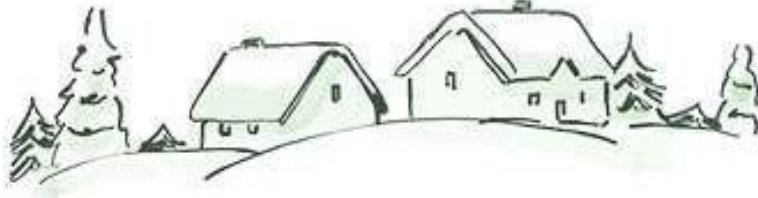
Karanlığa bakakaldım, bunu hayal etmiş olabileceğime yarı yarıya ikna olmuşum. Bu kadın az önce beni en sevdiği kemiği isteyen lanet bir köpek gibi inlemeye zorladı.

O anda, sessizlik içinde otururken, pes etmeye ne kadar yaklaştığımı fark ettim. Noelle buraya geldiğinden beri uyanık olduğum her anı onunla geçirdiğim inkar edilemez. Kahretsin, rüyalarımı da ele geçirdi. Sorun şu ki, Noel'den sonraki günün ötesinde kalmayı planladığına dair hiçbir işaret vermedi. Onun için bu sadece bir tatil, günlük rutininin kaçışı. Ben sadece şehirde sahip olmadığı bir yenilikim ve birkaç gün içinde valizini toplayıp, bir daha bakmadan ayrılmaya hazır.

O unutulmaz biri ve ona teslim olmak, kendimi tamamen ona kaptırmak anlamına gelir. Bu, benim için önemli olan başka birini kaybetmeme mal olur, ama bu sefer, bunu atlatabileceğimden emin değilim.

Kendimi dizginlemek kadar basit olmalı. Sorun şu ki, Noelle çok bağımlılık yapıcı ve ona öğretmek istediğim her türlü müstehcen şeyi yapmam için yalvarırken, onun her santimini sahiplenmeme direnmek için iradem tükeniyor.

CHAPTER 12

Biraz kıskançlık ona iyi gelebilir

Noelle

İKİ GÜN SONRA

Shep son birkaç gündür çok özenli bir bakıcı oldu. Ağrı kesicileri düzenli aralıklarla almamı sağladı, bacağımı yukarıda tuttu ve tüm yemeklerimizi pişirdi. Neyse ki ayak bileğim çabuk iyileşti ve bu sabah itibariyle ağırmadan yürüyebiliyorum.

İki gün daha evde kalmanın dezavantajı, Shep'in beni öpmeme sözünü tutmasıydı, başka bir şey yapmasa bile. Neredeyse bütün gün ve gece birlikte olmasaydık bu kadar zor olmazdı. Hayvanları ziyaret etmek ve marangozhanesinde vakit geçirmek için bana eşlik etmeme izin verdi.

Ayrı kaldığımız tek zaman, bu öğleden sonra, o sallanan sandalyeye son rötuşları yaparken, ben de bir sürü e-postayı yanıtladığım zamandı. Gemma tatilden döndüğünde bunalmaması için, elimden geldiğince çok e-postayı yanıtlamaya karar verdim. Hiç şaşırmadım ki, yeni podcast bölümleri yayınlamaya ara verdiğimiz için bize sıkıntı veren sağlık ve zindelik reklamcısı CoreFuel Labs'tan birden fazla e-posta gelmişti.

Kötü hava koşulları ve ayak bileğimdaki sorun nedeniyle, yıl sonuna kadar yayınlamayı planladığım önceden kaydedilmiş bölümleri düzenleme fırsatım olmadı.

yıl. Durumu açıkladım ve bir sonraki videomun Noel'den birkaç gün sonra yayınlanacağını söyledim. Ben kronik bir insan memnuniyetçisi olduğum ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmayı sevmediğim için, özellikle iş söz konusu olduğunda, bu kararı vermek zor oldu. Ancak bu durumda, kendime öncelik vermem gerekiyordu ve bu da Shep ile geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirmek anlamına geliyordu.

Dağ yolu nihayet bu sabah temizlendi ve hava düzeline, beni şehre götürerek sürpriz yaptı.

"Pine Haven hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Shep sürücü koltuğundan.

Yolculuk sırasında hava karanlık, ana cadde ise sokak lambalarına asılan parıldayan beyaz ışıklarla aydınlanıyor. Her dükkan vitrini, tatil duvar resimleriyle mevsimine uygun olarak süslenmiş ve her kapıda kırmızı kadife fiyonklu çelenkler var. Kasaba meydanının ortasında, yüksek bir çam ağacı, ip çelenk, el boyaması tahta at nalları, kovboy çizimleri ve geyiklerle süslenmiş ve tepesine de uyumlu bir yıldız yerleştirilmiş. Neredeyse Rockefeller Center'daki kadar büyük, Arizona'daki küçük bir kasaba için etkileyici bir başarı.

Daha iyi görebilmek için burnumu cama dayıyorum. "Çok güzel. Ağacın batı teması çok uygun ve süslemeler muhteşem."

"Temayı belediye meclisi seçti, ama süsleri ben yaptım," diyor Shep.

Ona dönerek, şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Onun usta bir marangoz olduğu sır değil, ama sevmediği bir bayram için yeteneğini bu projeye yatıracağını tahmin etmemiştim.

"Hepsini sen mi yaptın?" Arka aynada görünen ağacı işaret ediyorum. "En az elli tane olmalı."

Gözleri önündeki yola sabitlenmiş durumda. "Aslında, yüz yirmi tane var. Belediye başkanı nedense her birinden kırk tane istedi."

"Vay canına." Düşük bir ıslık çaldım. "Ağaç işçiliği işinle çok meşgul olmalısın."

O başını salladı. "Hayır, çoğunlukla kasaba halkı için ücretsiz olarak şeyler yapıyorum."

Shep yerel bir barın sahibi, ama bu kadar küçük bir kasabada kâr marjının düşük olduğunu tahmin ediyorum. Mobilyalarını satarak daha fazla kazanabileceğinden eminim, öyleyse neden büyük bir kazanç fırsatını kaçırsın ki?

"Ailem belediye başkanı ve belediye meclisiyle yakın ilişkiler içindeydi, bu yüzden onların onuruna topluma bir şeyler geri vermek için bu iyi bir yol," diye açıklıyor, bıyığını parmaklarıyla okşayarak. "Benim için ahşap işçiliği para kazanmakla ilgili değil, sevdiğim işi yapmakla ilgili, ve bunu takdir eden biri için yapıyorsam daha da iyi."

Onun cömertliği beni hayrete düşürüyor. Dağda kendine saklanıyor, kayıtsız bir tavırla gizleniyor, ama içten içe koşulsuz olarak başkalarına hizmet eden bir adam. Son birkaç günü düşünüyorum. Bana kalacak yer verdiği için ona borçlu olduğumu bir kez bile ima etmedi. Aksine, beni gerçekten önemseydiği için bana bakmak için elinden geleni yaptı. En huysuz olduğu zamanlarda bile, bana karşı hiç acımasız davranmadı veya beni onun kulübesine getiren hatalarım için eleştirmede.

Kasabanın kenarında, büyük bir ahırın yanındaki dolu otoparka giriyoruz. Verandada sedir ağacından yapılmış bağlama direkleri sıralanmış, metal bir tabelanın üzerinde neon kaktüsler ve botlar asılı. Tabelada "*High Noon*" yazıyor. Girişte, renkli ışıklar, gümüş tinsel ve kasabadaki ağaçla aynı ahşap süslemelerle donatılmış, ama daha küçük bir Noel ağacı bile var.

"Onları da sen mi yaptın?" diye takılıyorum.

"Bu projeye zorla dahil edildim," diye mırıldanıyor Shep. "Casey'nin karısı, insanların içki ve canlı müzik için geldiğini, tatil dekorasyonları için gelmediğini hatırlatmama rağmen, ön tarafa bir ağaç koymakta ısrar etti." "Sana bunu söylemek istemezdim, ama o haklı, kovboy." Eğilip koluna hafifçe vuruyorum. "Bunu görmek güzel, özellikle de evlerinden uzakta olan ve Noel neşesini özleyenler için."

Dükkanlar kapanmadan kasabaya varabilirsek, kulübe için birkaç dekorasyon malzemesi alabileceğimi umuyordum, ama Shep atölyesinde Casey'nin sallanan sandalyesini bitirmekle meşguldü.

Dağdan inmeden önce ahıra uğrayıp hayvanları beslememiz de gerekiyordu. Cabrio araba bu yolu kesinlikle geçemezdi. Yollar temizlenmiş olsa bile, virajlı yollarda hala buzlu yerler vardı. Fırtına sırasında buraya kadar gelebilmem bile bir mucizeydi.

Şehre giderken düşünmek için zamanım oldu. Şimdi anlıyorum ki, Noel'in somut sembollerine takıntılı olmam, ailemden uzak olmanın verdiği gerçek kaybı unutmama neden olmuş. Oysa Shep'le birlikte, yalnız olsaydım bulamayacağım bir huzur buldum ve Noel ağacı ya da süslemeler olmasa da bu mevsimde yine de mutluluk bulunabileceğini kabul ettim.

Shep, otoparkın arka tarafındaki bir park yerine girdiğinde motorun düşük gürültüsü kesildi.

"Yerinde kal," diye emreder ve arabadan iner.

Kamyonetin önünden dolaşıp kapımı açar ve inmemi yardım etmek için elini uzatır.

"Ah, sen benim sert kotlu şövalyesin," diyorum şakacı bir gülümsemeyle.

"Birinin sana göz kulak olması lazım. O kıyafetle soğuk algınlığına davetiye çıkarıyorsun." Kolunu omzuma atarak beni rüzgardan korur.

Shep'e kalsaydı, onun eşofmanını ve flanel kazağını giyiyor olurum. Bunun yerine, seyahatim için yanıma aldığım, kabarık kollu kırmızı, diz boyu bir elbiseyi tercih ettim. Soğuk bir kış gecesinden çok sıcak bir yaz öğleden sonrasına daha uygun bir elbise, ama ayak bileklerimi ısırp duran soğuk havaya rağmen, sanki yataktan yeni kalkmış gibi onun arkadaşlarıyla tanışmayı reddediyorum. Akşamın geri kalanını içeride geçireceğimiz için çok şanslıyız.

Shep bizi girişe doğru yönlendirirken beni kendine yaklaştırıyor. Onun dokunuşuna eriyip, başımı göğsüne yaslıyorum. İki gece önce uyanıp ona sarıldığım ve kendimi okşadığım anı hatırlayınca, elbisenin altındaki meme uçlarım sertleşiyor. Öpüşmemizle ilgili bir rüyada kaybolmuştum, ama rüya orada bitmemişti. Beni televizyona doğru çevirmiş, sırtımı ona dönmüş, ses çıkarmamamı söylemiş ve elini pantolonumun içine sokmuş, boynumu öpücüklerle doldururken parmaklarıyla beni becermişti. Tam orgazm olmak üzereyken uyanmıştım ve bunun sadece bir rüya olduğunu, bacaklarımın arasındaki acının ise çok gerçek olduğunu fark etmiştim.

İçimde bir acı belirliyor ve kulübeden ayrılmadan önce oyuncaklarımdan birini kullanma fırsatım olsaydı keşke diyorum. Daha da kötüsü, Shep'in benimle birlikte bir tane kullanması fikrini kafamdan atamıyorum

Shep'in benimle birini kullandığı fikrini kafamdan atamıyorum — o beni kıcımdan sikerken amımda bir vibratör.

Binaya vardığımızda rahatlıyorum. Kapılar açılıyor ve sıcaklık beni sarıyor, soğuğu ve kirli düşüncelerimi yok ediyor.

İnsanlarla ve düşük sesli konuşmalarla çevrili bir fuayeye giriyoruz. Küçük bir podyumun arkasında bir hostes biletleri kontrol ediyor. Arkasında, yakında sahne alacak grupların tanıtım posterleri duvarı kaplıyor. Bunların birçoğunun ünlü country grupları olduğunu tanıyorum ve neredeyse her posterin üzerinde kırmızı etiketle "Sold Out" (Satıldı) yazıyor. Bu, Shep'in başarısı hakkındaki önceki varsayımlarımı sorgulamama neden oluyor.

Elini belimin altına koyarak beni girişin kenarına doğru yönlendirir. Hostes, sıraya kaydığı için onu azarlamaya başlar ama Shep'i tanıdığına donakalır.

"Ö-özür dilerim patron. İçeri girin," diye kekeliyor.

Çalışanı bile onun varlığından korkuyor. İşlerini başka birinin yönetmesi muhtemelen iyi bir şey, çünkü insan ilişkileri konusunda biraz gelişmesi gerekiyor.

Shep, ana salona açılan meşe kapılardan beni içeri geçirmeden önce hoşnutsuz bir şekilde homurdanır. Saat yediyi biraz geçmiştir, ama mekan insanlarla dolup taşmaktadır. Önünde yükseltilmiş bir sahne bulunan büyük bir dans salonu vardır ve burada bir grup country müzik çalarken, çiftler cilalı zeminde dans etmektedir. Torpil ile dönüştürülmüş ahırın arka yarısında, gösteriyi uzaktan izleyen müşterilerle dolu masalar sıralanmış. Garsonlar, yiyecek ve içecek tepsileriyle kalabalığın arasından geçiyor, sol taraftaki barda ise yer bulamayan insanlar sıralanmış.

Oda kovboy şapkaları, botlar ve tam country kıyafetleriyle dolu. Kaşlarımı çatarak elbise ve spor ayakkabılarımı görüyorum ve anında kendimi buraya ait hissetmiyorum. Shep, ayak bileğim iyileşmiş olmasına rağmen topuklu ayakkabılarımı giymeme izin vermedi ve tek seçeneğim yanımda getirdiğim spor ayakkabılar oldu.

Shep eğilip fısıldadı, "İyi misin?"

Bıyığının kaşıntısı kulak kepçemi okşarken, ensemden tüylerim diken diken oldu.

"Burada bot veya şapka giymeyen tek kişi benim," diyorum.

Gözleri yavaşça ve dikkatlice üzerimde dolaşıyor. "Botlar konusunda yapabileceğim pek bir şey yok. Benimkilerle takılıp düşersin ve bir daha bileğini burkmana izin veremem. Ama diğer sorunun için bir çözümüm var." Şapkasını çıkarıp kafama takıyor, kenarını yerine oturtmak için ayarlıyor. "İşte. Artık tam uyuyorsun." Shep, onun kıyafetlerini giydiğimde bana baktığı gibi bakıyor bana — sahiplenici ve biraz da hakimiyetçi bir bakışla.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum. "Çok naziksin kovboy."

Keşke ihtiyatlı davranmayı bırakıp aramızdaki bu şeye teslim olsaydı.

İkimiz de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyoruz.

Shep'in bakışları benimkilerle buluşurken, başparmağı alt dudağımı okşuyor. "Çok güzelsin," diye fısıldıyor.

O bana yaklaşıp yanaklarımı avuçlarken kalbim göğsümde deli gibi atıyor. Karanlık bakışları ağızma kayıyor ve onun tutunduğu kısıtlamayı bırakmanın eşiğinde olduğunu hissediyorum — ama aniden, arkasından gelen yüksek bir ses beni ürkütüyor.

"Bakın, sonunda kim gelmeye karar verdi. Noel geçene kadar o dağdan inmeyeceksin diye düşünmeye başlamıştım."

"Lanet olsun, Casey," Shep sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle mırıldanır.

Söz konusu adam Shep'in arkasında görünür. Geniş kenarlı şapkasının altından kum rengi sarı saçları dalgalı bukleler halinde dökülür. Krem rengi gömleği ve deri yeleği koyu renk kot pantolonla uyumludur ve boynuna soluk kırmızı bir bandana gevşekçe bağlanmıştır.

Shep'in yanında durduğumu görünce aniden durur, bakışları aramızda gidip gelir ve ağızında eğlenceli bir gülümseme belirir.

"Neden tekrar biriyle çıktığını bana söylemedin?" diye sorar Casey, sırtarak.

Shep bir adım geri çekilir, yanaklarında hafif bir kızarıklık belirir. "Çıkmıyorum. Bu benim arkadaşım Noelle." Beni tanıtırken gözlerime bakmayı reddeder.

Arkadaşı mı?

Onun kayıtsız tavrı midemi bulandırır. Az önce olanlar dostluktan öte bir şeydi. Birkaç saniye daha zamanımız olsaydı, dilini yine ağızma sokmuş olacaktı.

Elimi Casey'e uzatıp yüzüme bir gülümseme yapıştırırım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi sıkıyor. "Buralardan değilsin, değil mi?" "Neden anladın?"

"Buralı insanlar bu kadar kibar değildir ve sadece turistler şık elbiselerle honky-tonk'a gelir."

Shep homurdanarak, elim hala Casey'nin elindeyken ona öfke dolu bakışlar attı. Önce beni arkadaş olarak görüyor, sonra *evli* arkadaşı nazik davrandığında sinirleniyor?

Bir adam Casey'ye yaklaşır ve ona bir bira uzatır. "Bir soğuk IPA, güzelce soğutulmuş." Üzerinde deri yelek ve bolo kravat vardır, garsonların giydiği üniformayla aynı.

"Teşekkürler, Jake." Casey bir yudum alır ve memnuniyetle içini çeker. "Bu geceyi atlatmak için tam da ihtiyacım olan şey."

Shep, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak kaşlarını kaldırır. "Yine mesai saatinde içki mi içiyorsun?"

"Beni sorumlu bırakmanın bedeli bu. Son on yıldır tüm ağır işleri hallettiğim için bir tür tazminat olarak düşün," diyor Casey, pişmanlık duymadan.

"Maaşın bunun için var," diye cevaplar Shep.

Casey botlarıyla geriye doğru sallanarak elindeki içkiyi çalkaladı.

"Soğuk bir tane ister misin patron?" Jake, Shep'e sorar. "Ya da kız arkadaşın? Bu gecenin özel içkisi Bootylicious Blitzen. Burbon, nane likörü ve bir damla krema karışımı."

"Kulağa lezzetli geliyor," diyorum, dudağımı ısırma dürtüsüne direnerek.

"Elbette, tatlım." O gülümser. "Ama kimliğini görmem gerek. Patronun bu kadar genç biriyle çıkmasına şaşırdım. Yakışıklı ama son zamanlarda ayağa kalktığında sırtını ağrıtıyor ve saçları siyahdan çok griye dönmüş."

Başımı geriye eğip gülüyorum. Shep ise taş gibi sert bir ifadeyle orada duruyor.

"Kovuldun," diye dişlerini sıkarak söylüyor.

Jake, hiç etkilenmemiş gibi sırtıyor. "Sakin ol patron. Sadece dalga geçiyorum. Ayrıca beni kovamazsın. Casey bensiz bir gün bile dayanamaz. Ben onun sağ koluyum ve buradaki morali yüksek tutan kişiyim."

Casey omuz silkiyor ve Jake'e birasını uzatıyor. "Buna karşı çıkamam. Hepimizin düşündüğünü yüksek sesle söylediği için çocuğa hakkını vermeliyiz. Sen bizim burada yaşayan en yaşlı kişisin. Erkenci kuş özel menüsünü çok seviyorsun."

"Benden sadece iki yaş küçüksün," diye homurdanır Shep ve hepimiz bir kez daha kahkahalara boğuluruz.

"Sanırım kaliteli şarap gibi yaşılanıyorum. Hepimiz o kadar şanslı olamayız," diye alay eder Casey, şakacı bir şekilde Shep'in koluna vurur.

Başkasının onu alay etmesini izlemek garip bir şekilde tatmin edici. Kayıtsız görünebilir, ama sadece havlıyor, ısırıyor. Gerçekten bir sorunu olsaydı, çok daha huysuz olurdu. Çalışanlarının onun arkadaşı olmasını ve onu desteklerken onu alay etmekten çekinmemelerini seviyorum.

"Bootylicious Blitzen sipariş etmek konusunda karar ne?" Jake kaşlarını oynatarak bana soruyor.

"Onun yerine soda içmeye ne dersin?" diye öneriyor Shep. "Hala burkulmuş bileği iyileşiyor, tekrar düşme riskini göze almak istemem. Başka bir aksilik istemiyoruz."

"Burada bir barda değiliz, engelli parkurda değiliz. Neye takılıp düşecek ki, bira şişesine mi?" Jake kıkırdar ve Shep'ten keskin bir bakış alır.

"Yapacak işin yok mu?" diye tersler.

"Emredersiniz patron," Jake abartılı bir selam vererek bara doğru yürür.

Elimi kalçama koyup Shep'e şakacı bir ciddiyetle baktım. "Şimdi doktorculuk mu oynuyorsun Shep? Yüzünü buruşturup homurdanmaktan başka yeteneklerin de olduğunu görmek güzel, ama hasta başı tavırlarını biraz geliştirmelisin." Onu kızdırmak çok eğlenceli, çünkü bunu çok kolaylaştırıyor.

Boynunun arkasını ovuşturup omuz silkti. "Alkol almadan da yeterince kaza yapmaya meyillisin, ama yine de içki istiyorsan, sana kendim hazırlarım."

Hain kalbim hızla atıyor. Onun şefkatli tarafına ve koruyucu tavrına bayılıyorum. Sert kovboy benim güvenliğime odaklandığında, abartılı olsa bile, bayılmamak imkansız. Zaten pek içki içen biri değilim, bu yüzden içki içmemek beni rahatsız etmiyor.

Kayıtsızmış gibi davranarak tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapıyorum. "Bu gece içki içmeyeceğim, ama bunun tek nedeni senin Bootylicious Blitzten yapmayı bilmediğinden emin olmam."

Casey burun kıvrıyor.

"Bu gece 'Patronu Kızdırma Gecesi' olduğunu belirten notu kaçırdım mı?" diye şikayet eder Shep.

"Sen geldiğin her gece öyle." Casey, daha söyleyecekleri olduğunu belirtmek için elini kaldırırken, eğlenerek ağzını büküyor. "Beni de kovmakla tehdit etmeden önce, sallanan sandalyeyi getirdin mi? Kovulmadan önce onu alayım bari."

Shep ona sinirli bir şekilde gözlerini devirir. "Kamyonetimin kasasında."

O yüklerken bitmiş halini gördüm ve çok zarif. Oyma becerisi olağanüstü. Parça, SoHo'daki bir showroomda bulabileceğiniz türden bir şey gibi görünüyor.

"Teşekkürler dostum," diyor Casey coşkuyla. "Amy haftalardır bundan bahsediyor, ona verdiğimde tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Önemli değil." Shep yine alçakgönüllü davranıyor. "Kamyonetten alıp ofisime saklayacağım. İşten ayrılma formları da dahil olmak üzere halletmem gereken bazı evrak işleri var." Casey'e hafifçe sırtıp bana bakıyor. "Burada kalmak mı istersin, yoksa benimle gelmek mi?"

Onun çalışma alanını görmek istesem de, insanları izlemeyi tercih ederim. Medeniyetten uzak geçirdiğim günlerin ardından, her şeyi içime sindirmek istiyorum. Ayrıca, dar bir alanda baş başa kalırsak, onun dikkatini dağıtmak isteyeceğim ve muhtemelen hiçbir şey yapamayacak.

"Ben kalabilirim," diyorum.

Shep Casey'yi işaret ediyor. "Onu gözünün önünden ayırma." Gözlerimi deviriyorum. "Ben hallederim, telaşlanmana gerek yok."

"Öyle demedim, ama Casey yine de sana göz kulak olacak," diyor kısaca.

O gitmeden önce son bir kez daha onu kızdırmaya dayanamayıp, avucumu göğsüne koyup, parmak uçlarımda yükselerek kulağına fısıldıyorum. "Evet, *baba*."

Nefesi kesilir, bakışları karanlık ve fırtınalıdır ve ben onun duygularını kontrol etmeye çalışırken ona bakmaktan kendimi alamam.

Casey boğazını temizledi, Shep bir adım geri çekildi, çenesi gerildi.

"Geri döneceğim," der boğuk bir sesle ve uzaklaşır.

Çıkışa doğru ilerlerken, sol elinin hafifçe kasıldığını fark ettim. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi, sonuçta bana karşı bağışık olmadığına sevindim.

Beni incelerken sakalını eliyle okşayan Casey'ye bakıyorum.

"Bana bakıyorsun," diyorum.

O, pişmanlık duymadan omuz silker. "Shep'in koluna bir kadın takılıp High Noon'a girip, üstelik sana şapkasını takmasına izin vermesini anlamaya çalışıyorum. Cehennem donuyor mu?"

Başımı eğip gülerek, "Şimdi abartıyorsun" dedim. "Hayır, hanımefendi, abartmıyorum" dedi. Duvara yaslanıp bir yudum bira içti.

. "Shep buradayken kimseyle flört etmez. Kadınların çabalamaması da değil. Adamın pek çok hayranı var. O gerçek bir sert kovboy ve kadınlar sürekli onun ilgisini çekmek için yarışıyor," der ve göz kırpar.

Kıskançlık midemde kıvrılıyor, odayı tararken, burada daha önce Shep'le şansını deneyen var mı diye merak ediyorum. Denemiş olsalar bile onları suçlamam. Kaslı vücudu, gri benekli bıyığı ve düşünceli bakışları, hiç çaba sarf etmeden onu tehlikeli derecede çekici kılıyor.

"O pek de yaklaşılabılır bir insan değil," diye katılıyorum.

Casey kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi düşünüyorsun? Bir keresinde bir kadın şapkasını denemek istediğinde, sırf sorduğu için onu dışarı attı. Kimsenin şapkasına dokunmasına izin vermektense boğayla güreşmeyi tercih ederdi. Şapka babasına aitti, bu yüzden manevi değeri vardı." Başını bana doğru eğiyor. "Ama sen şapkayı kafana takmışsın ve o hiç şikayet etmedi. Hatta şapkayı taktığın için memnun görünüyordu."

Parmaklarımla şapkanın kenarını, her bir kırıksıklığı ve çentiği okşuyorum, her biri Shep'in hikayesinin bir parçası. Aile yadigarı olan bu şapkayı bana emanet ettiği için ona minnettarım.

Onun tereddütlerinden dolayı hayal kırıklığına uğramamın bir başka nedeni de bu. Beni istiyor, bunu herkes görebiliyor, ama yine de arzularını dizginlemenin "doğru" seçim olduğuna inanıyor. Tabii ki ben buna katılmıyorum, onun kendi kendine koyduğu kısıtlamaları bir kenara bırakıp ikimizin de istediği şeye teslim olmasını

Kendine dayattığı kısıtlamayı bırakıp ikimizin de istediği şeye teslim olmasını istiyorum.

"Shep muhtemelen dolandırıldığım ve tatil için onun kulübesini kiraladığımı sandığım için kendini kötü hissediyor." Grup bir şarkıyı bitirdiğinde kalabalık alkışlar ve ben Casey'nin beni duyabilmesi için ona yaklaşıyorum. "Fırtına çıktığında beni orada kalmama izin verecek kadar nazikti."

Casey alnını kaşıyor. "Onun kulübesinde mi kalıyorsun?"

"Shep, şerife neden insan dondurmasının garaj yoluna düştüğünü açıklamak istemediği sürece başka seçeneği yoktu." Beni geri çevirseydi ne olabileceğini düşünmek bile tüylerimi ürpertir. "Kahretsin. Kimseyi gece kalmasına izin vermez. Nadiren ona gittiğimde, kanepesinde yatmam gerekmesinden korktuğu için içmeme izin vermez. Adam mahremiyetini bir kale gibi korur."

"Danielle yüzünden mi?"

Casey'nin gözleri yuvarlaklaşır. "Sana ondan bahsetti mi?" Başımı sallarım. "Evet."

"O kadın sadece kendini düşünen bir kabustu." Kaşlarını çatarak bira şişesini bitirir. "Gittiğinde Shep'e büyük zarar verdi. O her zaman çekingen biriydi, ama eskiden daha rahat ve gevşekti. Danielle gittikten sonra tamamen içine kapandı."

Casey ile daha yeni tanıştım, ama Shep'e olan samimi sevgisini takdir ediyorum. Onun için en iyisini istiyor ve Shep'in acı çekmesini izlemek onu çok yıprattı.

Shep'in pratik yönünü saygı duyuyorum ama eskiden olduğu gibi kaygısız adamın izlerini de çok seviyorum. Danielle'in onun cömertliğini suistimal edip onu bikkın hale getirmiş olması beni çok kızdırıyor. Anladığım kadarıyla, o ona dünyaları vermiş, karşılığında ise o daha fazlasını hak ettiğini düşünerek onu terk etmiş. Acı gerçek şu ki, bir gün, eğer henüz fark etmemişse, geride bıraktığı şeyin başka bir yerde onu bekleyen her şeyden daha iyi olduğunu anlayacak.

"Shep daha iyisini hak ediyor," diyorum.

"Elbette. Ama sana şunu söyleyeyim, onu uzun zamandır bu geceki kadar mutlu görmemiştim," diye ekliyor Casey, gülümseyerek koluma hafifçe vuruyor.

Ben burun kıvırıyorum. "Tabii. İnsanları kovmakla tehdit etmek ve geçen herkese ters ters bakmak kadar *mutlu* eden bir şey yoktur."

"Oh, çünkü Jake ve diğerlerinin sana bakışlarından hoşlanmadı." Alnında ter damlaları olan Jake'e bakıyor. "Şeytandan bahsetmişken." Casey, Jake yaklaşırken duruşunu düzelterek yönetici moduna geçiyor. "Her şey yolunda mı?"

Jake elini saçlarının arasından geçirir. "Bar dolup taşıyor ve Bootylicious Blitzens siparişleri, bizim onları hazırlayabileceğimizden daha hızlı artıyor. Ben depoya gidip daha fazla burbon ve nane likörü alırken, içkileri karıştırmaya yardım eder misin?"

Kıkırdarak güldüm. Bu isim, ilk duyduğumda olduğu kadar komikti. Shep'in, komik isimlerde içkiler servis eden ve dans pistinin hiç durmadığı bir mekan sahibi olduğuna hala inanamıyorum.

"Elbette. İnsanlara uzman miksaj becerilerimi gösterme fırsatı için yaşıyorum." Bana dönüyor. "Bir süre tek başına idare edebilir misin? Yoksa ben çalışırken barda oturmak ister misin?"

Müzisyenler kısa bir aradan sonra çalmaya devam ederken sahneye bakıyorum. "Grubu daha yakından dinleyeceğim."

"Git hadi, ama belaya bulaşma, yoksa patronla başım belaya girer." Göz kırpar.

"Sanki daha huysuz olabilirmiş gibi," diye omzumun üzerinden sesleniyorum.

Odanın kenarında dolaşırken, grubun solistin tiz sesiyle iki adım dansını dinledim. Masalardaki müşteriler şarkıya eşlik ederken, ön tarafta çiftler müziğin ritmine uyarak dans pistinde dönüyorlardı.

Pine Haven gibi küçük bir kasabanın, ülkenin dört bir yanından kalabalıkları çeken, bu kadar ünlü bir honky-tonk barına ev sahipliği yapacağı kimin aklına gelirdi? Etrafımdaki konuşmaları dinlerken, birkaç kişinin bir yıl önceden seyahatlerini planladıklarını ve burada bir gece müzik ve dans için mola vermek istediklerini söylediğini duydum. Shep prestij veya statüyle ilgilenmiyor olabilir, ama burayı bir turizm merkezi haline getirmesi etkileyici.

Birkaç şarkıdan sonra, daha önce fark etmediğim bir adam yanıma gelip durdu.

"Selam tatlı şey," diyor yavaşça.

Yabancı, uzun boylu, sırık gibi, dağınık kahverengi saçlı ve çarpık bir gülümsemesi olan bir adam. Komşu çocuk gibi bir çekiciliği var ve onu tanısaydım...

Bir hafta önce, ona benimle bir içki içmeye davet edebilirdim. Ama şimdi, ilgimi çeken tek erkek, sözlü atışmalardan hoşlanan huysuz bir gümüş tilki.

"Merhaba," diyorum kibarca.

Elini uzatır. "Dans etmek ister misin?"

Ona nazik bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Teşekkürler, ama buradan grubu dinlemek bana yeter."

Eğilip parmaklarıyla koluma dokunur. "Sadece bir dans? Ayaklarına basmayacağıma söz veriyorum."

Onun ısrarını takdir ederek gülümserim, ama yine de teklifini reddetmeye kararlıyım.

Bunu söylemek için ağzımı açarım, ama bakışlarım kısa etekli ve topuklu botlu, kıkırdayan bir grup kadına içki servisi yapan Casey'ye takılır. Beni yeni arkadaşşımla görünce içki servisini yarıda keser ve Shep geri döndüğünde nasıl tepki vereceğini uyarmak istercesine başını sallır.

Endişelenmesine gerek yok. Shep, öpüşmemizin ve kuru seks olayının tek seferlik olduğunu açıkça belirtmişti. Öyleyse başka bir erkekle dans etmem önemli olmamalı, değil mi?

Bunun saçmalık olduğunu ben bile biliyorum. Kendini dizginleyebilir, ama başka bir erkek bana yaklaşırsa, özellikle de ben onu teşvik edersem, yine de sahiplenici davranacaktır. Bu düşünce kafamda dönmeye başlayınca yüzümde şakacı bir gülümseme yayılır ve sonunda onun kararlılığını kırmak için bir plan yaparım.

Hâlâ bekleyen adama dönüyorum. "Bir daha düşündüm de, sanırım dans teklifini kabul edeceğim."

Huysuz kovboyumu kışkandırmanın ne zararı var ki?

İlk gece aynı yatağı paylaştıktan sonra aramızdaki inkar edilemez kimyaya boyun eğeceğini düşünmüştüm, ama öyle olmadı. Bunun nedeni yaş farkımız mı, yakında ayrılacak olmam mı yoksa zıt kişiliklerimiz mi, emin değilim. O bir katır kadar inatçı ve aramızda yanan ateşi inkar etmeyi bırakması için onu doğru yöne itmekten başka bir şeyin faydası olmayacak.

Casey çılgınca bana bara gelmem için işaret ediyor, ama ben elimi sallayarak onu reddediyorum. Görevimi bozmasına izin vermeyeceğim. Belki yeterince telaşlanırsa, Shep'i benim için getirir.

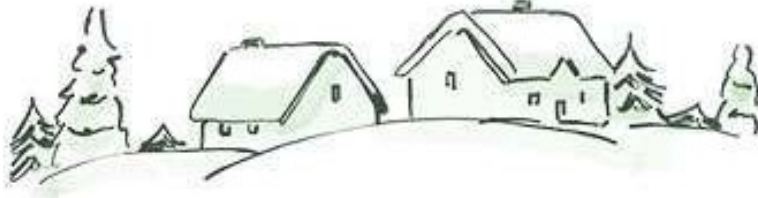
"İyi seçim, tatlım," diyor yabancı.

Aslında değil, ama bundan daha mutlu olamazdım.

Elini belimin altına koyup beni dans pistine doğru yönlendirirken,
Casey'nin Shep'in ofisine giden koridora doğru koştuğunu gördüm.

Artık çok uzun sürmeyecek.

CHAPTER 13

Noel'de Tek İstediğim Onun İki Ön Dişi

Shep

Yeni bir viski tedarikçisinin teklifini incelerken kapım açılır ve Casey içeri dalar.

"Patron, belki de..."

"Sallanan sandalyeyi ofisine koydum," diye başımı kaldırmadan söylüyorum. "Bebek doğduğunda uğrayıp başlığa ismini kazıyacağım." Bir ara verip, incelediğim belgenin bir sonraki sayfasına geçiyorum. "Noelle'e hemen çıkacağımı söyle. İşimi bitiriyorum."

Yeni yıl gelene kadar High Noon'a tekrar uğramayı düşünmüyorum. Dikkatimi gerektiren çok daha acil meselelerim var. Noel'e sadece üç gün kaldı ve Noelle'in New York'a dönüş uçağı da çok yakında, bu da tatil mucizesi için çok az zaman bırakıyor. Süslemeler ve parıldayan ışıklar olmayan bir kulübede kalmayı iyi karşıladı, ama dilediği Noel'i yaşayamazsa çok üzülürüm. Haftaya bu saatlerde onun artık gitmiş olacağını düşünmekten kendimi alıkoyuyorum. Tek yapabileceğim, ona yanında götürebileceği güzel anılar bırakmak.

Casey'nin hala kapıda durduğunu fark edince sinirli bir şekilde iç çekiyorum.

"Ne oldu?" Kafamı kaldırıp baktığımda, onun bana iri gözlerle baktığını gördüm.

"Arkadaşını kontrol etmek için salona geri dönsen iyi olur,"
" diye önerir, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Sandalyeyi geri itip ayağa kalktım, omuzlarımda gerginlik hissettim.
"Ne oldu? Noelle yaralandı mı?" Onu benimle buraya gelmemesi için kendime lanet ettim.

Casey ensesini ovuşturur ve başını hafifçe sallar. "Öyle bir şey değil dostum."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman ne oluyor? Nerede o?" "Dans pistinde," diyor kayıtsızca.

Şüphelerimi gizleyemeyerek dişlerimi sıkıyorum. "Kiminle?"

"Şehirden gelen yakışıklı bir adam ona dans etmeyi teklif etti."

Tabii ki biri ona sordu. Kadın çok çekici.

"Ve sen müdahale etmedin mi?" Odanın diğer ucuna doğru ilerlerken sesim paniklemeye başladı. "Ona göz kulak olmaya ne oldu?"

"Meşguldük, ben bar personeline yardım ediyordum, Noelle ise sahnenin yanından grubu izliyordu. Ama siz sadece arkadaşsınız, o yüzden başka bir erkekle dans etmesi önemli değil, değil mi?" Başparmaklarını kemer halkalarına takıp topukları üzerinde sallanarak bana sırtı baktı.

Daha önce bana Noelle'in kim olduğunu sorduğunda, hazırlıksız yakalandım. Onun bir arkadaşım olduğunu söylediğimde gözlerinde beliren incinmişliği kaçırmadım. Onun için hissettiklerim çok daha karmaşık ve bunu kendim bile kelimelere dökemediğim halde başkasına nasıl açıklayacağımı bilemedim. Ona karşı hissettiğim çekiciliğe direnmek için tüm enerjimi harcadım ve onu ne kadar istediğimin gerçeğiyle yüzleşmedim.

Kesin olan bir şey var: Noelle ile yapmak istediğim şey, arkadaşlıktan çok daha öte.

"Bu seni ilgilendirmez," diye homurdanarak Casey'yi itip geçtim.

"Eğer hapse girersen, hayvanlarına bakmamı bekleme," diye arkamdan seslendi.

Lanet olsun.

Noelle benim sonum olacak. Beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor ve yemin ederim ki aldığı her karar beni eziyet etmek için tasarlanmış.

beni eziyet etmek için tasarlandığını yemin ederim. O tamamen güneş ışığı ve kahkaha dolu biridir, ama sinirlendiğinde cehennemden daha beter olur ve görünüşe göre ben sık sık onun bu yönünü ortaya çıkarıyorum.

Tek bir bakışıyla veya gülümsemesiyle beni istediği gibi yönlendirebilmesinden hem korkuyorum hem de heyecanlanıyorum. Şu anda bile, başka birinin ona dokunduğunu düşünmek kanımı kaynatıyor.

Ana salona adımımı atıyorum, kalabalığın içinde Noelle'i ararken insanları itip kakıyorum. Çoğu insandan bir baş daha uzun olmam, onu bulmamı kolaylaştırmalı, özellikle de sarı saçları ve kırmızı elbisesi varken. Orkestra yavaş bir country baladı çalarken, düzinelerce çift sahnenin yakınında dans ediyor.

İşte orada.

Noelle dans pistinin kenarında duruyor ve onun yerel bir çiftlik işçisi olan Thatcher Hall ile birlikte olduğunu görünce kalbim hızla çarpmaya başlıyor. O, bu honky-tonk barının müdavimi ve buradan geçen kadınlarla yaşadığı kaçamaklar ile ünlü. Bir eliyle Noelle'in elini tutarken, diğer elini onun sırtına koymuş. Sakin kalmak için çabalarken yumruklarımı sıkıyorum. Ama eli birkaç santim aşağı indiğinde, kendimi kaybediyorum.

Kararlı bir şekilde onların yönüne doğru ilerliyorum, yanlarından geçerken kalabalığın bana geniş bir yer açtığının farkındayım.

Yaklaşırken, Thatcher'ın yanına gidip omzuna sertçe vuruyorum. Kafasını çevirip beni görünce paniğe kapılıyor. Güzel. Şöhretim benden önce geliyor.

Onun tedirgin bakışlarını görmezden gelerek Noelle'e döndüm. "Burada işimiz bitti. Artık eve gidelim."

Thatcher kaşlarını çatarak ona şaşkın bir bakış attı. "Lütfen Shep'in amcan falan olmadığını söyle. Tanrım, kimi ziyaret ettiğini sormalıydım."

Noelle ağzını kapatarak gülmesini engelledi. "Saç çizgisinde gümüş çizgiler olduğu için neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum." Açıkçası, sabrımı sınamak onun yeni favori eğlencesi olmuştu.

"Biz akraba değiliz," diyorum sertçe.

Thatcher kaşlarını kaldırır. "Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Hayır. Biz sadece *arkadaşız*," diye araya girer Noelle, kirpiklerini kırıştırarak. "Değil mi, kovboy?" Dönerek göğsüme patronluk taslayan bir şekilde hafifçe vurur.

Yalnız olsaydık, o kalp şeklindeki popo benim olurdu.

Hâlâ kolunu onun omzuna dolamış olan Thatcher'a kaşlarımı çattım. İlk uyarısı kafasına girmedi galiba, daha doğrudan bir mesaj vermek gerekiyor.

"Ellerini ondan çekmezsen, seni kendim dışarı atarım," diye gürledim.

Sözlerim ona yönelik olabilir, ama bakışlarım küstah bir gülümseme takınan Noelle'e sabitlenmiştir. Küçük yaramaz her saniyenin tadını çıkarıyor.

Thatcher elini çekip geriye doğru sendeliyor. "Onun yasak olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun," diyorum sertçe. "Bu gece yatağını ısıtacak başka birini bul ya da High Noon'dan men edildiğini kabul et."

O hızla uzaklaşır ve kalabalığın içinde kaybolur. Etrafa hızlıca bakınca herkesin gözlerini kaçırdığını, sanki bizim konuşmamızı lanet bir pembe dizi izliyormuş gibi davranmadıklarını görürüm.

"Her zaman bu kadar huysuz olmak zorunda mısınız? Sonunda kalıcı kırışıklıklar oluşacak," diye alay ediyor Noelle, parmak uçlarına basarak alnımdaki çizgileri izliyor. "Thatcher'ın seni amcam sandığına şaşmamalı."

"Kadın, şimdi beni sınamanın sırası değil," diyorum, sesim keskin.

Kollarını boynuma doluyor. "Ne yapacaksın peki?" Gözleri parıltıyor, beni harekete geçmeye cesaretlendiriyor.

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden, eğilip onu itfaiyeci tutuşuyla omzuma kaldırdım ve kalabalığın arasında yayılan hayret nidalarına kulak asmadım.

"Şapkanı sıkı tut, Güneş Işığı," diye uyarıyorum.

"Shep, mantıklı ol." Noelle, serbest eliyle belimi tutarak dengede kalmaya çalışıyor. "Tanrı aşkına, ben elbise giyiyorum. Herkes arkamı görecek."

"Kimse hiçbir şey görmeyecek," diye homurdanarak elbisesinin eteğini aşağı çekip yerinde kalması için tutuşumu ayarlarım. "Şimdi uslu dur." Ona şakacı bir şekilde poposuna bir şaplak atarım.

O sinirli bir şekilde nefesini vererek, "En azından, senin ruh hali değişimlerine katlandığım için bana bir Bootylicious Blitzten alabilirsin," dedi.

"Ayıkken bile yeterince sorun çıkarıyorsun," diye mırıldanırım.

"Komik, ben bunun kaza eğilimli olduğum için olduğunu sanıyordum," diye karşılık verdi.

Burnumun köprüsünü sıkıştırdım. Noelle son sinirimi de yıpratıyordu. Lanet olsun, neden benim üzerimde bu kadar etkisi var? Başka bir erkeğin ona dokunduğunu gördüğümde, aklımı kaçıyorum. Yaş farkımız, onun kısa süreli kalışı ve şehirli olması, kıskançlığımın bulanıklığı içinde hiçbir anlam ifade etmiyor.

Ana odadan çıkarken adımlarımı yavaşlatmıyorum. Casey'nin koridorda beklediğini görmek hiç de şaşırtıcı değil, elleri ceplerinde, yüzünde küstah bir gülümsemeyle.

"Thatcher Hall yasaklandı," diye
bağırıyorum. Casey şapkasını
kaldırıyor. "Anlaşıldı patron."

"Sadece uzaklaşmazsa yasaklanacağını söylemiştin," diye Noelle yardımcı olmayan bir şekilde araya girer.

"Fikrimi değiştirdim."

"Senin arkadaşınla dans ettiği için makul bir tepki gibi görünüyor,"
dedi. Casey sırttı.

Homurdanarak onun yanından geçip ofisime doğru yürürken, Noelle sırtımdan iterek ona bakarken duvara dizili aynalara göz gezdiriyorum. "Beni ele verdiğin için teşekkürler. Hayatımı kurtardın," diye bağırıyor ve ona bir öpücük gönderiyor.

Casey onun coşkusuna gülümser. "Tabii ki, tatlım. Yaşlı adamı çok zorlama. Stresle pek iyi başa çıkamaz."

"Bu sefer gerçekten kovuldun," diye homurdanarak ofisime giriyorum.

"Bu akşam çıkmadan önce eşyalarımı toplayacağım," der Casey ciddi bir ifadeyle, sonra da kapıyı kapatırken, "İkinize de iyi eğlenceler," diye ekler.

Noelle'i ayaklarının üzerine indiriyorum ve o, beni acımasız bir bakışla incelerken ağzını ince bir çizgiye dönüştürüyor.

O kadar güzel ki, sanki yumruk yemiş gibi nefesim kesiliyor. Birkaç gün içinde, son duvarlarımı da yıkarak beni savunmasız ve arzulu bıraktı. Onu uzak tutarak bana olan etkisini kontrol edebileceğimi düşünerek aptallık ettim. Aksine, bu durum özlemi daha da yoğunlaştırdı ve içimde yanan kıskançlık ateşini daha da körükledi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldadı. Ona
doğru bir adım attım. "Nasıl?"

"Sanki sana aitmişim gibi."

Onu kapıya yaslayana kadar geriye doğru yürüdüm. "Bir şeyi netleştirelim, tatlım. *Benim* yatağında, *benim* kıyafetlerimi giydiğin sürece, sen benimsin."

Kuru bir kahkaha atarak başını sallar. "Sana bunu söylemek istemezdim kovboy, ama şu anda ikisini de yapmıyorum."

Ellerimi başının iki yanına koyuyorum. "Kimin şapkasını taktığını unutuyor musun?"

Noelle gömleğimin yakasını tutar, sonra elini göğsümden aşağı doğru kaydırır.

"Seninki." Yavaşça nefes verdi. "Bu, beni istemiyormuş gibi davranmayı bıraktığın anlamına mı geliyor?"

"Seni verendamda, penceremden içeri bakarken gördüğüm andan beri seni istiyorum."

Nefesi kesildi, göz bebekleri büyüdü. "O zaman neden ikimizin de istediği şeye karşı koyuyorsun? Yoksa bu bağın ne kadar güçlü olduğunu hayal mi ediyorum?" Elini hızla atan kalbimin üzerine koydu. "Belki de Thatcher buradan kovulmadan onu bulsam daha iyi olur. Eminim istediğim şeyi bana vermekte hiçbir sorun yaşamaz."

Düşük bir homurtu çıkardım. Kadın, buna izin vereceğimi düşünüyorsa, başka bir şey daha bekliyor onu. Benimle birlikte olduğu sürece, diğer erkekler için yasak bölge.

İki seçeneğim var: Korkaklık edip korkularımın arkasına saklanabilirim ya da Noelle'in istediği şanslı piç kurusu olmanın tadını çıkarabilir ve onunla geçirdiğim tek bir dakikayı bile boşa harcamayabilirim. Onun fırtınalı mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ve beni esir aldığı anda karar benim için verilmiş oldu.

"Siktir et." Avuçlarımla yanaklarını kavradım. "Sana ihtiyacın olanı verebilecek tek erkek benim."

"Bundan emin misin, kovboy?" diye mırıldanır.

"Sen. Benim. Sensin," diye homurdanırım.

Gömdüğüm tüm ihtiyaçlar, yükselen bir fırtına dalgası gibi, şiddetli ve acımasızca içimi parçalıyor, merhametsizce beni dibe çekiyor. Şapkam kafasından düşüyor, yere yuvarlanıyor. Yüzünü bana doğru çevirip, açılmış dudaklarının arasına dilimi sokuyorum. Tatlı tadı duyularımı kaplıyor. Yumuşak bir iç çekişle, yakamdaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

Noelle benim pes etmemi istedi ve istediğini elde etmek üzere, benim sahip olduğum tüm sahiplenici, kıskanç ve baskıcı eğilimlerimle birlikte. Her şey onun ve onun başlattığı şeyi geri almak mümkün değil. Geçici de olsa, o bana ait ve bunu bilmesinin zamanı geldi.

Elbisesi kumaşını kalçasının üzerinden aşağı itip bacağını belime doladım. Beni kendine doğru çektiğinde, külotunu kenara itip parmaklarımı ıslaklığına gezdirdim.

Kızın amını okşarken, elim altında çıplak tenini hissediyorum.

"Sırılsıklamsın."

"Hepsi senin için," diye inliyor.

Vay canına.

Parmaklarımın her yerine damladığının sebebinin ben olduğumu bilmek beni vahşileştiriyor.

Noelle, parmağımı sıkı amına soktuğumda bana doğru eğilir, sıcaklığı beni daha derine çeker. Dilimi boynunun boyunca gezdirir, dişlerimi köprücük kemiğine sürterim.

"Daha fazla. Lütfen daha fazla ver," diye yalvarır.

"Seni yakaladım bebeğim. İyi bir kız gibi sıkı tutun."

Kollarını boynuma doluyor, parmaklarını ensemdaki saçların arasına geçiriyor.

İkinci parmağımı da içeri sokuyorum, gergin çılgılığı, karışık nefeslerimizin düzensiz temposuyla çarpışıyor. Penisim acı verecek kadar sert, ama bu, son birkaç gündür ikimize de mahrum bıraktığım zevki hatırlatıyor.

Serbest elimle Noelle'in elbisesinin yakasını kaydırıp sütyeninin bir kupasını aşağı çekerek göğsünü ortaya çıkarıyorum. Parmağımı meme ucuna doğru kaydırıyorum, en ufak bir temasta pembe tomurcuk buruşuyor, sonra eğilip dişlerimi üzerinde gezdiriyorum.

"Shep," diye bağırır.

"Sakin ol, Sunshine, böyle devam edersen bütün bar benim sana yaptıklarımı duyacak."

Yanaklarındaki kızarıklık derinleşir ve başparmağım klitorisine doğru hareket ettiğinde yine arzulu bir ses çıkarır. Ağzını ağızla kapatarak sesini bastırıyorum.

Duyulma düşüncesine verdiği tepki çok seksi, ama kırık inlemeleri bile sadece bana ait. Casey, kesintiye uğramamamız için koridoru kapatmış olsa bile, başka kimsenin onun zevkini duyması riskini göze alamam.

Ona sürtünüyorum, parmaklarımın her dalışında onu daha sıkı sararken boxerim ön sıvıyla yapış yapış oluyor.

"Durma. Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var," diye yalvarır Noelle yüksek sesle. "Sen benim için boşalana kadar durmayacağım."

Onu çaresizce istediği uçurumun kenarına itmek isteyen ben, klitorisine baskı uygulayarak onu elimde parçalanmasına neden oluyorum. O boğuk bir çığlık atıyor, ben de onu başka bir öpücükle yutuyorum.

O, gözlerini kapatarak, azalan ecstasy dalgalarına teslim olurken büyüleyici. Onu, duştayken elimle penisimi okşarken sayısız kez hayal ettim, ama hiçbir fantezi bunu şahsen görmekle kıyaslanamaz.

Yüksekten aşağı inerken, kollarımda gevşiyor. Parmaklarımı yavaşça ondan çekerken, onu tek kolumla tutuyorum. Bana sarıldığında, yüzünde doymuş bir gülümseme beliriyor. Onun memnuniyeti bulaşıcı olduğu için, ben de gülümsemeden edemiyorum.

Gözlerini kot pantolonumun önündeki lekeye çevirdiğinde dudakları yukarı kıvrıldı — benim boşaldığının kanıtı. Kahretsin, sanki disiplinli olması gereken kırk beş yaşında bir adam değil de, yeniden ergen olmuşum gibi. Neyse ki, nadiren bir grup menajeri veya tedarikçiyle yüz yüze görüştüğümde ve sonrasında gömleğimi ve kravatımı çıkarmak istediğimde kullanmak için ofisimde yedek kıyafetler bulunduruyorum.

"Bu çok seksi," diye fısıldadı Noelle.

"Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum," diye inlerim.

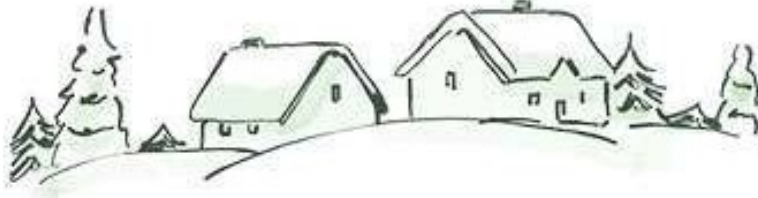
"Bu, bunu tekrar yapacağımız anlamına mı geliyor?" Sesinde bir heyecan var.

"Bu Noel, sen benimsin," diye söz veriyorum.

Onun kollarımda parçalandığını gördükten sonra, ona bağlandım. Birlikte geçirebileceğimiz sadece birkaç günümüz kaldı ve ben onun vücudunu ezberlemek ve onu orgazma ulaştırmanın tüm yollarını öğrenmek istiyorum.

"O zaman kesinlikle amcam değil," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin," diye yemin ediyorum.

CHAPTER 14

Oh, Kutsal Oyuncaklar

Noelle

Radyodan Noel müzikleri çalarken, kulübeye giderken yol boyunca pek konuşmuyoruz. Shep önündeki virajlı yola odaklanmış, ben ise önceki olayların etkisindeyim.

Onun ofisinde paylaştığımız an, hayatımın en erotik deneyimiydi — parmağı içimde derinlere doğru okşuyordu, nefesi boynumda sıcak sıcak hissediliyordu ve sert penisi uyluğuma bastırıyordu. Bizi insanlarla dolu bir odadan sadece bir duvarın ayırdığını umursamıyordum — doğrusu, duyulma riski heyecanı daha da artırıyordu.

Bir yanımla Shep'in yine kapanmasından endişe ediyor, ama umarım öyle olmaz çünkü bu gece beni düzgün bir şekilde sahiplenmesine hazırım. Bir saat önce, beni sersemleten bir orgazm yaşattı, ama vücudum hala arzu ile titriyor. Bu tür bir tatmini yaşamayalı çok uzun zaman oldu ve şimdi o kadar heyecanlı ve daha fazlasını istiyorum ki, başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Bir virajı daha döndüğümüzde, kulübe gözümüzün önüne gelir ve önümdeki beklenmedik şenlikli manzaraya hayretle bakakalırım. atı boyunca ve her pencerenin çevresinde rengarenk ışıklar dizilmiştir. Kapıda parlak kırmızı bir fiyonklu taze bir elenk asılıdır ve n bahçede beyaz ışıklarla parıldıyan metal ren geyikleri sürüsü vardır, her biri Noel Baba şapkası takmıştır.

Ellerimi birleştirip çığlık atıyorum. "Bu inanılmaz. Bunları kim yaptı?" Sabah çıktığımızda bu Noel süslemelerinin hiçbirisi yoktu ve Shep bütün gece benimle birlikteydi.

Kamyoneti park eder ve bana yumuşak bir gülümseme atar. "Donanım mağazasının sahibi Stewart ve asistanı, biz yokken bunları kurmuşlar."

"Sanki bir kartpostal canlanmış gibi. Çok beğendim," diyorum. "Sevindim, çünkü hepsi senin için," diyor Shep.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi. Bu adam Noel'i kutlamaz, süslemeyi hiç yapmaz, ama sırf benim için önemli olduğunu bildiğı için evi ve bahçeyi kış harikalar diyarına dönüştürmek için elinden geleni yaptı. En dokunaklı kısmı ise, bu dekorasyonun sadece birkaç gün kalacağını bildiğı halde, beni mutlu etmekten başka bir nedeni olmadan tüm bu zahmete girmiş olması — ve bu benim için her şey demek.

Düşünmeden, koltuğun üzerinden atlayıp kucağına atladım ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkürler, Shep. Bu şimdije kadarki en güzel sürpriz."

Ona arptığımda hafif bir homurtu çıkardı ama çabucak toparlanarak beni göğsüne çekti.

"Rica ederim, Güneş Işığı."

"Bunu nasıl bu kadar çabuk ve hem de karanlıkta başardılar?"

Parmağını elmacık kemiğimde gezdiriyor. "Daha önce yapardım ama fırtınanın geçmesini beklemek zorunda kaldım."

Bu, günlerdir bunu planladığı anlamına geliyor. Ben kalmayı kabul etmeden önce bile, sırf benim için bahçeyi bir Noel filmi sahnesine dönüştürmenin planlarını yapıyordu.

"Mükemmel zamanlama," diyorum gülümseyerek.

"İçeride seni bekleyen başka bir sürpriz daha var," diyor yumuşak bir sesle.

Geri çekilip gözlerine bakmak için elimi göğsüne koyuyorum. "Nedir o?"

"Sana söylersem sürpriz olmaz." Şakağıma bir öpücük kondurur.

"Neden içeri girip öğrenmiyorsun?"

Kaşlarımı atıyorum. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayvanlarla ilgilenmem lazım, ama hemen dönerim." Nefesimi kesen bir öpücükle dudaklarımı kapattı. "Beni beklersen iyi olur, çünkü senin için büyük planlarım var."

"Ne planları?" Dudaklarına fısıldarım.

"Güneş doğana kadar benim adımları inleyerek söyleyeceğin planlar."

Elim onun uyluğunda yukarı doğru kayar. "O planlara şimdi başlasak nasıl olur?"

"Şimdi başlarsam, duramayacağım." Parmaklarımı ağzına götürür, dişleriyle uçlarını okşar. "Bir saat içinde döneceğim ve söz veriyorum, buna değecek."

Gözlerine bakıyorum, kalbim bir an duruyor. "O zaman acele etsen iyi olur."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşür. "Ben yokken uslu dur."

"Zaman geçiyor kovboy," dedim, vurgulamak için bileğimi hafifçe vurdum.

Onun kucağından kayıp kamyonetten inmeden önce ona bir kez daha öpücük veriyorum. Bahçeyi geçip verandanın merdivenlerini çıkarken soğuk yanaklarımı ısıtıyor, Shep'in kamyoneti garaj yolundan aşağı inip virajı dönerek gözden kaybolurken arkama bir bakış atıyorum.

Kabinin ön kapısının kilitli olmadığını görünce şaşırmadım ve içeri girer girmez ayakkabılarımı çıkardım. Çam kokusu ile karşılanıyorum ve oturma odasının rahat bir tatil rüyasına dönüştüğünü görünce hayranlık duyuyorum. Köşedeki taze Noel ağacındaki parıltıyan ışıklar ve şöminenin üzerine asılan çelenklerden yayılan yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış. Popcorn dizileri, kasaba meydanındaki ağacinkine benzer, ancak daha küçük ahşap süslemelerin arasına yerleştirilmiş olarak ağacın dallarına asılı.

Ailemin evinde geçirdiğim tatiller aklıma geliyor. Annem çocukluğumdan beri ağacı süslememe izin verirdi, eğri büğrü süsleri hiç düzeltmezdi. Büyüdükçe süsleri daha düzgün yerleştirir oldum ve annemin endişelenmesi gereken bir şey azaldı. Bu yıl, Ocak ayına kadar gemi seyahatinden dönmeyecekleri için ilk kez ağaç kurmadılar ve bu, en çok özlediğim şeylerden biri oldu. Tabii, ben de daima dairemi süslerim, ama bu aynı şey değil.

Yaklaştıkça, diğerlerinden farklı üç süs eşyası fark ettim: kafasında bir tutam saç olan minyatür bir İskoç ineği,

ahırda tökezleyip düştüğüm tabureye benzeyen üç ayaklı bir tabure ve marshmallowlu bir fincan sıcak kakao.

Her birinin üzerine elimi geçirirken sevgiyle gülümsüyorum. Shep bunları daha önce dükkânında yapmış olmalı. Onun hiçbir şeyi kaçırmadığını, her küçük ayrıntıyı kayda geçirdiğini ve bunları bizim tutunabileceğimiz anılara dönüştürdüğünü öğreniyorum.

Kanepede kıvrılıp, dizlerimi göğsüme çekiyorum, ateşin sıcaklığı beni sarıyor. Bunu içime sindirmek için bir anım olduğu için minnettar olsam da, Shep'in geri dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum ki ona düzgün bir şekilde teşekkür edebileyim. Onun yatağında çıplak kalacağımız ve vücudumun hiçbir yerini dokunmadan bırakmayacağına dair verdiği sözü tutmasını beklerken, bu beklenti alevlerden daha sıcak yanıyor.

Sadece yirmi dakika dayanabiliyorum. Uyluklarım arasındaki ağrı deli gibi ve cildim şöminenin ısıyla kızarıyor, bu da karnımın altında biriken şehveti daha da körüklüyor.

Ön pencereden dışarıya kısa bir bakış, Shep'in henüz dönmediğini doğruluyor. Benim kadar sabırsız olup erken döneceğini ummuştum. Beni beklemesini söyledi, ama ben yanmak üzereyken bunu nasıl yapmamı bekliyor? Beklerken bir kez boşalmak zararsızdır, değil mi? Sonuçta, oyuncak kullanmamı destekliyor gibi görünüyordu ve bunları denemeye başlamak için mükemmel bir fırsat.

Kararımı verdikten sonra, Shep'in yatak odasına gidip, valizimi taşıdığı köşedeki sandalyeye doğru yöneldim.

Kutuyu açıyorum, oyuncakların arasını karıştırıp şeker kamışı çizgili tavşan vibratörünü çıkarıyorum. Evde de aynısından var ama bu şenlikli versiyonu bu duruma çok uygun ve işi çabucak halledeceği kesin. Zaten ıslak ve hazırım, nane aromalı kayganlaştırıcıyı kullanmıyorum.

Bakışlarım kapıya kayıyor ve Shep beklenenden erken dönerse diye kapıyı aralık bırakmaya karar veriyorum. Beni bıraktığı durumun farkındaydı

bıraktığının farkındaydı ve ben de bundan tam olarak yararlanmaktan suçluluk duymayacağım. Belki bir dahaki sefere beni böyle yalnız bırakmadan önce iki kez düşünür.

Giysilerimden kurtulmak için sabırsızlanarak elbiseyi çıkarıp sandalyenin üzerine atıyorum. Sonra dantelli külotumu çıkarıp bir kenara atıyorum ve sütyenimi çıkarıyorum. Göğüslerim nihayet sınırlarından kurtulduğunda iç çekiyorum.

Vibratörü elimde, yatağın ortasına sürünerek gidip sırt üstü uzanıyorum. Normalde bu kadar cüretkar değilimdir, ama Shep'in daha önce elini okşarken bana bakışını düşündüğümde, içimi yeni bir özgüven duygusu kaplıyor. Ucunu içime sokup ıslatmak için ittiğimde omurgamdan bir titreme geçer, bu müdahaleyle zevk çiçek açarken inlerim, sanki Shep'in kalın penisiymiş gibi davranırım. Onun henüz görmediğim tek parçası budur, ama daha önce Wranglers pantolonundaki şişkinliğe bakılırsa, onun şimdiye kadar birlikte olduğum en büyük erkek olduğu açıktır.

Cihazı açtığımda havada yumuşak bir uğultu duyulur. Nabız içimden geçer ve titreşimler girişimi okşarken yumuşak bir inilti çıkarırım. Daha fazla sürtünme istediğimden, cihazı sabit bir hareketle hareket ettiririm, zihnim bacaklarımın arasında Shep'in görüntüsüne kayar, yetenekli dilini kullanarak vücudumdan zevk alırken beni yalıyor. Parmakları uyluklarımın hassas etine bastırıyor, acı ve zevkin mükemmel dengesine yaklaşıyor.

Daha fazla sürtünme için çaresizce hızımı artırıyorum ve dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

"Tanrım, Shep," diye inlerim, onun parmaklarının beni nasıl okşadığını hatırlayarak, ben mutluluk verici bir orgazma ulaşırken.

Oyuncağı, küçük kolu daha önce hassaslaşmış klitorisime degecek şekilde yönlendiriyorum ve bu, ciğerlerimdeki havayı boşaltan bir heyecan dalgası yaratıyor. Serbest elim yorganı yumrukluyor, kalçalarım dairesel hareketler yapıyor ve başım dönene kadar ucu klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. Ana gövdeyi daha derine bastırıyorum, doruğa yaklaşıırken boğazımdan bir inilti kopuyor, ama zeminde botların belirgin sesi beni sersemliğimden uyandırıyor.

Başımı kaldırdığımda nabzım hızlanır, bakışlarım Shep'in durduğu açık kapıya kayar. Kapı çerçevesine yaslanmış, gözleri şehvetle parıldarken utanmadan çıplak vücudumu inceler.

"Beni beklemen gerekiyordu," diyor, sesi çakıl gibi. Dudaklarımı ısırp omuzlarımı kaldırıyorum. "Beni çok uzun süre beklettin."

"Görünüşe göre bir orgazm yetmedi, ya da belki de sen sadece açgözlü birisin." Kollarını göğsünde kavuşturur, ağzının köşesi yukarı kalkar. "İkincisi olduğunu düşünüyorum."

Vibratör içimde titreşmeye devam ediyor, tutarlı bir cümle kurmak için odaklanmaya çalışırken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Belki daha erken gelseydin, bu kadar muhtaç olmazdım," diye nefes nefese söylüyorum.

"Ya ben tam da seni böyle istemişsem?" diye sordu, hayalet gibi gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü.

Yatakta hareket ederken hafifçe inlerim, ana mil kazara hassas bir noktaya sürtünür. Cihazı çıkarmaya başlarım, ama Shep dikkatimi çekmek için boğazını temizler.

"Vibratörü çıkarabileceğini söyledim mi?"

"Seni istiyorum," diye hırıltıyla söylüyorum.

"Ben hazır olduğumda sikimi alacaksın. Şu anda benim yatağımdasın ve ne zaman ve *nasıl* boşalacağın benim kontrolümde." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Önce, iyi bir kız olup talimatlarımı dinleyip dinlemeyeceğini görmek istiyorum."

O zaman anladım ki, beni kasıtlı olarak kulübede yalnız bırakmış, cinsel tatminsizlik içinde kaynamamı istemişti. Bu, benim oyuncaklarımdan tehdit hissetmediği teorisini doğruluyor. Aksine, benim orgazma ulaşmam onu daha da sertleştiriyor.

Sabırla benim itaat etmemi beklerken, başparmağını bıyığına sürter.

Dirseklerimin üzerine yaslanarak onu daha iyi görebilmek için başımı kaldırıyorum. Kısa kollu gömleği, her hareketinde kasılan pazılarına yapışıyor. O keskin gözleriyle beni takip edişi, her sinirimi farkındalıkla titretir. Vücudu gözlerime bayram ettiriyor ve ben de vibratörü tekrar içeri sokarken bu manzaradan yararlanıyorum.

Shep, cihazı daha da içeri ittiğimde hareketsizce izliyor, ağzımdan çıkan her iniltiyle kasları geriliyor. Kalçalarımı sallayarak vibratörü G noktamın üzerine yönlendiriyorum, Shep'in kot pantolonunun kumaşına karşı şişen silüetinden gözlerimi alamıyorum.

"Benim için gösteri yaparken çok güzelsin," diye homurdanıyor ve kendini sıkıca kavramak için hareket ediyor.

Onun filtrelenmemiş tepkisini görmek benim açlığını daha da artırıyor ve serbest elim sol göğsüme doğru hareket ederken dudağımı ısıyorum, meme ucumu hafifçe okşarken göğsümü sıkıca kavıyorum. Ekstra uyarılma doğrudan kalbime dalgalar gönderiyor ve mutluluk dalgasında kaybolurken gözlerim kapanıyor.

"Gözlerini bana dik." Shep'in sesindeki otorite itaat talep ediyor.

"Boşaldığında, kontrolünü kaybetmene neden olan adama bakacaksın."

İtaat ediyorum, gözlerimi açıyorum, orgazm olmaya çalışırken beni ele geçiren her titremeyi onun görmesini istiyorum. Hepsi onun yüzünden ve bedenimin teslimiyeti sessiz bir itiraf.

Gözlerim, kot pantolonunun içinden penisini düzelden eline odaklanıyor.

"Seni görmek istiyorum," diye yalvarıyorum.

Sessizce kemerini çözüyor, kot pantolonunun fermuarını açıyor ve acı verici bir yavaşlıkla kalçalarından aşağıya doğru çekiyor. Sonra boxerını aşağıya çekiyor ve penisini çıkarıyor. Kocaman, taş gibi sert ve içime nasıl sığacağını bilemiyorum.

"Merak etme bebeğim, sığar." Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor. "Ama benim için hazır olduğundan emin olalım." Elimdeki cihaza doğru başını sallayarak devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Vibratörün hızını artırdığımda nefesim kesildi, gözlerim onun penisine kilitlendi, o ise eline tükürdü ve penisini yukarı aşağı pompaladı.

"Vibratörün küçük kolunu kullanarak klitorisine daha fazla baskı uygula," diye sertçe söylüyor. "Ne kadar çabuk kendini sınırın ötesine itersen, o kadar çabuk içine girebilirim."

Dudaklarımı yalayıp onun talimatlarını izleyerek klitorisime bastırıyorum. Diğer elimle meme ucumu sertçe sıkıyorum, sırtım yataktan kalkarken Shep'in adını titrek bir nefesle haykırıyorum. Vücudum şehvetli bir sisle yanıyor ve sanki uçuyormuşum, mutluluk bulutunda asılı kalmışım gibi hissediyorum.

Nefesimi toparlarken başım yastığa düşüyor. "Sana ihtiyacım var, Shep."

Eli hala penisini kavırıyor, ama boşalmamış. "O yatağa çıkarsam, burada olduğun sürece sen benimsin, Sunshine."

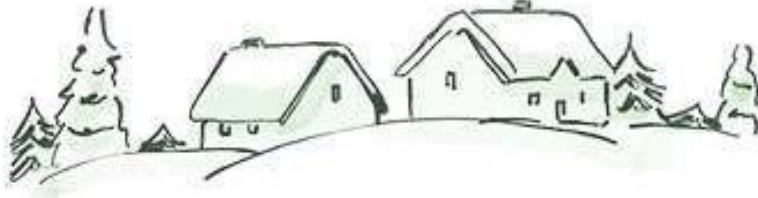
Çelişkili duygularla doluyum. Onunla olabildiğince uzun süre birlikte olmak ve ona tapınmak istiyorum, ama onu geride bırakma düşüncesi midemi düğümliyor. Aklımın bir köşesinde, kalışımı uzatabileceğimi söyleyen geçici bir düşünce fısıldıyor. Ekibim yeni yıla kadar dışarıda ve New York'ta beni bekleyen acil bir işim yok. Ama yine de, kaçınılmaz olanı uzatmak ikimiz için de adil olur mu?

Bundan sonra ne olacağına dair endişelerimi bir kenara bırakıp, beni en sevdiği kötü alışkanlığıymışım gibi bakan gümüş tilkinin sıcaklığına kendimi kaptırıyorum.

Parmağımı kıvrarak Shep'i yanıma çağırıyorum. "Sana ihtiyacım var, *baba*."

Kapı çerçevesinden iterek, gözlerinde kararlı bir parıltıyla bana doğru yaklaşıyor ve ben, iyice sikilene kadar bu odadan çıkamayacağımı biliyorum.

CHAPTER 15

O Kadar Sessiz Olmayan Bir Gece

Shep

Gömleğimi başımdan çıkarıp yere attım, sonra pantolonumu ve boxerımı çıkardım.

Yine pantolonuma boşalmamış olmam bir mucize. Bir kadınla birlikte olalı çok uzun zaman oldu ve birkaç saat önce Noelle'in içindeki parmaklarımın hatırası, onun çıplak bir şekilde uzanmış ve içinde bir vibratörün uğultusu ile birlikte görüntüsü, kontrolümü neredeyse yeniden kaybetmeme neden oldu.

Onun benden ne kadar genç olduğu ve onu bu kadar çok istememin sonuçları hakkında daha fazla endişelenmeliyim. Kahretsin, arkadaşlarım bile yaş farkımızla ilgili benimle dalga geçmekten vazgeçemiyorlar. Onun iyimserliği ve sıcaklığı ile benim yorgun ve sert kişiliğim arasındaki kontrast daha da belirgin hale geliyor, ama yine de onun parlaklığına, bir kelebeğin ışığa çekildiği gibi, kendimi çaresizce kaptırıyorum.

Tek düşünebildiğim, onun beni nasıl canlı hissettirdiği, uzun zamandır gömdüğüm dürtülerimi uyandırdığı ve bana uzun zamandır kendimden mahrum bıraktığım şeyleri hatırlattığı.

Bu gece sona erecek.

Burada benimle sadece bir gece mi kalacak, yoksa birkaç gün mü kalacak, her saniyesini değerli kılmayı planlıyorum, çünkü onu hiç olmamaktan daha iyidir.

Yatağa sürünerek uzanıyorum, Noelle'in üzerine yerleşirken yatak altımda gıcırıyor.

"Sonunda," diye mırıldanır.

Onun hevesi beni ateşliyor, eğilip parmağımı nazikçe meme ucunda gezdiriyorum. Pembe tomurcuk ucu sertleşiyor, tabanı küçük, hassas çıkıntılarla kaplı. Parmaklarımın arasında yuvarladığımda inliyor, boş elimle onun pürüzsüz, mükemmel cildini kalçasından tutuyorum.

"Shep." Adım, dudaklarından bir dua gibi dökülüyor.

"Evet, hanımefendi." Çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Senden istediğin her şeyi sana vereceğim."

Ağzımı meme ucuna kapatıp, şişmiş ucunu dilimle okşuyorum. Kalçaları daha fazla sürtünme arayarak yukarı kalkıyor. Dilimle meme ucunu okşayıp dişlerimle gerginleştirirken, keskin bir nefes alıyor.

O lanet olası bir tanrıça, tüm ıslak rüyalarımın gerçeğe dönüşmüş hali ve onu memnun etmek tamamen bana düşüyor — ve bu gece ikimizin de unutamayacağı bir gece olmazsa lanetleneceğim.

"Neden durdun?" Noelle, meme ucunu bıraktığımda protesto ederek sızlanıyor.

"Sabırlı ol, kadın." Göğsünü hafifçe sıkıyorum. "Kimin sorumlu olduğunu unutma."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekerek altımda kıvranıyor.

Başparmağımı alt dudağına sürttüm. "Söyle, Noelle. Kim kontrolü elinde tutuyor?"

Cildimi ısıtıyor, acı verecek kadar, gözlerinde kötücül bir parıltı belirliyor. "Öylesin, *baba*."

Tüm kanım penise hücum ederken nefesim kesilir. Kahretsin, beni kontrolümü kaybetmem için hangi düğmelere basması gerektiğini çok iyi bilerek kasten işkence ediyor. Onun oyunlarından zevk alan hasta bir adamım, ama ona direnmek imkansız.

Karnına öpücükler yağıdırıyorum, dilimi göbeği boyunca gezdiriyorum. Ellerim kıvrımlarını dolaşıyor, arkasında tüylerim diken diken oluyor. O benim altında kıvranırken dokunuşlarım hafif ve alaycı

, parmaklarını saçlarımin arasına geçiriyor. Bu, daha aşağıya inmem için sessiz bir rica.

Penisim zonklıyor, uyguladığım yakıcı acıya karşı bağışık olmadığımı hatırlatıyor. Dilimi cildinde gezdirmeye devam ediyorum, inlemeleri her saniye daha da yükseliyor.

Başımı kaldırıp onun erimiş bakışlarını yakalıyorum.

"Bir kez daha hatırlat bana, sevgilim."

"Kontrol sende," diyor Noelle, sesi gergin.

Daha fazlasını istemek için dilinin ucunda olduğunu hissedebiliyorum, ama vazgeçiyor.

"Çok uslu bir kız oldun," diye mırıldanıyorum. "Bir ödülü hak ettiğini düşünüyorum."

Sakallarım ona sürtünce tıslar ve bana doğru eğilir, bacakları titrer, ben de uyluklarının tepesine ulaşırım. Onun misk kokusunu içime çekerim ve bu koku içimi ateş gibi yakar. Kahretsin, kontrolüm parmaklarımin arasından kayıp gidiyor, onu tatma ihtiyacım her şeyi ele geçiriyor.

Dilimi amının kenarından aşağı doğru gezdiriyorum. Vücudu içgüdüsel olarak hareket ediyor, bacaklarını omuzlarımin üzerine kaldırarak beni bacaklarının arasına daha derine çekiyor, aramızda gerginleşen arzunun teli bizi ele geçiriyor. Onu hevesle keşfediyorum, yalamakla emmek arasında gidip geliyorum. O ayak bileklerini birbirine yaklaştırırken, ben başparmaklarımı beline geçiriyorum, kalçaları yüzüme sürtünürken sallanıyor.

"Bıyığımı çok iyi sürüyor," diye inleyerek amına fısıldıyorum.

Ağzımı klitorisine doğru hareket ettirip dişlerimi üzerinde gezdirdiğimde, o çığlık attığında penisim seğiriyor. Her inilti beni daha da heyecanlandırıyor ve dilimi hızlı hareketlerle onun düğmesi üzerinde gezdiriyorum.

İki parmağımı içine sokuyorum, sıcaklık beni sarıyor. Daha hızlı hareket ettikçe küçük titremeler vücudunu sarsıyor, onu doruğa sürüklüyor. Tırnakları omuzlarıma batıyor, ama keskin acı sadece odaklanmamı artırıyor. Onun parçalandığını hissetme ihtiyacıyla boğuluyorum.

Gözlerimi kaldırıp onun şiddetli ve vahşi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Benim için boşal."

Parmaklarım hala onun içinde hareket ederken, klitorisini nazikçe ısıyorum. O, coşkuyu kovalarken çığlık atıyor ve ben, onun özünü açgözlülükle yalarken, tatlılığı duyularımı doldururken inliyorum.

Noelle'in gözleri yarı kapalı, hala zevkten parıldıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Orada küçük bir şey var." Benim üst dudağımı işaret ederek kıkırdar.

O silmeden önce elini yakalıyorum, üzerine eğilip başımı eğerek onu öpüyorum. Dili üst dudağımı okşuyor, bıyığımı sıyrıyor. Ağızlarımız yavaş, şehvetli bir ritimle birbirine yaklaşıyor.

Noelle gözlerime baktığında, dudaklarındaki parlaklık penisimi titretir ve o dudaklarını yalarken ben de düzensiz bir nefes veririm.

"Aferin kızıma," diyorum boğuk bir sesle.

Kırmızı tırnağını göğsümde gezdirir. "Seni içimde istiyorum, hemen şimdi. Lütfen beni bekletme, Shep."

Nasıl yapabilirim ki? O, bir baştan çıkarıcı gibi uzanmış, vücudunun her kıvrımı ve pürüzsüz santimi, hareketlerimi takip ederken açık bir davet gibi. Lanet olsun, bu gece bir kez boşalmış olabilirim, ama sikim yine dikleşmiş durumda, tüm bu alay ve ön sevişme, sonunda onun sıcak, ıslak amının içine girmek için sabırsızlıkla beni zorluyor. Sadece bu düşünce bile sikime bir sarsıntı daha gönderiyor, göğsümden düşük bir gürültü çıkıyor.

Sersemliğimden yeterince uzun süre çıkıp, kafamın içinde o kadar çok takılıp kaldığım için önemli bir detayı gözden kaçırdığımı fark ettim. Bütün gecemizi mahvedebilecek bir detay.

"Küçük bir sorun var," diye mırıldanarak saçlarımı elime alıyorum. "Sanırım prezervatifim yok, olsa bile çok eskidir."

Siktir, neden önceden plan yapmadım ki? Savunmam gerekirse, günlerdir kar yağışı var ve birkaç saat öncesine kadar Noelle'i sikmek için bastıran dürtüyle mücadele ediyordum.

"Sorun değil, biraz dikkatin dağınıktı." Noelle tatlı bir şekilde gülümser. "Merak etme, ben hallederim. Twisted Temptations PR kutusu prezervatiflerle birlikte geldi. Onları sadece yağlayıcıyla birlikte geldikleri için paketledim."

Onun şakağına öpücük kondururken içimi rahatlık kaplar. "Hazırlıklı kadınları severim."

Yataktan kalkıp Noelle'in valizine doğru yürüdüm. Tabii ki, oyuncak yığınının altında bir kutu prezervatif gördüm. Yivli olanı aldım.

Noel Baba temalı bir tanesinin üzerinde "Noel'de tek istediğim seks" yazıyor.

Noelle'in görmesi için onu havaya kaldırıyorum. "Görünüşe göre bir Noel mucizesi yaşıyoruz."

Ben dişlerimle ambalajı yırtarken o başını geriye atıp gülüyor. Hızla prezervatifi takıyorum, yatağa tırmanıyorum ve Noelle'in üzerine uzanıyorum.

"Hazır mısın, bebeğim?"

Gözlerini devirir. "Uzun zamandır hazırım."

"Ağzını bana ver." Elimini saçlarına kaydırıp başını geriye doğru eğerek dudaklarını öpüyorum.

Öpüşmemiz derinleşirken vücudu bana doğru eğiliyor. Sikimi tutup onun amına sürtünce, sikim karnına değiyor ve onun ıslaklığıyla kendimi kaplıyorum. Yine sırlıslık olmuş. Sikimi aşağıya doğru kaydırıyorum ve onun kıcını ilk alanın ben olabileceğimi bilmek beni çılgına çeviriyor. Sıkı girişine dokunduğumda, geniş gözlerle bana bakarak inliyor.

"Gitmeden önce, tüm deliklerini sahiplenmeyi planlıyorum, bebeğim."

Noelle'in yanakları kızarıyor. "Kimse hiç... Ben hiç denemedim," diye fısıldayarak itiraf ediyor. "İstiyorum ama acıtacağından korkuyorum."

Penisimi klitorisinin üzerinde ileri geri kaydırıyorum. "Sana zevk vereceğim, tatlım, söz veriyorum."

"Yapacağını biliyorum."

Onun içine girmek için bir saniye daha bekleyemeyerek, girişine hizalanıp tek bir hamlede sonuna kadar içeri giriyorum.

"Aman Tanrım," diye bağırdı.

Kaygan duvarları beni sıkıca kavrar, iç kasları etrafımda kasılırken testislerim gerilir. Burnumdan nefes alıp, ona sertçe girme içgüdüleriyle mücadele ederim.

Saçlarını yüzünden çekip, ağzımı boğazının çukuruna bastırıyorum. "Beni çok iyi alıyorsun," diye övüyorum, ona alışması için zaman vermek için hareketsiz kalıyorum.

"Çok büyüksün," diye inliyor, kalçalarını benimkilere uydurmak için sallıyor. "Lütfen hareket et."

Onu düzenli vuruşlarla sallamaya başlamadan önce duymam gereken tek şey bu. İpeksi teni etrafımda geriliyor, ağzından çıkan her nefes kontrolümü parçalıyor. Basınç içimde sıkışıyor, sonunda kopuyor ve aciliyet kontrolü ele geçiriyor, ben de hızımı artırıyorum. Onu doldurma şeklime bağımlı hale getirme takıntısı beni sürüklüyor, benim sikimle doldurulmaktan başka bir şey düşünemiyor.

"Shep. Çok iyi hissettiriyorsun," diye bağılıyor. "Sen benim için mükemmelsin," diye homurdanıyorum.

O tırnaklarını omuzlarımin arasına geçirir, ben ona sertçe, daha hızlı girerken nefes nefese kalır, her itişimiz bizi birbirimize daha da yaklaştırır, ta ki onun nerede bittiğini ve benim nerede başladığımı ayırt edemeyecek hale gelene kadar. Ona direnmek için bu kadar çok mücadele ettiğim için aptalın tekiydim. Bu kadına karşı güçsüz olduğumu inkar edemem ve benim olanı sahiplenmenin tatminiyle kendimi şımartıyorum.

O, düşük ve çaresiz bir inilti çıkarır, sırtı şiddetle kavislenir ve bana en hassas noktasını vurduğumu söyler. Etin ete çarpma sesi havada yankılanır ve ben başımı omzuna bırakırım, alnım efordan nemlidir. Her vuruş bir öncekinden daha çaresizdir, ta ki biz ter, ihtiyaç ve karışık uzuvlardan başka bir şey kalmayana kadar.

"Boşaldığında adımı haykır," diye homurdanırım.

Eğilip başparmağım ve işaret parmağımla klitorisini okşuyorum ve kısa sürede ikimiz de boşalmaya doğru hızla ilerliyoruz. O kadar şiddetli bir güçle parçalanıyor ki, bir çığlık daha atıyor ve dudaklarından benim adım dökülüyor. Kendi zevkim de beni vuruyor ve onun üzerinde gerginleşiyorum, boğazım yanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Siktir, hiçbir şey bu kadar doğru gelmemişti.

Onu incitmek istemediğim için, çıkarken burnumu boynuna sürtüyorum.

"Buna ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı," diyorum saygıyla.

O da memnuniyetle içini çekerek, rüya gibi gülümsüyor.

Yataktan kalkıp prezervatifi çıkarıyorum ve çöp kutusuna atıyorum. Noelle'in yanına gidip onu kendime çekiyorum ve üzerimize battaniyeyi örtüyorum.

Konuşurken bacağını benim bacağımın üzerine atıp saçlarımı okşuyor. "Noel ağacı için teşekkür ederim. Daha önce söylemek istedim ama

biraz meşguldüm." Kıkırdar. "Bu da harika bir sürprizdi."

Eğilip şakağına öpücük konduruyorum. "Senin için her şeyi yaparım, Güneş Işığı."

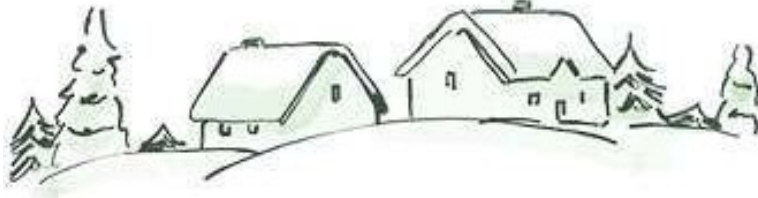
Noelle'e olan hislerimin kontrol edemeyeceğim kadar hızlı büyüdüğünü ve onları bastıramayacağımı sonunda itiraf edebilirim. Onun tatil ışıkları ve süslemelerine olan heyecanını izlemek, Noel'den önceki son iki günü unutulmaz kılmak istememi sağlıyor. O sevimli kıkırdamaları duymak ve onun megavatlık gülümsemesinin sahibi olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Ve kim bilir, belki de kendi tatil büyümü yeniden keşfedeceğim.

"Hala yapabiliyorken dinlen, tatlım." Çıplak omzuna parmağımı sürterek, ona üzgün bir bakış attım. "Çünkü seni bütün gece uyanık tutmaya niyetliyim."

Noelle çenesini kaldırdı ve yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Sabırsızlanıyorum, kovboy."

CHAPTER 16

Noel Baba Kasabaya Geliyor

Noelle

Bir insan çok fazla orgazmdan ölebilir mi?

Shep sözünü tuttu ve beni sabaha kadar uyandırmadı. Sesim kısılana kadar onun adını haykırdım, altıncı kez boşaldıktan sonra kaç kez beni doruğa ulaştırdığını sayamadım. Adam vahşi bir mustang kadar dayanıklıydı ve ben zar zor yetişebiliyordum. Beni uyandırmadan uyumama izin verdikten sonra, içime girerken köprücük kemiğime öpücükler yağdırarak beni uyandırdı. Soğuk elleri ve çam ve kış havasının hafif kokusuna bakılırsa, önceden dışarı çıkmış olmalıydı. Her neyse, güne başlamak için hoş bir yoldu, her sabah bunu tercih ederdim.

Tanrım, onunla birlikte olmak, varlığından haberdar olmadığım bir yanıma keşfetmemi sağladı. Sadece akıllara durgunluk veren seks değil, o düşünceli, nazik ve hatta durum gerektirdiğinde şefkatli. Fırtına geçtikten sonra kalmaya evet demek, uzun zamandır verdiğim en iyi karardı.

Onun parmak izleri cildime kazınmış halde yatağında uzanırken, Noel'den sonraki gün ayrılma kararımı yeniden sorguluyorum. İki gün, ona olan arzusun tatmin olması için yeterli olamaz. Son kaçamağımızdan sonra, Shep duş aldı ve mutfığa kayboldu, ve tarçının tatlı kokusu ve

Vanilla bana kahvaltıyı onun hazırladığını söylüyor. Midem guruluyor, dün gece honky-tonk'a gittiğimizden beri bir şey yemediğimi hatırlatıyor.

Yataktan kalkıp dolap kapısına asılı olan flanel gömleklerinden birini alıp giyiyorum.

Oturma odasından geçerken, şöminenin yanındaki ağacı görünce yüzümde aptalca bir gülümseme yayılıyor. Ağacın parıldayan ışıkları odayı sıcak ve rahat bir ışıkla dolduruyor. Ağacın tepesinde daha önce olmayan tahta bir yıldız var, sanırım Shep onu bu sabah oraya koymuş.

Tahmin ettiğim gibi, mutfak tezgahında hamur karıştırıyor. Beklemediğim şey ise, mikrodalga'nın üstündeki radyodan çalan "Santa Claus is Coming to Town" şarkısını mırıldanmasıydı. Saçları ıslaktı ve sadece Wranglers marka kot pantolonunu giymişti, pantolon kalçalarının üzerinde düşük duruyordu. Çıplak göğsü geniş ve sert kaslarla kaplıydı, dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıktı. Yorgun olsa da olmasa da, şu anda beni yatağa taşırsa itiraz etmem.

Beni fark edince yüzü aydınlanır ve ben onun arkasına geçip kollarımı beline dolarım.

"Merhaba kovboy. Demek tatil için dekorasyon yapmak bir rüya değildi," diye mırıldanıyorum, ellerimi karnında gezdirerek.

Bunu benim için yapmış olabilir, ama bunun kendisi için de aynı derecede önemli olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Annesini onurlandırmak ve bu mevsimde kutlamanın sevincini hatırlamak için bir yol.

"Hayır, gerçek." Shep hamuru bir kenara koyar ve dönüp beni öper. "Daha çok var. Noel'e sadece iki gün kaldı, bu yıl kaçırdığın tüm gelenekleri sıkıştırıp, benim ailemin geleneklerinden de birkaçını eklemeliyiz." Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtırırım, bunun gerçek olup olmadığını merak ederim.

Tanrım, umarım öyledir.

"Ciddi misin?" diye haykırıyorum.

O başını sallar. "Ailenden uzak olmak zor, biliyorum, ama hak ettiğin Noel'i yaşayamazsan yazık olur. İlk olarak, eggnog waffle." Tezgâhın üzerindeki eski waffle makinesini işaret eder. "Ben çocukken, babam cuma günleri erken kalkıp kahvaltı hazırlardı, böylece annem uyuyabilirdi. Her ay yeni bir waffle tadı denerdi ve Aralık ayında her zaman eggnog yapardı."

"Bir kız böyle sabahlara alışabilir," diyorum doymuş bir gülümsemeyle.

"İyi, çünkü yemek pişirmek seni böyle gülümsetiyorsa, her sabah mutfakta olacağım."

Gözlerimi devirip şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Lütfen bana birlikte yatmanın seni bana karşı Hallmark gibi yaptığını söyleme. Senin huysuz tarafını daha çok seviyorum."

"Merak etme tatlım. Çok geçmeden waffle makinesine küfür etmeye başlayacağım ve her şey normale dönecek."

Aşırı bir hareketle alnımı silerim. "Tanrıya şükür. Sürekli gülümsemeye başlasaydın ya da, Allah korusun, flanel pijamalarını tatil pijamalarıyla değiştirseydin, müdahale etmek zorunda kalırdım."

O geriye yaslanır, gözleri şok olmuş gibi genişler. "Dur bakalım. Çok ileri gittin." "Belki senin için hala umut vardır." Gülerek ellerimi boynuna doluyorum. "Peki, kahvaltıdan sonra programın nedir?"

Ne planlamış olabileceğini düşünmek beni şimdiden heyecanlandırıyor, özellikle de her ne olursa olsun Noel temalı olacağı için. Gülümsediğinde, gözleri yaramazlık ve sıcaklıkla parıltıyor, midem birazcık kıpır kıpır oluyor. Onu mutlu görmekten daha güzel bir şey yok ve ben ön sırada oturma şansına sahip olduğum için çok şanslıyım.

Geçmiş Noel'lerde, mükemmel bir tatilin anahtarının aile gelenekleri, ihtiyacı olanlara yardım etmek ve sevdiğim herkes için anlamlı hediyeler bulmak olduğunu düşünürdüm. Shep ile birlikte, doğa ile çevrili ve sade bir yaşam sürerek, bunun çok daha basit olduğunu öğrendim.

Bu mevsimdeki en önemli şey, küçük, güzel anlarda mutluluk bulmaktır. Büyük jestler veya kusursuz planlar gerekmez, sadece özel biriyle paylaşmak yeterlidir. Shep, yavaşlamanın ve sonsuza kadar saklayacağım tatil anıları yaratmanın güzelliğini bana öğreten kişi oldu.

Alnımı öper. "Kahvaltıdan sonra hayvanları kontrol edip yola çıkacağız. Durağımız mülkümün sınırına yakın."

"Kulağa kötü geliyor," diye alay ediyorum. "Ne yapacağımızı bana söyleyemeyeceğinden emin misin?"

Aklımda bir sürü olasılık geçiyor: kardan adam yapmak, kızakla kaymak, karda melekler yapmak... Seçenekler sonsuz ve ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Yakında göreceksin," diyor Shep, karnım guruldadığında gülerek. "Ama önce, biraz yemek yiyelim."

Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Anlaştık. Waffle'larla birlikte sıcak çikolata da hazırlayacağım."

"Harika bir plan gibi görünüyor," diye cevaplar ve beni öper.

"Başarabilirsin Maple," diye onu nazikçe ipi çekerek cesaretlendiriyorum.

Sanki benim cesaretlendirici sözlerim onu kişisel olarak kırmış gibi arka toynaklarını kara batırır.

Saçlarımı yüzümden çekerek homurdanırım. "Üç metre. Tek istediğim bu. Sana verdiğim iki elmadan sonra, bunun makul bir istek olduğunu düşünmüyor musun?"

Yumuşak bir homurtuyla başını bir yandan diğer yana salladı. Harika. Bir buzağı tarafından reddediliyorum.

İnanılmaz.

Onunla Shep'in bu kadar iyi anlaşmasına şaşmamalı. İkisi de aynı derecede inatçı ve değişime dirençli. Ama ikisi de inatçı doğalarını gölgede bırakan, karşı konulmaz bir sevimliliğe sahipler.

Shep bu sabah lezzetli bir parti eggnog waffle hazırladıktan sonra, odun keserken ben de Maple ile vakit geçirebileyim diye beni ahıra getirdi.

Onu fırçalarken aklıma çılgın bir fikir geldi: Onu kulübeye götürsem nasıl olur? Tabii ki, o bir Saint Bernard kadar büyük, ama rahat bir oyun randevusunu hak ediyor. Noel filmi izlerken şöminenin yanında yerde kıvrılıp yatabiliriz, ben de bize patlamış mısır yaparım. İneklerin bunu yiyip yiyemeyeceğini tam olarak bilmiyorum, ama internette araştırırım. En son istediğim şey onun hastalanması ve Shep'in oturma odasını tereyağlı, salyalı bir felaket alanına çevirmek, bu da bana onun gözünde puan kazandırmaz.

Dahice planımın ilk adımı onu kulübeye götürmek, ama kamyonet pek inek dostu değil. Bu yüzden ona tasma ile yürümeyi öğretmeye çalışıyorum. Anahtar kelime: *çalışıyorum*.

Sorun şu ki, ona gelmesi söylendiğinde sadece birkaç adım atıyor ve bu hızla, hedefimize kadar olan yarım mili kat etmek çok uzun sürecek, onu rüşvet vermek için gereken elma dağını saymıyorum bile.

İpi tutan elimi değiştirip başka bir elma dilimi çıkarıyorum ve onu Maple'ın seğiren burnunun altına sallıyorum. "Gel, Maple. Lütfen?"

O, hayatında hiç emre itaat etmemiş gibi davranarak, şüpheyile ödüle bakıyor.

"Kulübeye gelmek istemiyor musun? İçerisi sıcak ve sana lezzetli bir sebze ve meyve tabağı hazırlayacağım. *How the Grinch Stole Christmas* filmi izleyebiliriz. Shep animasyon versiyonunu aldı, bu versiyon kesinlikle en iyisi."

Shep, Stewart'a kulübeyi dekore etme görevini vermekle kalmadı, aynı zamanda yerel kiralama dükkanından VHS formatında bir dizi tatil filmi almasını da istedi. Muhtemelen bu türden son örneklerden biridir, ancak Shep eski kafalı olduğu ve hala bir kaset çalar sahibi olduğu için bu çok uygun. Ona Noel için bir DVD oynatıcı almak istiyorum, böylece VHS formatında hiç çıkmamış modern klasikleri izleyebilsin. Casey'i tekrar görürsem, kasabada nereden bulabileceğimi ona sormam gerekecek.

Maple, ahırdan birkaç metre bile uzaklaşmamış olmasına rağmen, sanki tamamen bitkin düşmüş gibi, kederli bir mööleyerek karın üzerine yığılıyor. Onu atıştırmalıklar ve bir filmle rüşvet vermeye çalıştığımından hiç etkilenmediği belli.

"Beni kandırmaya çalışıyorsun, değil mi kızım?"

Yenilgiyi kabul etmeye hazır olarak ipini bırakıyorum, tam o sırada zil sesim sessizliği bozuyor. Eldivenimi çıkarıp video görüşmesini cevaplamak için ekrana dokunuyorum, Gemma'nın yüzü ekranı dolduruyor.

Yatağa çapraz bacaklı oturmuş, tırnaklarını boyuyor. Siyah saçları omzuna sarkan bir örgüye toplanmış ve büyük beden sweatshirt'ü ince vücudunu tamamen örtüyor.

"Günaydın Gem."

"Oh, iyi, ayaktasın. Bu, bileğin daha iyi olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Dudaklarını büzerek, beni yavaşça ve şüpheyile süzdü. "On

Bir daha düşündüm de, bu biraz üzücü. Dramatik bir dağ kurtarma operasyonu olmasını çok istiyordum, böylece oraya gidip sağlık görevlilerini görebilirdim. Onlardan birinin seksi olacağını düşünmüştüm.

"Uzun süren acımın boşa gitmeyeceği ve sana göz ziyafeti yaşatabileceği için mutluyum," dedim ciddi bir ifadeyle.

Sol elini kaldırıp yeni boyadığı tırnaklarına üfledi. "Beni suçlayabilir misin? Vermont, iyi işleri olan yakışıklı erkeklerle dolu bir yer değil."

"Peki ya Crew?" diye soruyorum kendini beğenmiş bir şekilde.

O bana tatilindeki tüm dramları mesajlarla anlatırken, ben Shep hakkındaki soruları geçiştiriyordum.

Sokağın karşısında oturan ailesinin yakın arkadaşları su tesisatı sorunları yaşadıkları için, onun ailesinin evinde kalıyorlar. O da onların yetişkin oğullarıyla aynı odada kalmak zorunda kaldı — zengin ve yakışıklı oğullarıyla, eklemeliyim. Çocukluktan beri rakiptirler ve yıllardır süren bir üst seviye tatil şakası savaşı nedeniyle, onun gözünde erkek arkadaş olarak hiç de uygun biri değildir. Gerçi içten içe, birbirlerine eziyet etmeyi bırakıp gerçekten konuşmaya başarlarsa iyi bir çift olabileceklerini düşünüyorum.

"O adam günlerini saymalı," diye mırıldanıyor.

Sohbet ederken çıtır çıtır karların üzerinde yürüyüş yapıyorum, bu benim hiç bırakmadığım eski bir alışkanlığım.

"Bu sefer ne yaptı?"

"Dün tüm kıyafetlerimi ambalaj kağıdıyla kapladı ve kahvaltı boyunca masanın karşısından bana sırtarak baktı." Odaya bakarak onun etrafta olmadığından emin olduktan sonra eğilip fısıldadı, "Ama dizüstü bilgisayarına giriş yapıp felaket getiren Kuzey Kutbu Virüsü hakkında bir uyarı gördüğünde o kadar kendini beğenmiş olmayacak. Onarılması günler, hatta haftalar sürebilecek çok ciddi bir sorun."

Abartılı bir şekilde titriyorum. "Kendime not: Bilgisayarımın zarar görmesini istemiyorsam sana asla karşı gelmemeliyim."

"Merak etme, öyle yapsan bile, intikam seçeneklerim sınırlı olurdu, çünkü sen benim patronumsun. Birisi Hermès bağımlılığımın bedelini ödemek zorunda." Gemma göz kırparak şok olmuş bir ifadeye bürünür. "Arkanda bir Highland ineği mi var?" diye bağırır.

Kaşlarını çatarak aşağıya baktım ve Maple'ın ceketimin cebini karıştırdığını, ipin arkasında sürüklendiğini gördüm. Birkaç adım geri attım ve tabii ki o da peşimden koştu. Görünüşe göre uzaklaşmak onu harekete geçiren şeydi.

"Bu Maple," diyorum Gemma'ya, onu daha iyi görebilmesi için kamerayı eğmek için çömeliyorum. "Onu kulübeye geri götürebilmek için tasma eğitimi vermeye çalışıyorum, ama görünüşe göre işin sırrı onu görmezden gelmekmiş."

"O kesinlikle bir podcast bölümüne katılmalı," diyor Gemma, sağ elindeki tırnaklarına üflerken.

Gülmeme engel oluyorum. "Tabii. Çiftlikteki tüm dramaları anlatabilir. Reality TV programlarını gölgede bıraktığını duydum."

Dürüst olmak gerekirse, bu Gemma'nın en çılgın fikirlerine bile yaklaşıyor. Bir keresinde, güven kazanma ipuçlarını paylaşmak için profesyonel bir palyaçoyla röportaj yapmamı önermişti. Bir başka seferinde ise, kadınları mahkumlarla eşleştiren bir influencer'ı programa davet etmeyi önermişti.

"Sosyal medyada evinde evcil ineğiyle videolar çeken adamı görmedin mi? Her seferinde kaos yaşanıyor ve videoları viral oluyor. O sadece bir süt ineği, Maple ise o kabarık kafasıyla daha da sevimli. Canlı yayını izleyen kimse bu sevimlilik bombardımanına dayanamaz."

Şakacı bir şekilde Maple'ın kulaklarını kapatıyorum. "Onu dinleme, kızım. Seni şöhret ve servet için asla kullanmam."

"Tamamen Pamuk Prenses oldun, sadece orman hayvanlarının yerine çiftlik hayvanları var." Gemma oje şişesinin kapağını kapatıp komodinin üzerine koyar. "O gümüş tilki kovboy sonunda seni elde etti mi?" Kaşlarını oynatır. "Bu, neden onun kıyafetlerini giyip o aptal sırtıyla ormanda dolaştığını açıklıyor."

Başımı eğip, kolumu düzeltir gibi yapıyorum.

Gemma sevinçle nefesini tuttu. "Aman Tanrım. Kesinlikle seviştin, değil mi? Neredeyse parlıyorsun."

"Olabilir," diyorum, hafifçe gülerek.

Yatağın üzerinde zıplıyor, ellerini havada sallıyor. "Bu şimdiye kadarki en harika haber. En iyi arkadaşım sonunda gerçek bir erkekle yattı. Şükürler olsun."

Yanaklarım kızarır ve Shep'in yakınlarda olup duymadığından emin olmak için hızla etrafa bakınırım.

Kafamı sallayıp, eğlenerek burnumu çekerim. "Benim seks maceralarımla bu kadar gurur duymanı asla anlayamayacağım."

"Sadece bu, muhtemelen ıssız bir yere taşınacağın, sadece Carhartt giyeceğin ve sevimli kovboy bebeklerin olacağı anlamına geliyorsa," diye neşeyle açıklıyor, başucuna dayadığı yastıklara yaslanarak.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hey, sakın ol. Unuttuysan hatırlatayım, Noel'den sonra New York'a geri döneceğim. Shep ve ben bunun geçici olduğunu biliyorduk."

Ayrılmayı düşündüğümde içimde aynı tedirginlik hissi uyandırıyor.

Gemma eliyle beni susturur. "Planlar değişebilir. Seks tanrısı olan, sana takıntılı minyatür bir Highland'lı olan başka bir huysuz dağ adamı bulma ihtimalin ne kadar? Çok düşük. New York'ta mı? Sıfır."

Maple'a bakıyorum, daha fazla elma istemek için burnunu paltoma sürtüyor. Cebimden birkaç dilim çıkarıp elinden yemesine izin veriyorum.

"Ben New York'tan ayrılırsam sen bensiz ne yaparsın?" diye Gemma'yı takılıyorum.

"Kolay. Beni asla terk etmeyecek yeni bir en iyi arkadaş bulmak," diye cevaplar, ciddi tavrı dudaklarında oynayan şakacı bir somurtma ile bozulur. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen annemin bitmek bilmeyen yalvarışlarına kulak verip Vermont'a geri taşınırdım. Bu fikri, ona inandırdığım kadar nefret etmiyorum. Ekibimiz uzaktan çalışıyor, biz neden çalışamayalım? Podcast'i kaydetmek için bir yerin olduğu sürece sorun yok. Ayrıca, o pahalı stüdyoyu terk ederek bir servet tasarruf ederiz."

"Neden daha önce geri dönmeyi düşündüğünü söylemedin?"

Birbirimize neredeyse her şeyi anlatırız ve benim tepkimden endişe duyduğu için bunu benden saklamış olabileceği düşüncesi hoşuma gitmiyor.

Omuzlarını silkiyor. "Bu seyahate kadar bunu gerçekten düşünmemiştim ve henüz hiçbir şey kararlaştırılmadı. Sadece, geçici de olsa taşınmayı düşünürsen, seni tamamen destekleyeceğimi söylüyorum." Yastıklarını kabartıyor

yastıklarını düzelterip yatağa uzanıyor. "Ama öyle bir durum olursa, tüm bölümleri önceden planlamamız gerekecek, yoksa stüdyo değişikliği için bir ara daha vermek zorunda kalırsak sponsorlar ve abonelerimiz memnuniyetsiz olabilir."

Kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu sabah e-postalarına göz attım ve CoreFuel Labs'tan bir cevap gördüm. Tatil için fazladan izin aldığın için hala kızgınlar."

Gemma'ya şaşkınlıkla bakıyorum. Onlar için elinden gelenin fazlasını yaptım, hatta nadiren belirli bir bölüm için satış hedeflerine ulaşamadıkları durumlarda ücretsiz ek reklam okumaları bile ekledim. Ve bu sözleşmemizin bir parçası değil.

"Sanırım son cevabımdan pek etkilenmediler." Diye iç çektim.

"Kızım, endişelenme. Bir çaresini buluruz. Reklamverenler gelir gider, podcast bu kadar popülerken seninle çalışmak isteyen şirketler eksik olmaz," diye beni teselli ediyor. "Herkes Noel'den sonra yeni bölümün yayınlanmasını bekleyerek hayatta kalacaktır. Sonunda çok ihtiyacın olan tatili yaptığın için çok mutluyum."

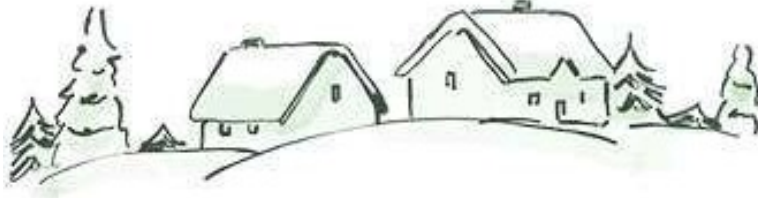
"Teşekkürler,

Gem." "Her
zaman, canım."

Haklı olduğunu biliyorum, ama sponsorla ilgili bu durum beni endişelendiriyor, elimde değil. İnsanları üzmeyi sevmiyorum ve normalde bu konuda günlerce kafamı yerdim. Ama bunun Shep ile geçireceğim sınırlı zamanı mahvetmesine izin veremem. İş Noel'den sonraya kadar bekleyebilir, şehre döndüğümde tekrar işime dalarım. Ayrılmayı düşündüğümde içime giren tedirginlik geri geliyor ve bana inkar içinde kalıp Shep ile geçireceğim tatili olabildiğince güzel hale getirmeye odaklanmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Gerçeklik biraz daha bekleyebilir.

CHAPTER 17

Bebeğim, Dışarısı Soğuk

Shep

"Bu, tüm bu zaman boyunca seri katil olduğunu itiraf ettiğin ve ben kaybolduğumda herkese New York'a döndüğümü söylediğin kısım mı?" diye soruyor Noelle, soğuk havada nefesi görünür halde.

"Beni yakaladın. Seni bu yüzden dondurucu soğukta ormana çekmiştim," diyerek ona göz kırptım.

Hayvanları kontrol etmek için ahıra uğradıktan ve Noelle'in onu büyük bir köpek yavrusu gibi gezdirmeye çalışmasının ardından Maple'ı ahırına geri götürdükten sonra, Noelle'in üstünü değiştirmesi için kulübeye uğradık. Benim eşofmanım ve flanel gömleğim bu macera için uygun değildi, bu yüzden kasabadan *o n a* uygun giysiler ve botlar almıştım. Giyinmeyi bitirdikten sonra, arazimin sınırına kadar arabayla gittik.

"Beni yerel morgun yakma fırınına gizlice sokabilirsin. Etrafta kamera olmadığından emin olman yeter," dedi Noelle neşeyle.

Kafamı sallayıp eldivenli elimle yüzümü ovuşturdum. "Birisi çok fazla cinayet gizemi izlemiş gibi konuşuyorsun."

"Aslında gerçek suç podcast'leri," diye gülümseyerek beni düzeltti. "O ve romantik romanları arka arkaya okumak en sevdiğim eğlencelerimdir."

Başka bir tepeye tırmanırken adımlarımı yavaşlatıyorum, botlarımız donmuş patikada çıtır çıtır sesler çıkarıyor. Neyse ki, yürüyüşü kolaylaştırmak için bu sabah erken çıkıp karları ezmiştim.

"Bu alışılmadık bir kombinasyon."

"Ne diyebilirim ki, ben tahmin edilemez biriyim." Noelle duraksıyor, ben de onun geçmesi için alçakta asılı bir dalı kaldırıyorum ve ardından ben de geçiyorum. "Bir gün gerçek suç hikayelerine takılıyorum, ertesi gün ise ahlaki açıdan gri bir anti kahramanın, kadınına bakmaya cüret eden başka bir adamın aletini kesmekten çekinmeyen müstehcen bir mafya romanında kayboluyorum."

İçgüdüsel olarak kasıklarımı koruyarak yüzümü buruşturuyorum. "Bu makul bir tepki," diyorum düz bir sesle.

Noelle kurnaz bir gülümsemeyle başını eğdi. "Sırf benimle dans ettiği için birini barından kovmuş bir adamdan gelen bir tepki."

"Thatcher'ı kovmak başka bir şey. Ama onu sakatlamak? Çok karışık."

"Seni sürgüne gönderen, parçalamayan bir tip olduğun için ne kadar da rahatladım," der ve alnını dramatik bir hareketle siler.

Eğer biri ona zarar vermeye çalışırsa, her şeyin biteceğini ve kurgusal bir mafya patronundan bir iki taktik çalmaktan çekinmeyeceğimi söylemiyorum.

Noelle, sırtın tepesine vardığımızda manzarayı görünce elini ağzına götürerek nefesini tuttuğunda, cevap vermekten kurtuldum.

Aşağıda, çam ağaçlarıyla çevrili donmuş bir göletin bulunduğu küçük bir vadi var. Alt dallardan ağır buz sarkıtları sarkıyor, ışığı yakalayıp koruyu camdan bir katedrale dönüştürüyor. Gölet pürüzsüz ve parlak, cilalı mermer gibi parıldayan sağlam bir buz tabakası.

"Shep, burası muhteşem," diyor hayranlıkla.

"Beğeneceğini biliyordum." Elini elime alıp, göle kadar önceden temizlediğim patikadan onu yönlendiriyorum. "Buz pateni yapmaya ne dersin?"

Noel'e kadar olan iki günü planlarken, Rockefeller Center'da buz pateni yapmanın en sevdiği geleneklerden biri olduğunu söylediğini hatırladım. O zaman onu buraya getirmem gerektiğini anladım.

Gözleri sevinç ve inanamama karışımı bir ifadeyle büyüdü. "Ciddi misin? Güvenli mi?"

"Tabii ki, canım."

Bu sabah erkenden çıkıp buzun kalınlığını kontrol ettim ve uzun zaman önce yaptığım tahta banklardan birini temizledim. Bu gölet, dağdaki bu mülkü satın alırken beni cezbeden özelliklerden biriydi, ama uzun zamandır buraya gelmemiştim.

Noelle elini omzuma koyar ve ben etrafa bakınarak patikanın sonuna geldiğimizi ve göletin yakınındaki bir noktaya ulaştığımızı görürüm.

"İyi misin?" diye sorar yumuşak bir sesle.

Bir an için onun endişesini önemsememek istiyorum, ama sonra fikrimi değiştiriyorum. O, içimde dürüst olmak ve genellikle sakladığım şeyleri paylaşmak isteyen bir tarafımı ortaya çıkarıyor.

"Buraya gelmeyeli yıllar oldu. Tek çocuk olarak büyüdüğüm için, büyük bir aile kurmayı hayal ederdim ve burayı yaz geceleri için çardak, balıkçı iskelesi ve ateş çukuru olan bir dinlenme yeri haline getirmek isterdim. Muhtemelen hiç çocuğum olmayacağını anladığımda, bu hayali gerçekleştirmek için çabalamayı bıraktım... ve sonunda burayı ziyaret etmeyi de bıraktım."

"Her zaman istediğin her şeye sahip olmak için hala bolca zamanın var," diyor Noelle yumuşak bir gülümsemeyle.

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Kırk beş yaşındayım, tam olarak en iyi çağımda sayılmam. Dağda yaşamak ve bir aile kurmak isteyen birini bulmanın benim için mümkün olmayabileceğini kabullendim."

Uzun süren yalnızlığımın bana hiçbir fayda sağlamadığının farkındayım. Casey sürekli High Noon'da takılmamı ya da kasabadaki lokantada yemek yememi söylüyor - ailem öldüğünden beri onların en sevdiği yer olduğu için kaçındığım yer - ama yalnız kalmaya o kadar alıştım ki sosyalleşmek bana... yabancı geliyor. Sonunda kabuğumdan çıkmam için bir neden veren kadının kapıma gelmesi ironik.

Noelle yaklaşıyor, parmak uçlarıyla bıyığımın pürüzlü çizgisini izliyor, konuşmadan önce gözlerime bakmamı bekliyor. "Öyle söyleme, Shep. Bir gün harika bir baba olacaksın."

Onun inancı, buna karşı çıkmamı zorlaştırıyor. "Bunun garantisi yok," diye fısıldıyorum.

"Hayat bizi şaşırtmanın bir yolunu bulur," diyor, elini enseme kaydırıp parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek. "Hayatın getirdiği olasılıklara açık olduğumuz sürece."

Buna her şeyden çok inanmak istiyorum, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, başka kimsenin onunla kıyaslanamayacağından o kadar çok şüphe duyuyorum. Ve onu benim kulübeme getiren şeyin kader olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Noelle eğilip, dudaklarımı nazik bir öpücükle ele geçirdi. "Sen de inanmaya hazır olana kadar ikimiz için de inanacağım."

Kahretsin, bu kadın mükemmel. Onun daha uzun kalması için ne vermezdim.

Parmağımla çenesini okşuyorum. "Bana yeniden umut etmek için bir neden verdiğin için teşekkürler."

Bunun birden fazla anlamı olduğunu bilmesine gerek yok. "Her zaman, kovboy." Dudaklarıma bir kez daha iffetli bir öpücük konduruyor.

"Şimdi, paten kaymaya gideceğimizi söylememiş miydin?"

Başımı sallıyorum, havanın hafiflemesine minnettarım ve uzun zamandır olabileceklerin gölgesinde kalan bu yerde yeni bir anı yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Noelle, onu kollarımın arasına alıp, karını temizleyip battaniyeyle örttüğüm bankın üzerine taşıdığımda kıkırdar. Bankın bir ucunda, daha önce alanı hazırlarken getirdiğim iki çift paten ve bir termos sıcak çikolata vardır.

Onu yere indirip önüne çömelirim ve ayağını dizime koyarım. Ona söylediğim kalın çorapları giydiği için memnuniyetle onaylayarak mırıldanırım. Güneş çıkmış olabilir, ama hava hala çok soğuk ve onun sıcak kalmasını sağlamak istiyorum.

Ayağını paten içine yerleştiriyorum, bıçak hala kılıfında. Soğuktan dolayı deri sertleşmiş, bu yüzden yavaşça ilerliyorum, bot ayak bileğine tam oturana kadar her bir bağcığı bağlıyorum. Çift düğüm attıktan sonra diğer pateni alıp aynı işlemi tekrarlıyorum. Tek duyulan ses, soğukta gözle görülür şekilde yükselen Noelle'in nefesi. Her iki patenin de sağlam olduğundan emin olduktan sonra, koruyucuları çıkarıp bankın üzerine koyuyorum.

"Ayak bileğin ağrımaya başlarsa bana söyle," diyorum. O da başını sallıyor. "Söylerim. Ama şimdi daha iyi. Söz veriyorum."

"Ve biz de bunun böyle kalmasını sağlayacağız." Bağcıkları bir kez daha sıkıca çektikten sonra onu ayağa kaldırıp buz pistine götürdüm. "Ben patenlerimi giyip seninle orada buluşacağım. Çok hızlı gitme, tamam mı?"

"Tamam, *baba*," diyor, gözleri eğlenmeden parıldayarak.

O isim bana ne yaptığını çok iyi biliyor ve ben sadece orada ağızım açık kalmış bir şekilde dururken, o yanağıma bir öpücük kondurup kaymaya başlıyor.

Patenlerimi olabildiğince çabuk bağladıktan sonra, beceriksizce göle doğru ilerliyorum. Buzun üzerine çıktığımda, her adımda sendeleyerek bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum. Kendimi dik tutmak için kollarımı yel değirmeni gibi açıyorum.

Göletin diğer tarafına bakıyorum, Noelle buz üzerinde zahmetsiz bir zarafetle kayıyor. Siyah bere altında altın rengi dalgalar halinde saçları dökülen ve gözleri saf neşeyle parlayan bu kadın, tam bir hayalet gibi. Bir saniye durup manzarayı içime çekiyorum. Bu kadın tüm düşüncelerimi meşgul ediyor ve dün gecedен sonra, onun ışığında kendimi kaybetme ihtiyacım hiç azalmıyor, bu anı dondurup sonsuza kadar sürmesini diliyorum.

O, benim göletin kenarında yavaşça ilerlediğim yere geri dönüyor. Onun düşeceğinden endişelendiğim için komik, ama asıl acemi olan benim. Sanırım, alışık olmadığım bir ortamda olmak, sahip olabileceğim yanlış güven duygusunu bastırıyor.

Alaycı bir yorum bekliyorum, ama bunun yerine Noelle yanıma geliyor ve eldivenli parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Oyun oynamak ister misin?" diye cıvıdayarak beni donmuş yüzeyin üzerinden geçiriyor.

"Ne gibi?"

"Would you rather."

"Hiç duymadım," diye homurdanıyorum.

"Çok basit, sana iki seçenek sunarım, sen de birini seçersin." Elini benim elime daha sıkı sararak göletin kıvrımını takip ederken beni dik tutar. "Örneğin, erken uyanmayı mı yoksa geç yatmayı mı tercih edersin?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Erken uyan. Yapacak çok iş var, gün ışığını boşa harcamak olmaz."

Her sabah Noelle'i kollarımda uyandırmak için uyanmak zorunda olmasam, uyumaya devam etmekten memnuniyet duyarım.

"Şimdi sıra sende," diye cesaretlendirir.

"Uh... kahve mi, sıcak çikolata mı istersin?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun, ama bu senin ilk oyunun olduğu için sana biraz mäsamaha göstereceğim."

Serbest elini koluma koyar, hafif baskısı bir çapa görevi görür.

"Tatillerde sıcak kakaoyu seviyor olabilirsin, ama yoğun bir Pazartesi sabahını atlatmak için sert bir kahveye ihtiyaç duyan biri olmadığını nereden bileceğim?"

"Hayallerini yıkmak istemem ama ben kesinlikle erkenci kulübüne üye değilim. Yaratıcı enerjim öğlene kadar uyanmaz bile ve podcast'lerimi akşamları kaydedirim." Yavaş yavaş hızımızı artırıyor ama ben, onu daha yakından tanımak için oynadığımız bu küçük oyuna dalmış olduğumdan bunu neredeyse fark etmiyorum. "Erken kalkmam gerektiğinde, yulaf sütü ve iki ekstra vanilya shotlu karamel macchiato ile ayakta kalıyorum."

Omzuna şakacı bir şekilde dokunuyorum. "Geç saatlere kadar uyumanın bir avantajı var."

"Nedir o?"

"Bu, seninle yatakta buluşabileceğim anlamına geliyor."

Bu sabah göle giden yolu hazırladıktan sonra, kulübeye geri döndüğümde Noelle hala derin uykundaydı, yatağın benim tarafımda uzanmış, battaniye çıplak kalçalarının etrafında toplanmıştı.

"Seninle uykulu seks yapmayı seviyorum," diye mırıldanıyor Noelle, şehvetli bir gülümsemeyle. "Şimdi sıra bende. At büyüklüğünde bir ördek mi, yoksa ördek büyüklüğünde yüz at mı ile savaşmayı tercih edersin?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu ne biçim bir soru?"

"Akıllıca bir hareket. Bir gün hayatınızı kurtarabilir," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Doğru... çünkü bu civarda dev ördek kıyametleri normal bir şey." "Her şeyin bir ilki vardır ve senin hazırlıksız olmanı istemem." hazırlıksız olmanı istemem."

"Bunu istemezdim." Gülümsüyorum. "Ben küçük at sürüsünü alacağım. Bir avuç doğranmış elmayı ahıra atarsan, hemen oraya toplanırlar."

"Mükemmel seçim."

Birleşik ellerimizi kaldırarak önümde kayar ve yavaşça daireler çizerek döner. Patenleri buz üzerinde düzgün yaylar çizirken

kahkahası havada yankılanır. Sıradan şeylerde mutluluk bulma konusundaki doğal yeteneği beni etkiler.

"Şehirde mi, kırsalda mı yaşamayı tercih edersin?" diye soruyorum.

Bu da muhtemelen cevabını zaten bildiğimi söyleyeceği bir soru, ama ben cezalandırılmayı seven biriyim ve onun küçük bir parçası gizlice şehrin karmaşasından uzak, daha sakin bir hayat özlemini duyuyor mu diye merak etmeden duramıyorum.

Noelle yavaşça önümde durur ve beni de aynı şeyi yapmaya davet eder.

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak bana dönüyor. "Yetişkin hayatımın tamamını New York'ta geçirdim. Yemek kültürü harika, ayrıca keşfedilecek sayısız butik, müzik mekanı ve pop-up mağaza var." Kaçınılmaz cevabı beklerken midem sıkışıyor. "Yine de, dezavantajları da var. Çok gürültülü, insanlar pek dost canlısı değil ve her şey çok pahalı. Ekibimin çoğu uzaktan çalışıyor, ama yine de podcast'imi kaydetmek için bir stüdyo kirliyoruz ve aylık maliyeti tropikal bir yerde lüks bir tatil yapmaya yetecek kadar yüksek."

"Belki seyahat bütçenizi aşmasaydı, tatil için Arizona'da zorlu koşullar altında kalmak yerine yurt dışına seyahat edebilirdiniz," diye şaka yapıyorum, ancak onun cevabının ne olacağını gerçekten merak ediyorum.

Noelle başını sallar, yüzünde yumuşak ve düşünceli bir ifade vardır. "Gitmediğim için mutluyum. Bu gezi sürprizlerle doluydu, ama bunu hiçbir şeye değişmezdim. Zamanı gelmişti, küçük bir maceraya ihtiyacım vardı."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakıyorum.

"Peki hangisi olacak, Sunshine, şehir mi, kırsal mı?" Beklerken zaman uzamış gibi geliyor.

Noelle gözlerini kaldırıp benimkilere bakar, uzanıp şapkamı çıkarır ve başına takar.

"Kırsal bölge. Kesinlikle kırsal bölge."

Cevabı açık ve net, ama anlamlı. Küçük bir kasabanın sadeliğinin onu rahatsız etmediğini bilmek içimde güçlü bir his uyandırıyor ve benim tutunmamam gereken bir umut ışığı yakıyor.

Etrafımıza kar taneleri düşmeye başladığında, Noelle'e hızla aşık olduğumu fark ediyorum.

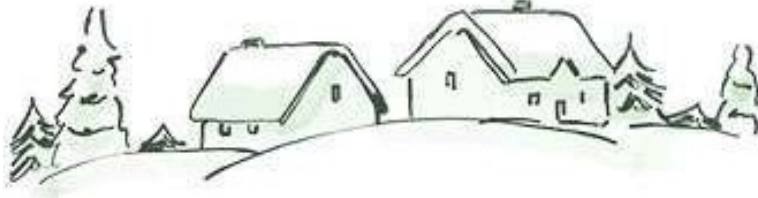
Seçim şansım olsaydı, küçük mutlulukları ve büyük dönüm noktalarını birlikte yaşamak istediğim kişi o olurdu. Birbirimizi çok uzun süredir tanımıyoruz, ama sanki hayatım boyunca onu beklemişim gibi hissediyorum. Tüm bunların yakında sona erebileceği ve onun hikayesinde sadece bir dipnot olarak kalabileceğim gerçeğiyle yüzleşiyorum. Ama benim için o, sonsuza kadar parlak bir nokta olarak kalacak.

"Hayatının video oyunu versiyonunda duraklatma düğmesi mi, geri sarma düğmesi mi olmasını isterdin?" diye soruyor.

"Duraklat düğmesi," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

Noelle elini kaldırıp yanağıma koyuyor. "Ben de, kovboy," diye fısıldıyor. "Ben de."

CHAPTER 18

Ruhları Aydınlatmak

Noelle

Dün daha iyi olamazdı. Kahvaltıdan paten kaymaya, şömine başında sarılıp orijinal *Miracle on^{34th} Street* filmini izlemeye ve çorapları asmaya kadar... Shep tatil gelenekleri konusunda kendini aştı ve tüm bunları onunla paylaşabildiğim için daha fazla minnettar olamazdım.

Bu sabah, beni sürprizlerle dolu bir günün planlarıyla karşıladı — Noel Arifesi olduğu için bu planlar daha da tatlıydı. Büyük ya da küçük, her düşünceli jestiyle, beni "hizmet etmek" in kovboyların evrensel aşk dili olduğuna ikna etti. Her halükarda, kesinlikle şikayet etmiyorum.

Bu sabah erken kalkmamız bile heyecanımı azaltamadı.

Shep ilk olarak nereye gideceğimizi tam olarak söylemedi, sadece şehre gideceğimizi ima etti, bu yüzden Main Street'e vardığımızda hiç şaşırmadım.

Yerel bir restoran olan Cactus Bloom Café'nin kapısını açarken bir zil çaldı.

"Önden buyurun, Sunshine," dedi, şapkasını kaldırarak. "Teşekkür ederim."

Mekan tıklım tıklımdı, sohbet sesleri, çatal bıçak sesleri ve arka köşedeki müzik kutusundan çalan Willie Nelson'ın "Blue

Christmas" şarkısının yumuşak tınları ile doludur. Yerliler, tezgahın önündeki kırmızı vinil taburelerde oturmuş, yukarıdan sarkan şenlikli ışıkların kehribar rengi parıltısı altında oturmaktadır. Kabinler yıpranmış deri ile kaplıdır ve siyah-beyaz rodeo fotoğrafları lokantanın dekoruna katkıda bulunmaktadır. Havada tarçın, kahve ve erimiş tereyağı kokusu vardır.

İçeri girdiğimiz anda, konuşmalar kesildi ve mekandaki herkes başını bizim yönümüze çevirdi. Hatta bazıları, sanki çığır açan bir olaymış gibi, ağzı açık kaldı.

"Herkesin bakmasının bir nedeni var mı?" diye Shep'e sıkı bir gülümsemeyle fısıldıyorum.

Flanel gömlek veya kovboy şapkası giymeyen tek kişi ben olabilirim, ama turistler de burayı sık sık ziyaret ediyorlar.

"Buralıların kahvaltıda daha çok sevdiği bir şey varsa, o da başkalarının işidir," diye homurdanıyor Shep.

Bu tam olarak sorunun cevabı değil, ama etrafa hızlıca bakınca herkesin onu izlediğini, beni değil, anlıyorum. Nedenini düşünmeye vakit bulamadan, altmışlı yaşlarının sonlarında görünen bir kadın, kot önlüğünün bağlarını düzelterek bize doğru yürüyor.

Hostes kabininin yanında durur, elini kalçasına koyar ve uzun bir ısıklık çalar. "Vay canına! Bakın rüzgar kimi getirmiş."

Gümüş rengi saçları sırtında gevşek bir örgü şeklinde toplanmış ve önünde ışıklı bir ren geyiği olan kırmızı bir kazak giyiyor.

"Günaydın Marge," diyor Shep utangaç bir şekilde.

"Bana 'Günaydın Marge' deme, genç adam." Gözlerini dikip, eğilerek koluna vurur, sonra "her zamanki gibi buraya gelip dolaşıyor" gibi bir şey mırıldanır.

Shep'e genç adam demesine gülmeme engel oluyorum, ama sanırım onun gözünde Shep gerçekten genç bir adam.

Shep kafasının arkasını kaşır. "Meşguldüm."

"Saçmalık. Yıllardır o dağda saklanıyorsun ve annen öldüğünden beri o kapıdan adımını bile atmadın. Şimdi, birdenbire Noel arifesinde eskiden ailenle yaptığın gibi ortaya çıkıyorsun?" Marge bana meraklı bir bakış attı, kafasındaki Noel Baba şapkası tehlikeli bir şekilde yana doğru eğildi. "Aniden medeniyete dönüşünün bu güzel genç kızla bir ilgisi var mı?"

Shep eskiden ailesiyle buraya gelir miydi? Bu kadar çok anının olduğu bir yere getirilmek kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Ben Noelle," diyorum ve Marge'a elimi uzatıyorum.

O, uzattığım eli görmezden gelir ve bunun yerine beni kucaklayarak sıkıca sarılır. Bir an için hazırlıksız yakalanırım, ama bunun küçük kasabalarda selamlaşmanın bir yolu olduğunu düşünerek hemen karşılık veririm. Açıkçası, şehirde tanıdıklarımdan bile gördüğüm sert selamlaşmalara kıyasla bu çok ferahlatıcıdır.

"Memnun oldum tatlım. Shep sana iyi davranıyor mu?" diye soruyor Marge, beni daha iyi görebilmek için geri adım atarak, gözleri parıldayarak. "Onun annesinin en iyi arkadaşıydım, bu yüzden sana zorluk çıkarırsa bana gel, ben onu yola getiririm."

"Sert görünüşünün ardında çok tatlı biridir. Gerçi, yanlışlıkla kapısına gittiğimde, sanki çok gizli bir devlet binasına izinsiz girmişim gibi davrandı." Shep'in koluna dirseğimle hafifçe vurup, onun bana yarı gönülsüz bir şekilde kaşlarını çatmasına gülümsedim. "Onu karşılama komitesinden uzak tutmanı tavsiye ederim, yoksa yeni gelenleri daha eşyalarını bile açmadan korkutup kaçırabilir."

Marge içten bir kahkaha attı. "Vay canına, ne kadar ateşli birisin!" Shep'e anlamlı bir bakış attı. "Bu kıza sıkı sıkı sarıl, o bir hazine."

"Ona da aynı şeyi söyledim." Tanıdık ses beni başımı kaldırıp Casey'yi masaların arasında dolaşırken, Shep'in yanında durup ona alaycı bir selam verirken görmemi sağlar. "Bir haftada iki kez dışarı mı çıktın? Dikkatli ol, Shep. Bu gidişle, keşşlik statünü iptal etmek zorunda kalacağız."

"Bu sabah benim haberim olmayan bir kasaba toplantısı mı var?" Shep homurdanır.

Bir grup müşteri lokantadan ayrılırken Marge'a teşekkürlerini iletir. Biz de, sohbet ederken insanların genellikle oturmak için beklediği, hostes standının yanındaki alana geçeriz.

"Öyleyse, Amy'nin tuvaletten dönmesini beklemeliyiz, yoksa tüm dedikoduları kaçırdığım için bana kızacak." Casey ellerini ceplerine sokar ve Shep'e döner. "Beni gördüğüne şaşırmış gibi davranma. Son on beş yıldır Noel arifesinde buraya

kahvaltı için buraya geliyoruz. Bunu çok iyi biliyorsun, çünkü eskiden seninle ve ailenle birlikte gelirdik."

Shep şapkasını çıkarır ve elini saçlarının arasından geçirir. "Amy'nin ailesi şehirde olduğu için evde olacağını düşünmüştüm."

Onun kabuğundan çıkmaya başladığı kadar, bu kadar uzun bir süre sonra bu özel yere geri dönmenin kolay olamayacağını farkına varıyorum. Eminim ki bunu büyük bir olay haline getirmek istememiştir. İtiraf etse de etmese de, Casey'nin burada olup duygusal destek vermesi, alaycı bir şekilde de olsa, iyi bir şey olduğunu düşünüyorum.

"Sabah 7'den önce Amy'nin annesini baharatlarımızı alfabetik sırayla dizdiğini gördüğümde, ona ikimizin kahvaltı için lokantaya kaçma zamanının geldiğini söyledim. Bebek her an doğabilir ve ailesi de burada kalmayı planlıyor, bu birkaç ay boyunca son kaçışımız olabilir."

Marge parmağını ona doğru salladı. "Gece yarısı besleme ve bez değiştirme işlerinde yardım ettiklerinde, şanslı yıldızlarınıza şükredeceksiniz."

"Bundan şüphem yok, ama bir erkeğin de sınırları vardır. Mesela annesi iç çamaşırlarımı katlayıp, haber vermeden odamıza girip televizyonun uzaktan kumandasının nasıl kullanıldığını soruyor."

Buna gülmeden edemiyorum.

Marge öne eğilir ve şakacı bir şekilde Casey'nin kafasına vurur. "Eğer bu seni rahatsız ediyorsa, kendi çamaşırlarını kendin yıka ve annesinin yardım ettiği için minnettar ol. Erkekler, ne yazık ki, her zaman bir şeylerden şikayet ederler," diye ekler iç çekerek.

"Beni bu işe karıştırma," diye araya girer Shep. "Casey yardım almaktan şikayet ediyor diye, hepimiz hediye atın dışına bakmayız."

Marge gözlerini devirir. "Sen de ondan farksızsın. O kış hastalandığında annen çamaşırlarını yıkamıştı, hatırlıyor musun? Yanlışlıkla tek beyaz yakalı gömleğini kırmızı havluyla birlikte yıkamıştı ve sen de sanki dünyanın sonu gelmiş gibi günlerce bununla uğraştın."

Shep sinirli bir şekilde içini çeker, ama yanaklarına yayılan hafif kızarıklığı gözünden kaçmaz. "Dünyaca ünlü bir country grubunun menajeriyle, onların honky-tonk'ta çalması konusunda bir görüşme yaptım

tonk'ta almaları konusunda g r   t m ve başka bir şey giyecek zaman kalmayana kadar lanet olası şeyin pembe olduğunu fark etmedim."

"Paha bi ilemezdi.  ilekli milkshake gibi görünüyordu," diye kıkırdar Casey.

Dudaklarımı ısırarak, Shep'in kendi kendine mırıldanıp pembe yakasını düzeltmesini hayal ederek gülmemeye çalışıyorum. "Bilemiyorum, Shep. Somon rengi sana yakı ıyor olabilir."

Bıyığını ok ayarak, e lencesini gizlemekte pek başarılı olamadı.

Aniden odanın diğer ucundan biri Marge'ın adını ba ırır ve hepimiz dönüp ya lı bir adamın boş kupasını havada salladı ını görürüz.

"Bir dakika sonra geliyorum George," diye ba ırır, sonra dikkatini tekrar bize çevirir. "En iyisi hemen i imize dönelim, yoksa millet tela lanmaya ba layacak. Sahibinin görevleri i te. Shep, sen ve bu güzel bayan ne istersiniz? Her zamanki gibi mi olsun?"

Gözleri parlar, dudaklarında küçük bir gülümseme belirir, kadının hatırlamasından açıkça etkilenmiştir. "Evet, hanımefendi, ve bir fincan kahve. Noelle'in menüye bakması için biraz zamana ihtiya ı olabilir."

"Her zamanki ne?" diye soruyorum, ikisi arasında bakışlarını gezdirek. " ift inin spesiyali — iki adet kolay pi mi  yumurta, dört dilim domuz pastırması,

hashbrowns ve Shep'in annesinin gizli tarifiyle yapılan soslu bisküviler." Marge bunu sanki ikinci do asıymı  gibi sıralıyor. "Bu mekanı a tı ımda menüyü hazırlamama yardım etti. İnsanlar onun eklemelerini çok sevdi, ama onu benimle i  yapmaya ikna edemedim."

O anda anladım ki, Shep olağanüstü a  ılık becerilerini annesinden   renmi  olmalıydı. Bu da, kaldığım süre boyunca beni evimde hissettirmek için bu becerilerini kullanması daha da tatlı hale getiriyordu.

"  nk  çalışma saatleri uzundu ve akşamları ve hafta sonları evde olmayı seviyordu," diyor Shep, sesi sıcak. "Yine de, restoran yoğun olduğunda yardım etmek için gelmeyi çok severdi."

"O bir hazineydi ve seni ve babanı çok severdi," diyor Marge hüzünlü bir gülümsemeyle.

Shep'e yaklaşıp elimi eline koyarak sıkıca tutuyorum. Onun için burada olduğumu ve bu anı payla tı ım için minnettar olduğumu sessizce hatırlatmak için.

Aynı adam Marge'ı tekrar çağırır ve o da "Sakin ol. Geliyorum" diye bağıır. Bana doğru eğilir ve "Bu insanlar hiç terbiye bilmiyorlar. Menüye bakmak ister misin tatlım?" der.

Kafamı sallıyorum. "Bisküvi ve sos, yanında meyve ve varsa sıcak çikolata alacağım."

Shep'in annesinin hazırladığı bir tarifi deneme fırsatını kaçırmam mümkün değil.

Marge küçük bir not defterini açar ve siparişimizi yazar. "Tabii ki. Hemen getiririm. Bir masa boşalana kadar barda oturun."

"Yemekler hazır olduğunda bizim masaya getirin," diye araya girer Casey. "Shep'in bu yılki Noel Arifesi geleneğini kaçırmasına izin veremeyiz. Ayrıca, Amy onun ve sevgilisinin hakkında içeriden bilgi almak isteyecektir."

Shep'in kadını olarak anılmak hoşuma gitti.

"Tamamdır," diyor Marge ve hoşnutsuz müşterisiyle ilgilenmek için uzaklaşıyor.

Shep ve ben Casey'yi takip ederek lokantada masaların arasından geçiyoruz. Arkadaki bir masaya ulaştığımızda Casey masaya oturuyor ve bize karşısına oturmamızı işaret ediyor. Masadaki yarısı boş kahve fincanı ve portakal suyuna bakılırsa, kahvaltı siparişlerini hala bekliyorlar.

Ben önce oturuyorum, Shep hemen arkamda, eli masanın altında sahiplenircesine bacağıma konuyor.

Yakındaki koridordan bir kadın çıkıyor, sanırım Amy. Yuvarlak karnını örten kırmızı bir kazak giymiş, kahverengi saçları dağınık bir topuz halinde toplanmış. Bizi görünce ela gözleri parlıyor.

O adeta ışık saçıyor ve bu da bana bir gün hamile kalmanın nasıl bir şey olacağını merak ettiriyor. Tek çocuk olarak, her zaman kardeşlerim olsun istemişimdir, bu yüzden kendi büyük ailem olması hayatımın hayali olmuştur. Aklımdan bir dizi görüntü geçiyor: Shep ve ben hamile olduğumuzu öğrendiğimiz an, bebeğimizin kucağımda şömine başında sallanan sandalyede uyuduğu an ve üçümüzün ahırda Maple ve Blaze'i ziyaret ettiğimiz an.

Aramızdaki durum hala belirsizken hayal gücümü bu kadar serbest bıraktığım için kendimi zihnimde azarlıyorum.

Amy masamıza katıldığında, başının üstündeki topuzun içine kaçak bir kestane rengi saç telini sokarak, "Ne hoş bir sürpriz" diye haykırır. "Sen Noelle olmalısın. Casey, Shep'in geçen gece honky-tonk'a özel birini getirdiğini söyledi ve ben de seninle tanışma fırsatı bulmayı umuyordum."

Casey, Noelle'i yanındaki koltuğa oturmasına yardım eder, sonra Noelle omzuna yaslanırken kolunu onun omzuna atar.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum gülümseyerek. "Shep, High Noon'un dışındaki Noel ağacının arkasında olduğunuzu söyledi. Mükemmel bir dokunuştur."

"*Birinin* bunu takdir etmesine sevindim." Shep ve Casey'e bakarak ikisine de anlamlı bir bakış attı. "Şenlikli isimleri olan o özel içecekler de benim fikrimdi."

"Bootylicious Blitzen ikonik bir isim." Gülümserim.

"Kendim söyleyeyim, bu benim en iyi fikirlerimden biriydi," diyor Amy gururla, ardından portakal suyundan bir yudum alıyor.

"Bu operasyonun arkasındaki beyin sen olduğun için, seni işe alıp kocana kenardan öğrenmesini sağlamalıyım diye düşünüyorum," diyor Shep, başını Casey'e doğru eğerek.

"Ünlü ren geyiklerinin adlarını içkilere vermek yerine, programlama ve envanter gibi sıkıcı işleri ben hallediyorum diye, görevimi yerine getirmediğim anlamına gelmez," diye mırıldanır Casey.

Amy alaycı bir kahkaha atarak göğsüne hafifçe vurur. "Rahat ol bebeğim, işin benim için güvende. Ben parayı harcayacak yollar ararken senin para kazanman hoşuma gidiyor." Shep'e alaycı bir bakış atar. "Onu kovmaya cesaret edemezsin, özellikle de besleyecek bir ağız daha olacakken." Vurgulamak için karnını okşar.

Shep homurdanır, ama bakışlarında yumuşaklık vardır.

Arkadaşlarının ona şakacı bir şekilde meydan okurken, aynı zamanda sarsılmaz bir destek sunduklarını takdir ediyorum. Bunca yıldır yalnız olduğunu düşünmüş olabilir, ama onu kollarını açarak kucaklamaya hazır birçok insan vardı.

"Daha neşeli bir konuya geçelim," der Amy, "Casey bana Noel hediyesi erken verdi ve çok beğendim. Teşekkürler, Shep. Sallanan sandalye mükemmel."

Shep eliyle onu susturur. "Önemli değil. Bebek doğup adı belli olduğunda, üzerine kazıtacağım."

"Bu çok özel olacak." Amy gülümser. "Noelle'i de getir, güzel bir akşam geçirelim. Eminim, sürekli etrafımda dolaşan annem ve endişeli kocamdan başka yetişkinlerin de arkadaşlığına ihtiyaç duyacağım." Eğilip Casey'nin yanağına bir öpücük kondurur.

Shep, gözlerimiz buluştuğunda, içini söylemediği bir hüznle dolu bir şekilde bacağıma sıkıca sarılır. Yakında gideceğim gerçeği, tahmin edebileceğimden çok daha fazla acı veriyor.

Tam o sırada Marge, içecekler ve kahvaltımızla dolu bir tepsi getirir. Bisküvilerim ve sosum sıcacık ve çok lezzetli görünüyor.

"Afiyet olsun, millet. Başka bir şey isterseniz, seslenin yeter," diyor ve başka bir masanın siparişini almaya geçiyor.

Yemeğe başlamadan önce, *teşekkürler* korosu havayı doldurur.

Buhar çıkan bir çörek kesip, çatalla bir parça alıp, ısırmadan önce üzerine üflerim. Sosis sosu kremi ve biberli, çörekler ise hafif, kabarık ve tereyağlı.

"Bu, şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltı olabilir," diyorum bir lokma alırken.

Shep gülümser. "Beğendiğine sevindim."

Yaklaşıp dudaklarımla kulağına dokunurum. "Beni buraya getirdiğin ve bu geleneği benimle paylaştığın için teşekkürler. Noel arifesinde seninle burada olmayı hiçbir şeye değişmem."

"Senin de burada olmana sevindim, Güneş Işığı. Tahmin ettiğinden daha fazla."

Lokantanın dışında, Shep faturayı hallederken pencereden ona bakıyorum. Hâlâ kasada, Marge onunla konuşup duruyor. Sıcak gülümsemesi, Shep'in uğradığına sevindiğini açıkça gösteriyor. Bu açıdan Shep'in yüzünü göremiyorum, ama duruşu rahat ve onunla tamamen rahat görünüyor.

Küçük kasabaları sevmemin bir başka nedeni de, insanlar arasındaki bağların, ne kadar uzun süre uzak kalırsa kalınsın, asla kopmamasıdır. Yakın ve sarsılmaz bir topluluğa duyduğum özlem ve kıskançlık hissini bastıramıyorum. Gemma ve ailem var, ama kan bağı olmasa bile bütün kasabanın sizi aile gibi kucaklaması çok özel bir şey.

Küçük kasaba hayatında özlediğim şeylerden biri de budur. Şehre taşındığımızda küçüktüm, ama hala bize ikramlarla uğrayan komşuları, arka bahçede yapılan doğum günü partilerini ve sıradan günleri unutulmaz kılan küçük nezaketleri hatırlıyorum.

Tam o sırada Casey ve Amy dışarı çıkarlar, Casey sanki bu onun en önemli işiymiş gibi Amy'nin ceketinin fermuarını düzeltmeye çalışır. Görünüşe göre, erkek arkadaşı güvenlik ve rahatlığa takıntılı olan tek kişi ben değilim.

"Noelle, buradasın," diyor Amy şarkı söyler gibi. "Shep de birazdan gelir."

Casey burun kıvrır. "Tabii, Marge ona söz hakkı verir vermez. Yemeğimizi ısmarlamakta ısrar ettiği için hak ettiğini buldu. Marge'a biraz para vermeye çalıştım, ama Shep, annesinin yıllardır peşinde olduğu limonlu mereng tarifini saklamakla tehdit etti."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Marge ne yaptı?"

"Parama lokantada geçmediğini söyledi," diyor, dramatik bir şekilde göğsünü tutarak. "Shep hiç adil davranan biri olmamıştır. Bir şey istediğinde, onu elde edene kadar pes etmez." Birkaç yirmilik banknotu cüzdanına geri koyuyor. "Onun eski haline döndüğünü görmek gerçekten çok güzel. Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştı ve hepsi senin sayende."

"O da beni mutlu ediyor," diyorum gülümseyerek.

Söyleyebileceğimden daha fazla.

"Ne kadar süre şehirde kalacaksın?" Amy, özür diler gibi bir ifadeyle çekinerek sorar.

"Şu an için, Noel'den sonraki gün?" Bu ifade daha çok bir soru gibi çıkıyor, ama söyleyebildiğim tek şey bu.

Casey başını eğiyor. "Emin değilmişsin gibi konuşuyorsun." Omuz silkiyorum. "Sanırım hala ne yapacağıma karar veremedim."

Amy elini Casey'nin koluna koyar. "Tamam, zavallı kızı rahat bırakalım. Son dakika alışverişimizi bitirmek için çıkalım."

Rahat bir nefes alıyorum. Cevapları bilsem, seve seve paylaştırdım, ama şu anda geleceğin bize ne getireceği belli değil.

"Seninle tanışmak çok güzeldi," diyorum Amy'ye. "Seni de tekrar görmek güzeldi, Casey."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bana güven. Shep sana deli gibi aşık. Eğer bu his karşılıklıysa, bence her şey yolunda gidecek."

Onun güveni, içimdeki belirsizliği hafifletiyor.

"Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diyor Casey, şapkasını kaldırarak.

El sallayarak veda ederler ve kalabalık şehir merkezine doğru köşeyi dönerken, telefonum yeni bir bildirimle titrer. Bu sabah kulübeden ayrılmadan önce Rahatsız Etmeyin modunu açmayı unutmuş olmalıyım. Shep ile geçirdiğim her dakikayı dolu dolu yaşamak için dikkatimi dağıtan şeylerden uzak durmaya özen gösteriyorum.

CoreFuel Labs'tan yeni bir e-posta geldiğini görünce midem düğümlendi. Sözleşmemizin yıl sonunda sona ermesiyle ortaklığımızı sonlandırıyorlar ve bunun nedeni olarak "yükümlülüklerimi yerine getirmememi" gösteriyorlar. Öfkeyle sayfayı aşağı kaydırarak, son birkaç yıldır sürdürdüğümüz iş ilişkisini takdir ettiklerini, ancak pazarlama bütçelerini "daha güvenilir, performans odaklı ortaklıklara" yatırmak istediklerini okuyorum. Ekibimin başlangıçta belirttiğinden daha uzun süre podcast videoları yayınlamayacağımı son dakikada bildirmemden dolayı hayal kırıklıklarını dile getiriyorlar, ancak bunun benim kontrolüm dışındaki nedenlerden kaynaklandığını açıklamama rağmen.

Şaşırmamam gerekir — başından beri en talepkar sponsorumuz oldular, her zaman makul olanın ötesinde şeyler yapmam için beni zorladılar. Çok ihtiyacım olan bu molayı vermenin doğru bir karar olduğunu bilsem de, hayal kırıklığımı atlatamıyorum.

Shep lokantadan çıktığında, ellerimle oynayarak ileri geri yürüyordum. Kaşlarını çatarak, hemen benim tedirginliğimi fark etti.

"Noelle, ne oldu?" Beni yanına çekip pencereden uzaklaştırarak lokantanın girişindeki dış mekan ısıtıcısına doğru yönlendirir.

Bu haberi sindirirken kimsenin beni izlemesini istemediğim için burada başka kimse olmadığına minnettarım.

"Son zamanlarda yayın programımdan memnun olmayan podcast sponsoru hakkında sana bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Shep'e daha önce stresli olduğumu hissettiğinde durumu anlatmıştım. Ruh halimdeki en ufak değişiklikleri bile fark eden onun ne kadar duyarlı olduğunu görmek inanılmaz.

Önüme geçip beni kucakladı. "Evet."

"Ortaklığımızı sonlandırmaya karar verdiler," diyorum göğsüne, paltosu yanağıma değiyor.

O, sırtımı yatıştırıcı hareketlerle okşarken onaylamadığını belirten bir homurtu çıkarır. "Noel arifesinde böyle bir şey yapmak çok kötü."

Derin bir nefes alıp, onun kucağına daha da gömüldüm. "Şirketler böyledir işte, kârlarını etkileyebileceğini düşündükleri hiçbir şeye sadakat veya hoşgörü göstermezler."

Sanırım dördüncü çeyrek hedeflerine ulaşamadılar, bu yüzden yönetim bütçeyi kısacak yerler bulmak için çabaladı. Onlar için karlı olmasına rağmen ortaklığımızdan memnun olmadıkları için ben kolay bir hedef oldum.

"Sponsorlar normalde işi yönetmeye çalışır mı? Patron sensin. Senin işlerini nasıl yürüttüğünü veya ne zaman izin alacağını, özellikle de tatil dönemlerinde kontrol etmeye hakları yok," diye söylenir Shep.

"Çoğu ile çalışmak kolaydır. Üçüncü taraf bir ajans kullanabilirim, ama Gemma ve ben yaratıcı vizyonumuzu korumak için işleri kendimiz halletmeyi seviyoruz."

Çenemi kaldırıp gözlerime bakıyor. "Bu sponsorluğu kaybetmenin gelirine ne kadar etkisi olacak?"

"Minimum düzeyde olmalı. Her gün şirketler bizimle iletişime geçiyor ve izleyici kitlemiz büyüdükçe çoğu daha yüksek ücretler teklif ediyor." Boynumdan bir sıcaklık yayılıyor ve ilk tepkimden dolayı birdenbire biraz utanç duyuyorum. "Ama podcast'im popüler olduğundan beri bu sponsorla çalışıyorum ve bir arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum. Kendi çıkarlarıma aykırı olduğunu bilsem de, bunu düzeltebilmeyi çok isterdim."

Herkesi memnun etme ihtiyacım aşırı derecede yüksek ve bunun imkansız bir şey olduğunu kabul etmek zor.

"Sana yaptıklarından sonra ikinci bir şans hak etmiyorlar," diyor Shep, çenemi okşayarak. "Bence, sınırlarını hiçe sayan bir şirketle ortaklık yapmamalısın. Kısa sürede izin almak zorunda kalsan bile, sınırlar koymaya hakkın var. Eğer bunu saygı göstermezlerse, saygı gösterecek başkaları bulursun."

"Beni savunduğun için teşekkürler. Bu benim güçlü olduğum bir konu değil," diye itiraf ediyorum. "Her zaman, tatlım. Senin altın gibi bir kalbin var ve bazı insanlar bunu kullanmaya çalışır. Önemli olan, ara sıra kendini öncelikli tutmaya istekli olmak ve gerektiğinde hayır dediğin için suçluluk duymamaktır."

Tanrım, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Hâlâ biraz telaşlıyım ve reddedilmenin acısı bir gecede geçmeyecek, ama Shep bana bunun etkisini kontrol altına almayı öğretti. Geçmişte eleştirilerle karşılaştım ve başkalarının görüşlerinin beni başarısız hissettirmesine ve insanları hayal kırıklığına uğrattığıma inanmama izin verdim. Zihinsel ve duygusal huzurumun her şeyden önce gelmesi gerektiğini hızla öğreniyorum. Sonuçta, önceliğim kendim için en iyi kararları vermek ve ondan sonra her şeyin yerine oturmasına izin vermek olmalı.

Gelecekte, her şeyin sorunsuz bir şekilde yürümesi için ekibimi ve kaynaklarımı kullanarak kesinlikle daha fazla izin alacağım. İşler şu anda yolunda gidiyor ve ilk başladığımda olduğu gibi tüm sorumluluğu tek başıma üstlenmek zorunda değilim.

Ellerimi omuzlarına koyup, parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm. "Tamam, artık karamsarlık yok. Sırada ne var? Kulübeye geri mi dönüyoruz?"

Planlarımızı yetişkinler için bir hazine avı gibi gizli tuttu, ama ipuçları yoktu ve şimdiye kadarki her sürpriz bir öncekini aştı.

"Henüz değil. Birkaç durak daha var. Bir sonraki durak hemen bu bloğun sonunda," diyor gizemli bir şekilde.

"Yolu göster, kovboy."

Elimi tuttu ve bir oyuncakçıya varana kadar beni cadde boyunca yönlendirdi.

"İşte geldik," diyor, yukarıdaki tabelayı işaret ederek gülümsüyor. The Wooden Wagon (Tahta Vagon) yazısı siyah el yazısı ile yazılmış ve tabelayı kemere tutan zincirler kopmak üzere gibi görünüyor.

"Oyuncakçıda ne işimiz var?" diye soruyorum.

Asla baba olamayacağının ne kadar acı verici bir düşünce olduğunu anlatmış ve yıllardır arazisindeki göletten uzak durmuştu, çünkü ona asla gerçekleşmeyecek bir şeyi hatırlatıyordu. Bu yüzden onu şimdi, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir oyuncakçıya girmeye hazır halde görmek biraz şaşırtıcı.

Shep şapkasını çıkarır ve elini saçlarının arasından geçirir. "Annem vefat ettikten sonra, kasabadan başka biri evsizler barınağı için Gizli Noel Baba organizasyonunu devraldı, ama ben yine de onun anısına katkıda bulunmanın bir yolunu bulmak istedim. Bu yüzden barındaki personel için depoda saklayabilecekleri büyük bir oyuncak sandığı yaptım ve birkaç ayda bir doğum günleri, bayramlar ve diğer özel günler için dağıtabilecekleri hediyelerle dolduruyorum. Secret Santa'nın gözden kaçırdığı çocuklar olması ihtimaline karşı, her zaman Noel arifesinde sandığı dolduruyorum." Yere bakarken yanakları hafifçe kızarır. "En sevdiğiniz geleneklerden birinin, tatil büyüüne ihtiyaç duyan çocuklar için hediye seçmek olduğunu söylemişsiniz, ben de barınağa bırakmak için birkaç oyuncak alabiliriz diye düşündüm."

Shep kayıtsızlık maskesi arkasına saklanıyor olabilir, ama eylemleri sözlerinden daha anlamlıdır.

Ona geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Çok isterim."

Kapıyı açarak beni içeri davet ediyor. Burası, yarınki Noel Baba'nın büyük günü için son dakika hediyelerini almak üzere kalabalık koridorlarda dolaşan insanlarla dolup taşıyor.

"Hoş geldin Shep. Bugün seni göreceğimi tahmin etmiştim," diyor tezgahtar gülümseyerek. "Hatta senin eşyaların için tezgahta yer açtım bile." Arkasında boş bir alanı eliyle işaret ediyor.

Shep ona kısa bir baş selamı verir. "Teşekkürler, Jonny."

İki alışveriş arabası alır, birini bana doğru iter ve doldurulmuş hayvanlar ve peluş oyuncaklarla dolu ilk koridorda öncü olmamı sağlar.

"Uyarıyorum, bütçeye göre alışveriş yapmaya inanmıyorum," derim omzumun üzerinden, kulakları sarkık bir tavşanı arabama atarken. "Umarım bolca para harcama enerjini de getirmişsindir." İyice emin olmak için arabama iki tane tek boynuzlu at peluş oyuncak eklerim.

Dönüp baktığımda Shep'in beni izlediğini gördüm, gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Sert pazarlık yapıyorsun. Erken emeklilik planımı yeniden gözden geçirmem gerekebilir."

"*Erken* emeklilik mi? Neredeyse emekli oldun zaten," diye alay ediyorum.

O da şakacı bir şekilde bana bakıyor. "Çocuklar için bu seferlik görmezden geleceğim. Alışveriş yapmamız gereken çok şey var ve fazla zamanımız yok." Kucağındaki bir sürü dinozor peluşunu arabasına atıyor. "Ve merak etme, bütçe yok."

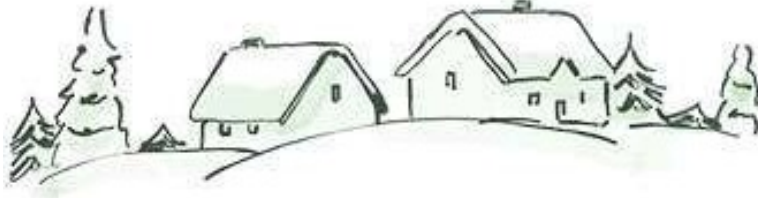
Sanki zaman durmuş ve mağazanın gürültüsü kaybolmuş gibi.

Bu adama aşık oluyorum.

Huysuz mizacı, şakacı tavırları ve sözsüz nezaketi, beni hiç beklemediğim bir anda kalbimi ele geçirmesine neden oldu. Tek düşünebildiğim, onun dünyasına girmiş olduğum için ne kadar şanslı olduğum ve veda etmeye hazır olmadığım. Bunun nasıl işe yarayacağı ya da mümkün olup olmadığı hakkında sayısız soru var, ama ben bu şansı denemek istiyorum. Bir kez olsun, kendimi ve kendi mutluluğumu öncelikli hale getirmeye hazırım — sonuçları ne olursa olsun.

Sorun şu ki, Shep Noel'den sonra da kalmamı istediğini ima etti, ama bunu açıkça söylemedi. Duygularımı içimde tutmak ne kadar acı verse de, bu sefer benim onu ikna etmeme gerek kalmadan o bu adımı atmalı. Birlikte olmaya karar vermek büyük bir adım ve bunu kendi şartlarıyla seçmeli, bizi seçmeli. Tek yapabileceğim, ikimizin de aynı şeyleri istediğini ve onun benimle birlikte bilinmeyene adım atmaya hazır olduğunu ummak.

CHAPTER 19

Dick The Halls

Shep

Noelle tam bir mucize yaratıcı.

Cactus Bloom Café'ye son kez adım attığımdan bu yana yıllar geçmişti. Orayı, özellikle tatillerde, ailemle ilgili çok fazla anı barındırdığı için kaçınıyordum.

Yine de, onunla hangi gelenekleri paylaşacağımı düşünürken, Noel arifesi kahvaltısı için orada durmak hiç düşünmeden karar verdiğim bir şeydi. O yanımda olduğunda, içimdeki o sıkıcı acı huzurlu bir şeye dönüşüyordu. Marge ile konuşmak bile bana hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir rahatlık verdi — anne babamın ne kadar sevildiğini ve bu kasabanın, yıllarca kendimi dışladığım halde beni unutmadığını hatırlattı. Noelle olmasaydı, oraya geri dönme cesaretini asla bulamazdım.

Oyuncakçıdan sonra, bir kamyon dolusu bağış evsizler barınağına bıraktık ve öğleden sonrasını kulübenin önünde kardan adam yaparak geçirdik. Akşam yemeği için, annemin Noel Arifesi geleneklerinden biri olan kızarmış tavuk, patates püresi ve sarımsaklı ekmek yaptım.

Noelle'i hayvanları hızlıca kontrol etmek için bıraktım, ama sonunda birkaç ahır temizledim ve gevşek bir ahır kapısı mandalını tamir ettim, bu da beni birkaç saat uzak tuttu.

Kulübeye döndüğümde hava kararmıştı ve şöminenin sıcaklığı beni karşıladı. Ağaç ışıkları, şömine rafındaki mumların titrek ışığının yanında parıldıyordu. Noelle, battaniye ve yastık yığınlarının arasında kıvrılmış, elinde e-okuyucusuyla yerde yatıyordu. Kafasını kaldırdı ve o parlak, doğal gülümsemesi beni o kadar etkiledi ki, kapının eşiğinde dizlerim titremeye başladı.

"Çok uzun sürdü," diyor kısık sesle, e-okuyucusunu yere bırakarak. "Üzgünüm, Blaze'in ahırını temizlemek zorundaydım..."

O doğrulup kollarını başının üzerine uzatınca, battaniler düşerek kırmızı saten süslemeli beyaz bir bralette ve ona uyan külot ortaya çıkınca, özür dileme sözlerim dilimde kalır.

Siktir.

Noelle başını eğip sütyen askısıyla oynuyor. "Dikkatini çeken bir şey mi var, kovboy?"

Ağzımı sıkıca kapatıyorum, birdenbire mantıklı düşünmeyi unutuyorum. O, beyaz ve kırmızıya bürünmüş saf günah, kumaş her kıvrımı sarmış, sanki beni baştan çıkarmak için yapılmış gibi, ve tek düşünebildiğim, dilimle her santimini izlemek.

Kontrolüm ipin ucunda, dikkatimi başka yere çekmek için çabucak e-okuyucusuna başımı sallıyorum. "Ne okuyorsun?"

Yanakları hafifçe kızarıyor. "Bir mafya romanı."

"Konusu ne?" Bakışlarımı yüzünde tutmaya zorluyorum.

Eldivenlerimi çıkardıktan sonra, onları ceketimin cebine sokup kapının yanındaki askıya astım.

"Bir mafya patronu, rakibinin örgütünün içine sızması için gönderdiği kadına aşık olur." Noelle dudaklarını ıslatır ve topuklarının üzerine oturur. "O, babasının borcunu ödemek için oradadır."

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, ama o açıkça bundan zevk alıyor, bu yüzden dikkatle dinliyorum.

"Rakip tarafından sızdırılmış mı?" diyorum, şapkamı asarken. "Daha fazla anlat."

"Kadının neden orada olduğunu öğrendiğinde, aralarında kaynayan çekimi inkar edemez."

Botlarımı çıkarır ve şömineye doğru yürürüm. "Bu konuda ne yapar?"

"Yüzde 75'ini okudum ve şu anda, adamın kadını kendine ait olduğunu iddia ettiği ateşli bir sahnenin ortasındayım." E-okuyucusunu eline alıp bana uzattığında sesi fısıltıya dönüştü.

"Bir göz atmak ister misin?"

Başımı sallayıp eğilip cihazı ondan alıyorum. Daha önce hiç ateşli bir roman okumadım, ama onu kızartan şeyin ne olduğunu merak etmemek elde değil, bu yüzden onun bıraktığı yerden yüksek sesle okumaya başlıyorum.

Enzo içime girerken kaslarımı gevşetmeye zorluyorum. Gerginlik çok yoğun, keskin bir yanma hissine neden oluyor ve zevk ile acı arasındaki çizgiyi bulanıklaştırıyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

"Tanrın burada değil, Carina. Bu gece tapınacağın tek kişi benim," diyor Enzo.

Kıçımdaki penisi ve meme ucu kelepçelerinin ısıricı acısı arasında, yüzümden gözyaşları akarken harap bir haldeyim. Saçımı kavrar, başımı geriye doğru eğirir ve yanağımdan sarkan bir gözyaşını yalar.

Gözümün ucuyla Noelle'in bana baktığını, dudaklarının hafifçe aralık olduğunu, bakışlarının yakıcı olduğunu fark ettim. Onun filtelenmemiş tepkisi beni okumaya devam ettiriyor.

O dışarı çıkıp tekrar içeri girerken, penisinin iç duvarlarıma sürtünmesi daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi ve varlığından haberdar olmadığım hisleri ortaya çıkardı. Açısını ayarladığında, daha önce parmaklarıyla bulduğu noktaya dokunduğunda çığlık attım.

"Oh, lanet olsun, Enzo."

"Aynen öyle, adımı haykır prenses," diye homurdanarak kıcımlı ele geçiriyor.

Bu sefer aşağı baktığımda, Noelle'in elleri uyluklarına bastırılmış, parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı sıkıştırmış ve nefesi sığ ve düzensiz. Siktir, ben bile etkileniyorum, sikim kot pantolonuma baskı yapıyor.

Enzo kollarını bana doluyor, parmakları meme kelepçelerine bağlı zincirlerle oynuyor. Gözlerim kapanırken, her sinirime bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

"Şu anda mükemmel kıcımlı alabilirim, ama sonra o mükemmel pembe amını sikeceğim ve seni spermimle dolduracağım."

Onun kötü sözleri üzerine dudaklarımdan düşük bir inilti çıkar.

Sessizleşip, gözleri arzuyla kararmış, külotunda ıslak bir leke oluşan Noelle'e bakıyorum. Sonuç bu olacaksa, yakında yine birlikte mafya romanları okumak zorunda kalacağım gibi görünüyor.

"Bu, kış oyununu denemek istediğini söylemenin bir yolu mu?" diye soruyorum, sesim boğuk çıkıyor, e-okuyucusunu sehpa koyarken.

Birkaç gün önce denemek istediğini söylemişti, ama hazır olup olmadığından emin değildim.

Noelle ellerini uyluklarına koyarak titrek bir nefes aldı. "İlk seferin benimle olsun istiyorum, Shep."

Eğilip nazikçe çenesini kaldırdım ve gözlerini gözlerimle buluşturdum. "Bunu yaparsak, senin tek erkeğin ben olacağım."

Bu ihtimal karşısında yüzü aydınlanır. "Bu hoşuma gitti."

Ben de.

Her şeyden çok. Ve sonunda onu her şekilde sahiplenme şansını yakaladığımda, onu bırakabileceğimi düşünemiyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, konuşmadan önce sessizliğin uzamasını bekledim. "Eğer gerçekten bunu istiyorsan, dört ayak üstüne çök, bebeğim."

Noelle hemen itaat eder, battaniyelerden birini yayar ve diğerlerini kenara iter. Saçlarını arkaya bağlar, sonra ortasına sürünür, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker, bana bakar. Göğsü hızlı ve sık nefeslerle inip kalkarken, kirpiklerinin arasından baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle bana bakar, sessizce sıra bende olduğunu belirtir.

"Çok güzelsin." Eğilip yüzündeki saç telini çekiyorum. "Hemen dönerim. Ben yokken kıpırdama."

"Hayatta olmaz," diye karşılık verdi.

"Dikkatli ol tatlım. Bu gece zevkinden kimin sorumlu olduğunu unutma."

Ayağa kalkıp onu bu uyarıyla baş başa bırakarak, köşedeki sandalyenin üzerinde duran valizinin bulunduğu yatak odasına doğru büyük adımlarla yürüdüm.

Onun oyuncak koleksiyonunu daha ayrıntılı incelemek için sabırsızlanıyorum ve koleksiyonun ne kadar geniş olduğunu görünce hayretle ıslık çalıyorum. Tanrım, bu şirket ona tatil koleksiyonundaki her parçayı göndermiş olmalı, ama şikayet etmiyorum. Bu bana Noelle ile oynamak için sonsuz olanaklar sunuyor. Büyük yığını yavaşça inceliyorum. Geri döndüğümde onun sırlı ve arzusuyla yanıp tutuşmasını istiyorum.

İlk seçtiğim, tabanında yıldız bulunan gümüş renkli bir anal tıpası. Daha önce hiç böyle oynamadık, bu yüzden onu iyi hazırlamak istiyorum. Sonra, kadife süslemeli zümrüt yeşili bir göz bağı gözüme çarpar, onu da alırım. Ardından, parlak kırmızı renkli bir bullet vibratör seçerim

Son olarak, nane kokulu küçük bir şişe kayganlaştırıcı alıyorum ve şişenin şeker kamışı şeklinde olduğunu görünce gülümsüyorum.

İhtiyacım olan her şeyi topladıktan sonra, bakışlarım yatağa takılana kadar odayı tararım. Aklımdaki plan için, burası Noelle için en rahat yer olacaktır. Topladığım her şeyi komodinin üzerine koyup, onu almak için oturma odasına geri dönerim.

Hâlâ dört ayak üstünde, kıcı bana doğru dönük ve omzunun üzerinden geriye bakıyor. Tahmin ettiğim gibi, göz bebekleri büyümüş ve heyecandan titriyor. Beklemediğim şey ise külotunu çıkardığını görmek ve kıcındaki mücevherli anal tıpayı gördüğümde keskin bir nefes veriyorum. Görünüşe göre seçtiğim tıpayı ihtiyacımız olmayacak.

Tanrım, ona yapmak istediğim şeyler.

Yaklaştıkça ağzım kurur. "Biri çok meşgul olmuş."

Ben ahırdarken onun benim için hazırlanışını hayal etmek bile, sahiplenici bir hırıltıyı bastırmak için çenemi sıkmamı sağlıyor.

Gözlerini kırptırıyor. "Şaşırdın mı?"

Onun yanına çömeliyorum, gözlerim kalp şeklindeki kıcına yapışmış, avucumu omurgasından aşağı doğru gezdiriyorum. "Coşkunu çok seviyorum ama hareket etmeme talimatıma uymadın."

"Ama yeni popo tıpacımı görmeni istedim. Beğenmedin mi, *baba?*" diye mırıldanıyor.

Bu takma ada içimden inlerim. "Tabii ki, seviyorum."

Ellerim onun kıvrımları boyunca kayıyor, ipeksi teninde çizgiler çiziyor. Daha fazla irade göstermem gerekirdi, ama onu sergilenirken görmek tüm kısıtlama düşüncelerimi silip süpürüyor. Parmaklarımı belinin aşağısına doğru kaydırıyorum, fişin tabanını tutup yavaşça ileri geri sallıyorum.

Noelle başını geriye atar ve hafifçe inler.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" diye soruyorum, tabanı yavaşça dairesel hareketlerle çevirerek.

"Mmm."

"Bu gece tamamen senin zevkin için olduğu için mutluyum. Rahatsız edici bir şey olursa bana söyle, tamam mı?"

"Söylerim," diye söz veriyor.

Cevabından memnun olarak, popo tı kacını sallamaya devam ediyorum ve dikkatlice, santim santim çekiyorum. Noelle her çekişte dokunuşumla titriyor. Tı kacı çıkardıktan sonra, onu bir kenara koyup dikkatimi hemen ona geri çeviriyorum.

Onun arkasına geçiyorum, göğsüm sırtına değiyor, omurgasına öpücükler konduruyorum, bir elim yerde, diğer elim ise göğsünü okşuyor. Noelle, meme uçlarını çimdiklediğimde yumuşak bir inilti çıkarıyor ve dudaklarım omuz bıçaklarının çizgisini takip ediyor. Kadınımı tahrik edecekse, kurgusal bir mafya patronundan ilham almaya hiç karşı değilim.

"Gözlerini bağlayabilir miyim?" diye fısıldıyorum ensesine.

Dış dünyayı dışlamak istiyorum, böylece her dokunuş ve ses onun için daha da güçlenecek.

"Sana güveniyorum."

Tanrım, bu üç kelimeyi duymak beni alçakgönüllü kılıyor, bana olan güvenini hatırlatıyor.

"Bu evet demek mi?" diye soruyorum, hala meme uçlarıyla oynayarak.

Geriye bakıyor, alnında ter damlaları parlıyor. "Evet, gözlerimi bağla Shep."

"Seçtiğim tüm oyuncaklar yatak odasında." Onu bırakmadan önce meme uçlarını son bir kez çekiştiriyorum ve o keskin bir nefes alıyor.

"Orada daha rahat olacağını düşündüm."

"*Oyuncaklar*. Çoğul olarak mı?" diye soruyor, sesinde heyecan kıvılcımı var.

"Doğru."

Omzuna son bir öpücük kondurup, geri çekilip ayağa kalkıyorum. Noelle dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de ona yardım etmek için elimi uzatıyorum. Onu yatak odasına götürüyorum ve o da doğruca yatağa gidip, yatağın ortasında ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor. Gözlerini bana dikip, dudaklarında bir gülümsemeyle talimatımı bekliyor.

Göğsümden sessiz bir kahkaha yükselir. "Biri oynamaya can atıyor."

"Seninle mi? Her zaman."

Tiştörtümü çıkarıp yere atıyorum, Noelle'in bakışları göğsümden karnımın alt kısmına kadar açgözlülükle dolaşüyor. Kahretsin,

bana öyle baktığında kanım kaynar ve onu isteme arzusu zihnimin her köşesini ele geçirir. Sonra kot pantolonumu ve boxerımı çıkarır, onları atılmış giysilerin yığına eklerim.

Uyluklarını birbirine bastırır, ereksiyonum görünür hale geldiğinde ihtiyaç duyduğunu gösteren sesler çıkarır.

Karşımda durup emrimi bekleyen onu görmek beni çılgına çeviriyor. Bir saniye daha bekleyemeyerek, penisimi yumrukluyorum, uçtan ön sıvı damlıyor. Penisimi sertçe sıkıyorum, baskıdan homurdanıyorum. Rahatlama kısa sürüyor, çünkü her nabız atışı bana gerçekten istediğim şeyi hatırlatıyor: Noelle'in kıcının derinliklerine gömülmek.

Gözleri, göz bağı ve oyuncakları komodinden alıp yatağın kenarına taşıdığımda büyüdü.

"Gözlerini kapat, güzelim," emrediyorum.

O hemen dediğimi yapar ve ben de yatağa uzanıp onun üzerine eğilirim. "Gözlerini bağlayacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Yumuşak kumaşı gözlerine yerleştirip başının arkasında bağlarım. "Şimdi sana biraz kayganlaştırıcı süreceğim." Şişenin kapağını açıp parmaklarıma bolca dökerim, ısınana kadar parmaklarımı birbirine sürterek ovuştururum.

Parmaklarım onun sıkı deliğine değip kayganlaştırıcıyı sürerken Noelle hafifçe mırıldanır. Parmaklarıma biraz daha ekleyip, kık deliğine bolca sürerim. Onun parıldayan ve benim için hazır olan hali beni çılgına çevirir.

"Şimdi parmağımı içeri sokacağım. Bana doğru it."

Anal tıpası iyi bir başlangıçtı, ama benim penisimden çok daha küçüktü. Noelle'in alışması için daha fazla hazırlık yapmak istiyorum. Parmak ucumu yavaşça içeri ittiğimde, o yumuşak bir inilti çıkararak kıcını yukarı doğru itti.

"Oh, lanet olsun," diye nefes alır Noelle, başını eğerek.

"Çok mu fazla?" diye soruyorum, tamamen hareketsiz kalarak.

"Durmamı ister misin?" Nefes nefese başını sallar. "Hayır.

Devam et."

Her hareketime dikkat ederek parmağımı daha derine sokuyorum. Bu anın hafızasına kazınmasını istiyorum, benim dokunuşumu ne kadar derinden arzuladığını hatırlatması için. Parmağım tamamen yerleştğinde, dikkatlice ikinci parmağımı da ekliyorum, parmaklarımı makas gibi açarak onu daha da genişletiyorum.

Özellikle hassas bir noktaya dokunmuş olmalıyım ki, sırtını geriye doğru eğip, duyulabilir bir şekilde nefesini kesiyor.

Siktir, o kadar sıkı ki, yakında sikimin içinde olacağını bilmek beni ilkel bir canavara dönüştürmeye yetiyor.

"Hissediyor musun, Noelle? Bunlar kıcını sikiyor parmaklarım ve yakında benim sikimle dolacaksın," diye mırıldanıyorum, sırtına dudaklarımı değdirerek eğiliyorum.

"Daha fazla," diye yalvarır.

Parmaklarım kolayca girip çıkabildiğinde, onun benim için hazır olduğunu anlıyorum.

"Uçtan başlayıp yavaşça içeri doğru ilerleyeceğim. Eğer herhangi bir anda durmamı istersen, söyle, dururum."

O başını sallar ve kalçalarını benimkine doğru iter. Kalçalarının arasındaki kıvrıma bol miktarda kayganlaştırıcı dökerim ve ikimiz de çok kaygan hale gelene kadar sikimi oraya sürterim.

Kayganlaştırıcıyı bir kenara koyup, yatağın kenarından vibratörü alıp Noelle'in eline veriyorum. Gözleri bağlı olduğu için, elini vibratörün etrafına kapatana kadar bekliyorum.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" diye sorar, parmaklarını pürüzsüz silindirin üzerinde gezdirerek.

"Vibratör olduğunu tahmin ettiysen, haklısın. Ben senin kıcınla oynarken sen klitorisini okşamamı istiyorum. Yapabilir misin?"

"Mm-hmm."

Eğilip omurgasına birkaç öpücük kondurdum. "Aferin benim kızıma."

Beni alırken kendini iyi hissetmeye odaklanmasını istiyorum - bu, zevk ile onu yeni zirvelere çıkarmak arasındaki çizgide yürümek anlamına geliyor.

Odayı düşük bir uğultu dolduruyor, cihazı çalıştırdığını gösteriyor ve ucu klitorisine dokunduğunda hafifçe titriyor, bana doğru eğiliyor. Serbest kolunu matrasede sıkıca dayayarak kendini tutuyor.

"Aynen öyle."

Penisimi tutup ucunu arka girişine bastırıyorum, ilk direnci aşarak yavaşça içeri giriyorum. Bana

beni lanet bir eldiven gibi sarar ve dünya, onun düzensiz nefesleri ve içimi kaplayan sıcaklıkla küçülür.

"Çok büyüksün," diye inliyor Noelle.

"Nefes al, tatlım." Onun belinin kıvrımlarını okşarken ona rehberlik ediyorum. "Nefes al ve beni içeri al."

Derin bir nefes alıyorum ve kalçalarım onun kalçalarına değene kadar, tüm irademi kullanarak onun içinde santim santim ilerliyorum. Noelle, birkaç saniye hareketsiz kaldığımda altımda kıvranıyor ve benim tüm uzunluğumu hissetmesine izin veriyor. Lanet olsun, onu burada sahiplenene tek erkek olduğumu bilmek beni çıldırtıyor.

"Harika gidiyorsun bebeğim," diye övüyorum. "Klitorisine daha fazla baskı uygula."

Söyleneni yaparken başını sallıyor, cihazın düşük uğultusu sabit bir mırıldanmaya dönüşüyor, boş eliyle yorganı sıkıca tutarken inliyor.

Noelle yalvaran bir inilti çıkarır. "Hareket et, Shep. Hareket etmen lazım."

Onu reddedemeyerek, hafifçe geri çekildim, sonra yavaş, ölçülü hareketlerle ileri kaydardım.

Arzumuz aramızda elektriksel ve amansız bir şekilde uğulduyor, mekan yok olup gidiyor, geriye sadece birbirine yapışmış bedenlerimiz ve düzensiz nefeslerimiz kalıyor. Diğer elimle onun nemli tenini okşayarak onu yerinde tutuyorum.

Noelle'in hareketleri daha ısrarcı hale geliyor, bana doğru itmeye başlıyor, dudaklarından yumuşak inlemeler dökülüyor. Kaslarının etrafımda gevşediğini hissedebiliyorum ve yarıya kadar çekip sonra ileri doğru iterek kendimi sonuna kadar gömüyorum. O vibratörü yerinde tutarken, ben sabit bir ritim tutturup ileri geri kayıyorum.

"Beni çok iyi alıyorsun. Ben senin kıcını alırken sen de kendinle oynamayı seviyorsun, değil mi bebeğim?"

"Evet. Aman Tanrım, Shep," diye kekeliyor.

"Bu kış kimin, Noelle? Söyle," diye talep ediyorum ve kalçalarından birine hafifçe vuruyorum.

"Senin," diye nefes nefese cevap verdi.

"Tabii ki benim. Sen benimsin."

O çılgınca başını sallar, her nefes alışı keskin ve düzensizdir.

Zamanımı alıp, kaçınılmaz düşüşten önce yavaşça yükselen orgazmının tadını çıkarmak niyetindeydim, ama onu bu halde görmek tüm kısıtlamalarımı ortadan kaldırdı. Kıkında benim sikimle doruğa ulaşırken, dokunuşlarımla titremesini istiyorum.

O, bullet vibratörle klitorisini uyarmaya devam ederken boğuk inlemeleri giderek yükselir. Yeni bulduğum kararlılıkla açımı ayarlarım ve daha önce parmaklarımla dokunduğum hassas noktayı bulduğumdan emin olurum. Çift duygunun etkisi anında ortaya çıkar; parmakları yorgana tutunur, kalçalarını benim kalçalarımaya doğru kaldırır ve benim adımı haykırır.

"Benim için boşal, hayatım," emrediyorum.

Emrimle Noelle beni sıkıca kavrar. Orgazmı onu sararken boğazından bir dizi inilti kopar.

Kadınımın gevşek bir bobin gibi çözülmesini, tutarsızca mırıldanarak ecstasy'ye kapılmasını izliyorum. Kırık inlemeler arasında ağzından benim adım çıktığında, başka hiçbir şeyin varlığı kalmaz. En savunmasız, en korumasız anında beni çağırır ve onu işaretleme, sahiplenme, sadece bana ait kılma ihtiyacı tüm mantığımı alt üst eder.

Noelle gevşemeye başlar ve vibratörü yatağa düşürür. Onu kenara itip kalçalarını kavrarım, parmaklarım izler bırakır, hareketlerim daha düzensiz hale gelir ve kendi boşalmama doğru ilerlerim. Onun kaygan kıkında kayma hissi beynimi kısa devre yaptırır. Onun ritmik kasılmaları bardağı taşıran son damla olur ve orgazmım içime dalar.

Son anda çekilirim, sikimi onun beline doğrulturum, orgazmım kıkını sperm akıntısıyla kaplar. Gözlerim kararır, sperm onun arka girişinden aşağıya, kalçalarının kıvrımlarına doğru akarken onu izlerim.

Şehvetin yarattığı sis dağıldıkça ve tam bilincime kavuştukça, başyapıtımı, altımda nefes nefese, titreyerek yatan kadını hayranlıkla seyrediyorum. Terli uzuvlarımızdan başka bir şey değiliz, cinsel oyunlarımızın kanıtı kıkının çatlağından aşağıya damlıyor. Derin bir nefes alır, karnının üzerine düşer, yatakta uzanırken inler.

Oynamayı ne kadar sevdiysem de, Noelle'e bakma isteği beni geri çekilmeden önce omzuna eğilip onu öpmeme neden oluyor.

"Hemen dönerim," diyorum yumuşak bir sesle.

Ben yataktan kalkıp banyoya gidip ellerimi yıkayıp bir havlu alırken, o başını sallar. Havluyu musluk altında ılık olana kadar ıslatırım. Yatak odasına döndüğümde, Noelle'in sırtını nazikçe silerim ve havluyu çamaşır sepetine atarım. Sonra yatağa tırmanıp onu kollarımın arasına alırım.

Göz bağıını dikkatlice çıkarırım ve o birkaç kez gözlerini kırpar, bakışları benimkilerle buluşur. Mavi gözleri sudaki güneş ışığı gibi parlar ve onları görmek bile göğsümü sıkıştırır. Dağınık topuzundan saçlarını çeker ve saçları yüzünün etrafına dağınık dalgalar halinde düşer. Noelle çok güzel ve bu deneyimi onunla paylaşma ayrıcalığına sahibim. İzin verse, onu ömür boyu sevgiyle korurdum.

"İyi misin tatlım?" diye soruyorum, başparmağımla kolunun üst kısmında küçük daireler çizerek.

O, dalgın dalgın göğüs kıllarımla oynayarak başını sallar. "Bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim."

"Her zaman." Burnumu saçlarına gömüyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Neden duş alıp temizlenmiyoruz, sonra da şömine başında film izleyebiliriz."

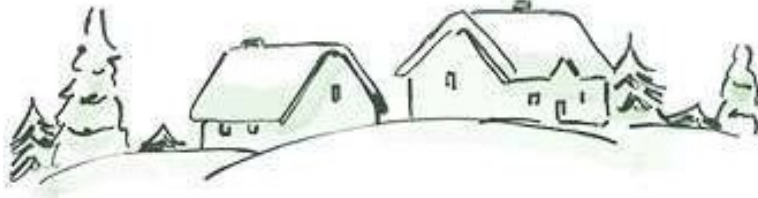
"Rüya gibi," diye mırıldanır göğsüme.

Onu banyoya taşıırken, Noelle'in bana duyduğu güven beni çok etkiliyor. Bu, aramızda gelişen bağıın bir yansıması. İnsanların bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar derin bir bağ kurabildiklerini, bunu kendiniz yaşamadıkça anlamak zor. Bir insanı neyin harekete geçirdiğini, korkularının ne olduğunu ve en gurur duyduğu başarılarının neler olduğunu keşfetmenin özel bir yanı var. Yaş farkımız, zıt yaşam tarzlarımız ve onun burada geçirdiği sürenin sona ermek üzere olması gerçeğine rağmen, bir şey inkar edilemez.

N o elle kalbimi çaldı ve ben ona sıırıslıklam aşık oldum.

Bu, onu bırakıp gitmesine izin vermenin bir seçenek olmadığı anlamına geliyor. Lanet olsun, bunun olmasına izin vermektense onunla birlikte olmak için New York'a taşınırım. Kalbimi kilit altında tutuyordum, ta ki sarışın, mavi gözlü bir kasırga kapıma gelip dünyamı alt üst edene kadar. Ve onun benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

CHAPTER 20

Noel'de Tek İstediğim Sensin

Noelle

Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığıyla uyanıyorum, Shep'e sarılıp, elim onun göğsünde, parmakları benimkilerle iç içe. Yumuşak bir şekilde horlayarak, bu haliyle yürek parçalayıcı derecede yakışıklı. Parmaklarımı yüzünün keskin hatları üzerinde gezdiriyorum, alnından gözlerinin köşelerindeki hafif kırışıklıklara doğru kaydırıyorum. Keşif yolculuğum, burnunun hafif kıvrımından başlayıp, eğimini takip ederek bıyığına doğru devam ediyor. Ağzının kıvrımlarını izliyorum, dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğilmeye karşı koyamıyorum.

Ter ve seks kokusu havada asılı kalıyor ve o kıpırdamayınca, aklıma kötü bir fikir geliyor. Yavaşça örtüyü çekip bacaklarının arasına geçiyorum. Gözlerim, uyurken bile kalın ve sert, tamamen ereksiyon halindeki penisine takılıyor.

Elimi uzatıp tüy kadar hafif bir dokunuşla onun penisini okşuyorum. O içini çekiyor ama hareketsiz kalıyor ve ben onu merhametime bıraktığım düşüncesiyle sırtıyıyorum. Parmaklarımı onun penisinin etrafına dolayarak hafifçe sıkıyorum. Penisinin ucundan ön sıvı sızıyor ve ben eğilip dilimi penisinin başına değdirerek onu temizliyorum.

"Noelle?" Shep boğuk bir sesle inliyor.

"Rahatla. Bana bırak," diye fısıldarım.

Dilimi onun yarık boyunca gezdiriyorum, her nefes alışının kısa ve düzensiz hale gelene kadar onu kızdırıyorum, o zaman nihayet onun sikini ağızıma alıyorum. Kendini kontrol altında tutmak için mücadele ederken yüzündeki her kas gerginleşiyor. Bu olmaz. Kendini çok uzun süre tuttu ve dün geceden sonra, onun kontrolünü yeniden kaybetmesini sağlamaktan başka bir şey istemiyorum.

Parmaklarım penisinin tabanını kavrar, bileğimi ölçülü bir basınçla onun zonklayan damarı boyunca yuvarlarım. Dilimi penisinin başının etrafında döndürürken, vücudu gerilir, dilimi penisinin uzunluğu boyunca aşağı doğru sürüklerim. Uzun, alaycı vuruşlarla yalarım, penisini nane şekeri gibi muamele ederim.

"Lütfen," diye yalvarır, sesi heyecandan boğuklaşmıştır. "Daha sert em."

Onu tatmin etme ihtiyacıyla tükendiğim için, onun etrafında mırıldanıyorum. Onun çaresiz yalvarışı, beni titretip ıslatarak, durumu daha da ateşli hale getiriyor. Onun dokunuşu benim uyuşturucum ve ben, onun benim için hissettiğim gibi benim için acı çekmesine bağımlıyım.

Onu ağızımdan kısa bir süre çekip, "Beni kullan Shep, kendini tutma," diyorum.

Bunu gerçekten istediğimden emin olmadığı için bana karşı nazik davranmasını riske atmayacağım - istiyorum.

"Benim küçük seks oyuncağım olmaktan hoşlanıyor musun?" diye alay ediyor.

Uyluklarımın arasında sıcaklık birikirken başımı sallıyorum ve parmaklarını saçlarımın arasına geçirip ağızıma mümkün olduğunca çok alması için beni teşvik ettiğinde kızarıyorum. Kalçalarını yukarı doğru itiyor ve ben burnumdan keskin bir nefes alıyorum, gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor.

O kadar büyük ki, öğürme refleksimle mücadele etsem de, onu memnun etme arzum her santimini almaya kararlı kılıyor. Yanaklarımı içe çekip, ucu boğazımın arkasına değene kadar derinlemesine kayarken zorla yutkunuyorum. Onun tutuşu kontrolü ele geçiriyor ve dizginlenemeyen bir aciliyetle ağızımı sikiyor. Şişmiş dudaklarım onun sikini yukarı aşağı sallarken, onaylayarak homurdanıyor.

"Tanrım," diye inliyor.

Shep boşalmak üzereyken kasları gerilir ve ben boş elimle testislerini avuçlayarak nazikçe sıkar, onu sınırına kadar iterim. Boşalırken penisi ağızımda titrer ve ben hevesle yutarım. Penisinin ucundan damlayan son damlayı bile yalarken gözleri büyür.

İşinden memnun kaldığında, penisini ağzından bir *patlama* sesiyle serbest bırakırsın.

"İyi misin?" diye sırtarak soruyorum.

Shep dirseğiyle kendini destekler, sonra uzanıp çenemi siler. "Ağzında benim spermimle çok güzelsin." Bileğini yakalar ve parmağını dudaklarımdan arasına çekip yalarım. "Aferin benim kızım," diye mırıldanır.

Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Onun övgülerine ve beni dünyadaki en değerli şey gibi davranmasına bağımlıyım.

Beni yatağın yanına çekip üzerimize battaniyeyi örtüyor. Başımı omzuna yaslayıp, nefesimi kesen bir şefkatle saçlarımı okşarken gözlerine bakıyorum.

"Tehlikeli bir emsal oluşturuyorsun kadın," diyor, kulağımı ısırarak. "Böyle uyanmaya kolayca alışabilirim."

Bacağımı onun bacağına atıp, tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum. "Bu ayarlanabilir."

"Böyle konuşmaya devam edersen bu yataktan bir daha asla çıkamazsın," diyor.

Başımı kaldırıyorum, yüzümde yayılan gülümsemeyi saklayamıyorum. "Kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Yarın gece New York'a dönmem gereken gerçeğini konuşmuyoruz.

"Seni burada tutmanın tek bir küçük sorunu var." "Nedir o?" diye fısıldıyorum.

"Noel hediyen oturma odasında."

Tamamen oturuyorum, çarşaflar belime kadar iniyor. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

O eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "İstedim, tatlım. Giyin, sana göstereyim."

Ne hazırladığını merak ederek, ağzımda hala onun tadı varken yataktan kalkarım. Onun flanel gömleklerinden birini giyip düğmelerini ilikledikten sonra heyecanla onu oturma odasına kadar takip ederim. Ben uyurken kalkmış olmalı çünkü birkaç gün önce süslediğimiz çoraplar şimdi şöminenin üzerinde, çikolata ve portakallarla dolu.

Ağacın altında, kırışık kahverengi kağıda sarılmış, eğri büğrü kırmızı bir fiyonkla bağlanmış tek bir hediye var.

Shep onu alır ve bana verirken yavaşça nefes verir. "Senin için."

İçinde ne olduğu önemli değil. Onun zaman ayırıp kendi elleriyle paketlemiş olması, hediye mükemmel kılıyor.

Kanepeye oturup kağıdı soyuyorum ve karton bir kutu ortaya çıkıyor. Kapağı kaldırıp içine bakmak için kaldırdığımda gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve bakışlarım Shep'e kayıyor. Parmaklarını uyluğuna vuruyor, kaşları arasında hafif bir kırışıklık beliriyor ve beni inceliyor.

"Shep... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Titrek ellerimle, en güzel ahşap kulübeyi çıkarırım. Kapı ve panjurlar kırmızı ve yeşil boyalıdır ve çatıya minik kar taneleri oyulmuştur. Ters çevirdiğimde, bunun bir müzik kutusu olduğunu fark ederim. Altındaki anahtarı çeviririm ve "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısı çalmaya başlar.

O yanıma oturup beni kendine doğru çekerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülür. Onun sert duruşu, benim olumlu tepkimden rahatlayarak dokunuşuna kendimi bırakmamla birlikte yumuşar. Her ayrıntıya kalbini koyduğu bu hediyeyi nasıl sevmem ki?

Parmak ucumla kulübenin dış hatlarını izliyorum. "Bu, şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye. Ne zaman yapmaya vaktin oldu?"

Her sabah atölyesinde vakit geçiriyordu, ama detaylara bakılırsa, buna sayısız saatler harcamış olmalı.

"Büyükbabanın büyükannen için yaptığı Noel köyünden bahsettiğin gün başladım. Senin için özel olduğu belliydi ve taşınırken birkaç kulübe hasar gördüğünde ne kadar üzüldüğün de belliydi." Bir an durup başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Bunun orijinal setle aynı olmayacağını biliyorum, ama fotoğrafını istersem, sen anlarsın ve sürpriz olmaz diye endişelendim."

Ona dönerek, elini dudaklarıma götürdüm ve her bir parmağına yumuşak bir öpücük kondurdum. Bu şaheseri hayata geçirdiğin için sessiz bir teşekkür.

"Mükemmel." Müzik odada yankılanıyor ve gözlerimle, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey anlatarak onun bakışlarına karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim, Shep."

Kar fırtınasından sonra ayrılmam gerektiğini ısrarla söylese de, benim bunu kabul edeceğime dair hiçbir garanti olmamasına rağmen, yine de kulübeyi hazırlamak için çaba sarf etti.

Shep kısa sürede benim sırdaşım ve güvenli limanım oldu. Şüphe ve belirsizlik dolu anlarda benim dayanağım oldu ve daha önce ona aşık olduğumu düşünüyorsam, bu an bunu kesinleştirdi. Artık, aramızdaki ilişkinin bir son tarihi olmasını istemediğimden her zamankinden daha eminim. Bir hafta, bir ay veya hatta yıllarımız olsa da, onunla geçirdiğim zaman asla yeterli gelmeyecek.

En mutlu anılarımdan bazıları, çocukken küçük bir kasabada yaşamak ve New York'un kuzeyindeki o çiftliği ziyaret etmekten geliyor. Büyüdükçe, bunu çocukça bir fantezi olarak görmezden geldim, gerçek dünyanın benden son teslim tarihlerini kovalamamı ve kariyer hedeflerime ulaşmamı istediğine ikna oldum.

Shep ile birlikte olmak, hayallerimin peşinden gitmek ile beni seven biriyle huzurlu bir hayat sürmek arasında seçim yapmak zorunda olmayabileceğimi fark etmemi sağladı.

Beni çok sevdiği açık, ama küçük bir kasaba hayatını denemek isteyen, fırtınalı bir şehir kızına uzun vadede yer açması yeterli mi?

Shep ellerimizi kucağına koydu ve burnumuz birbirine değene kadar eğildi. "Bu, senin şimdiye kadarki en güzel Noel'in olacak."

"En güzel Noelimiz," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Söz verdiği gibi, bugün mükemmel bir gün oldu. Kahvaltıdan sonra Maple ve diğer hayvanları ziyaret ettik, onlara Noel hediyesi olarak ekstra havuç ve elma verdik.

Öğleden sonra Casey ve Amy, Shep'e hediyesi getirmek için uğradılar. Amy ve ben lokantada telefon numaralarımızı değiş tokuş etmiştik ve ona kasabada DVD oynatıcı nereden alınır diye sormuştum. Beklemiyordum ki

Çok şanslıydılar, ama sonunda başardılar, tam da donanım mağazasında bir tane buldular ve hatta film kiralama dükkanında satılık olan bazı DVD'leri de aldılar. Bana yardım etme konusundaki cömertlikleri ve istekleri beni çok etkiledi.

Bu Noel'i daha da güzel hale getirmek için, ailem İtalya'daki bir limandan telefon etmeyi başardı. Kruvaziyeri çok seviyorlar ve onları gitmeye ikna ettiğim için mutluyum. Tatili yalnız geçirmememden dolayı rahatladılar ve hatta Shep ile birkaç dakika sohbet ettiler. Cevapları kısa ama kibardı ve neyse ki, sahte bir kiralama rezervasyonu yaptıktan sonra onun verandasına gittiğim kısmı atladı.

Telefon görüşmesi sona erdiğinde, annem onu ne zaman şahsen tanıyacağını soruyordu ama ne Shep ne de ben bir cevap verebiliyorduk.

Şimdi akşam geç saatler ve biz kanepede birbirimize sarılıp, şömine ateşinin çıtırtısını dinleyerek *The Holiday filmi*ni izliyoruz. Ben onun yanına kıvrılmışım, başım omzuna yaslanmış, kolu beni sarmış. Başparmağı, kolumun üst kısmında boş boş desenler çiziyor.

Huysuz dağ adamımı bir romantik komedi izlemeye ikna etmekten kendimi alamadım ve o da isteksizce kabul ettikten sonra, filmin sonuna yaklaşırken artık tamamen kendini kaptırmış durumda. Jack Black'in canlandığı Miles bir şaka yaptığında veya filmin müziğine eşlik ederek mırıldandığında, dudakları gülümsemeye dönüşüyor.

Arthur'un çalışma odasında Iris'e tavsiyeler verdiği sahnede, Shep şöyle diyor: "O adam çok zeki. 'Kendi hayatının başrol oyuncusu sen olmalısın' sözü altın değerinde."

Başımı kaldırıp ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Şimdi de Arthur'dan alıntı *mı yapıyorsun?*"

"Ne diyebilirim ki? Bilgelik evrenseldir, özellikle de başka bir huysuz yaşlı adamdan geliyorsa," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Ona gülümsüyorum, ama birkaç saniye sonra gülümsemem kayboluyor.

Şakacı sohbetimiz, bunun birlikte geçireceğimiz son tam gün olabileceğini acı tatlı bir şekilde hatırlatıyor. Yarın Phoenix'e gideceğimden hiç bahsetmedi ve ben de bunu ona söylemeye cesaret edemiyorum, çünkü benim istediğim şeyi onun da istemediğinden korkuyorum. Yaşadığımız onca anıdan sonra, özellikle de Noel'e kadar geçen günlerden sonra, onun duygularının benimkilerle aynı olduğuna güvenecek kadar onu iyi tanıdığımı düşünmek istiyorum ve onun da ayrılmak istemediğini umut ediyorum.

Amanda Woods'un Graham'a veda ettiği sahneye geldiğimizde, Shep yanımda gözle görölür şekilde gerginleşiyor. Graham'ın kulübenin kapısında durduğunu izlerken, omzumdaki eli sıkılaşıyor ve vücudunda hafif bir titreme hissediliyor.

Etkilenen tek kişı o değil. Bu filmi sayısız kez izlemiş olsam da, Graham'ın Amanda'ya bakışları hâlâ göğsümde bir düğüm oluşturuyor — gözleri yumuşak ama çaresiz, sanki onu bir daha görmeyecekmiş gibi yüzünü ezberlemeye çalışıyor gibi. Ve bu sefer daha da sert vuruyor, çünkü veda, Shep ve beni bekleyen vedanın gölgesinde kalıyor.

O filmi duraklattığında melankolik düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Onun göğsünden kendimi iterek oturur pozisyona geçtim ve ona dönerek baktım. "Bitirmek istemiyor musun? Mutlu sonla biteceğine söz veriyorum."

"Gitmeni istemiyorum," diye patlar.
Donakalırm, kalbim deli gibi
çarpmaktadır. "Ne?"

Shep uzaktan kumandayı bırakır, ellerimi tutar ve gözlerime bakar. "Yarın senin gitmeni izleyip, gitmene izin verdiğimi iddia edemem. Hayatımı alt üst ettin ve uzun zamandır bana gerçek bir şey hissettiren ilk kişisin."

Onun bu açıklaması nefesimi keser, rahatlama ve beklenti duyguları düşüncelerimi bulanıklaştırır.

"Ciddi misin?" diye tereddütle soruyorum.

O başını sallar, kahverengi gözleri samimi ve içtendir. "Her şeyden çok. Seni kaybettikten sonra, bir daha asla göremeyeceğim ihtimalini bilerek hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de hayatta kalabileceğimi sanmıyorum," diyorum, sesim hafifçe titriyor.

Şimdiye kadar, onu açılmaya ikna etmek hassas bir dans gibiydi ve onu korkutup kaçıracağımdan korkuyordum. Ama şimdi, gerçek duygularını ifade etmekten korkmadan özgürce konuşuyor. Bu yeni cesaretinin, bizim durumumuzu yansıtan film sahnesini izlemekten mi, yaklaşan vedadan mı yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını bilmiyorum. Her ne olursa olsun, aynı fikirde olduğumuzu bilmek bana yeni bir umut duygusu veriyor.

"Geleceğimin nasıl olacağını bilmiyorum, ama senin de içinde olmanı istiyorum," diyor, konuşurken başparmağı avucumun üzerinde yavaşça daireler çiziyor. "Ama New York'taki hayatını bırakmanı asla istemezdim. Tek istediğim, birlikte olabilmemiz için bir yol bulmak. Hatta, yarın geri dönmek istersen, sen istersen ben de çantamı toplayıp seninle gelirim. Ben yokken hayvanlara bakması için Jake'i ya da kasabadan bir çiftlik işçisini ikna edebilirim, tabii uygun bir ücret karşılığında."

Shep'e göz kırparak, onu doğru duyduğumdan emin olamadım. "Benimle şehre gelir *misin*? Pine Haven'da iki bin kişilik bir nüfusla bir akşam geçirmeyi zar zor tolere eden adam?"

O başını sallar. "Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, Sunshine." Karnımda kelekler uçuşur.

Eğer istersem Shep'in New York'a gideceğine şüphe yok, ama onu sonsuz gürültüsü ve kalabalık sokaklarıyla büyük bir şehirde hayal edemiyorum. O, hayatın daha yavaş aktığı ve düşünmek için yeterince sessiz olan dağlarda mutlu. Onu bundan mahrum bırakamam. Dürüst olmak gerekirse, ben de bu huzurlu yaşamı sevmeye başladım ve bu yer, hikayemizin başladığı yer olduğu için kalbimin bir parçasını elinde tutuyor.

Ayaklarımı bacaklarımın altına kısıtıp, dizlerim Shep'in dizlerine değene kadar ona yaklaşıyorum. "Gerçek bir şansımız olmasını istiyorum ve bu da seninle burada kalmak anlamına geliyor. Bu ana kadar olan her şey, tanışmamızın bir tesadüften daha fazlası olduğuna inanmamı sağlıyor. Bizi bir araya getiren şeyin tatil büyüğü olduğunu düşünmek istiyorum." Ellerimle yüzünü çerçevelerim. "Gözümüzün önündeki şeyden vazgeçmek yazık olur. Sence de öyle değil mi?"

"Biraz Noel büyüğü müydü, yoksa kader mi müdahale etti, bilmiyorum, ama senin benim olduğun için çok mutluyum." O eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Benim önceliğim, burada mutlu olmanı sağlamak ve buna podcast'in sorunsuz bir şekilde devam etmesi de dahil."

Şimdiden ileriye düşündüğü için çok duygulandım.

"Haklısın. Planlanacak çok şey var, örneğin bir stüdyo bulmak gibi. Tüm ekipmanımı sığdırabilecek kadar büyük ve tanıtım içeriği için estetik açıdan da hoş olmalı."

"New York'takini ne yapacaksın?" diye soruyor Shep.

"Kira sözleşmemiz Ocak ayında sona eriyor, o zamandan sonra bununla ilgilenmeme gerek kalmayacak." Ellerimi indirip, açıklamamı yaparken onun bakışlarıyla

"Ekibimin çoğu uzaktan çalışıyor ve Gemma Vermont'a geri taşınabileceğini söyledi. Eğer taşınırsa, şehirde tek kalan ben olacağım."

New York'ta kalmamın tek diğer nedeni ailemdir, ama artık emekli oldukları için gelecek yılın büyük bir kısmı için seyahat planları yaptılar. Ve ben de onlar evdeyken ziyaretlerimi kolayca planlayabilirim.

Shep bıyığını parmaklarıyla okşayarak, zorlukla yutkunur. "High Noon'un arkasında fazladan bir ofis var. Pazartesi'den Çarşamba'ya kadar kapalı, orada kayıt yapabilirsin. Hatta, diğer gecelerdeki etkinlikler sırasında da kullanabilmen için ses yalıtımı bile yapabiliriz," diye ekler omuz silkerek.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Gerçekten mi?"

Şu anki stüdyom, duvarları o kadar ince ki kapıcının hapşırmasını duyabileceğim bir ofis binasında. Bu yüzden, sessiz olduğu ve arka plan gürültüsüyle uğraşmak zorunda kalmadığım geceleri kayıt yapıyorum. Podcast'im için özel olarak tasarlanmış, ses geçirmez bir alanım olması çok güzel olurdu.

"Evet. Bir şeye ihtiyacın olursa ben de yakınlarda olacağım." Bacağıma güven verici bir şekilde sıkıca sarılır. "Bebek doğduğunda Casey'nin eli kolu bağlı olacak, benim de devreye girmemin zamanı geldi. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, bu iyiliğini karşılığını ödemem adil olur."

Onun rahatlık alanından çıkmasını görmek beni mutlu ediyor. Casey'nin yaptığı fedakarlıkları fark etti ve minnettarlığını göstermek için inisiyatif alıyor. Honky-tonk'ta onunla daha fazla anı biriktirmeyi dört gözle bekliyorum.

"Sence Casey bir gün senin için de aynısını yapar mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çocukların olduğunda, sence o da bu iyiliğin karşılığını verir mi?" diye tekrar ediyorum ve Shep'in cevabını endişeyle bekliyorum.

"Bir gün aile kurmak ister misin?" diye sordu, sesi tereddütlüydü.

O baba olmak istediğini söylemişti, ama ben ona çocuk sahibi olmakla ilgili ne hissettiğimi ya da benim de her zaman büyük bir aile istediğimi hiç söylememiştim.

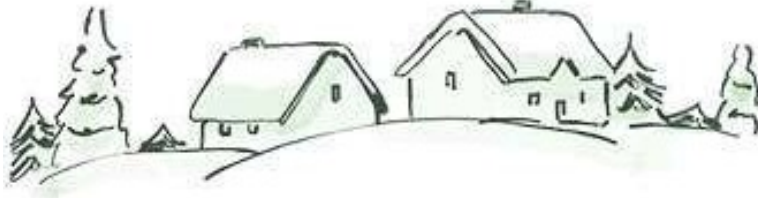
"Üç ya da dört çocuk istiyorum," diyorum.

Ellerimi ellerine alır, gözleri parlar. "Dört tane mükemmel olur."

Shep ile ilgili hiçbir garanti yok. En iyi planlar bile nadiren istediğimiz gibi sonuçlanır, ama hayatımı

düşkün olduğum adamlarla neler olabileceğini merak ederek geçirmektense
bu riski almayı tercih ederim.

CHAPTER 21

Mistletoe'da Buluşalım

Shep

Noel'den sonraki günün boşluk hissiyle geçeceğini, hazır olmadığım bir vedaya daha zorlanacağımı düşünerek kendimi hazırlamıştım. Ancak bu sefer, Noelle'in uzaklaşmasını izlemek zorunda kalırsam, bunu atlatamayacağımı biliyordum.

Neyse ki, en kötü senaryo gerçekleşmedi ve bunun yerine, öngörülebilir gelecekte kalacağını kutluyorum. Elbette, Ocak ayında New York'a gidip işlerini halletmesi ve eşyalarını toplaması için gideceğiz, ama bir hafta içinde dağa geri döneceğiz. O zamana kadar, o tamamen benim.

Bu sabah, her zamankinden daha erken kalktı ve tek başına yürüyüşe çıkmak istedi. Bu fikir beni pek heyecanlandırmadı, ama o ceylan gözlerine bir bakış attım ve pes ettim. Yine de, iyice giyinmesini sağladım ve bir saat içinde dönmezse onu aramaya geleceğimi söyledim.

Sözümü yerine getirmeden önce on beş dakikası kaldı.

Kendimi meşgul etmek için dolabımı karıştırıyorum, flanel gömlekleri, birkaç kışlık montu ve botları ayırıyorum. Giysilerimin çoğu on yıllar öncesine ait, bu yüzden hiç giymediğim şeyleri atmanın zamanı geldi.

Noelle, geniş bir gardırobu olduğunu söyledi ve ben de, bunları geri getirdiğimizde hepsini saklayabileceği bolca yer olmasını istiyorum.

New York. Ne kadar çabuk kendini evinde hissederse, burada bir gelecek gorebilmesi de o kadar çabuk olur. Bu yüzden bu sabah Casey ve yerel bir inşaat ekibiyle iletişime geçerek High Noon'daki boş ofisi ses geçirmez bir podcast stüdyosuna dönüştürmeyi teklif ettim. İşleri hızla ilerletiyorlar ve önümüzdeki hafta sonuna kadar Noelle'in kullanıma hazır hale gelecek.

Bonus mu? Ofisi benimkinin yanında olduğu için, honky-tonk'a daha sık gitmek için ek bir motivasyon olacak. Ayrıca, eskisi gibi günlük işlerin bir kısmını yönetmeye geri dönmeyi de sabırsızlıkla bekliyorum. Casey işleri sorunsuz bir şekilde yürütmek için harika bir iş çıkardı, ama tekrar işin bir parçası olmak güzel olacak.

Bağış yığını oluşturmaya yeni başlamıştım ki telefonum çaldı. Birdie'nin beni görüntülü aramasına şaşırmadım; dn de aramıştı ama ben biraz meşguldüm, bu yüzden ona Mutlu Noeller dileklerini içeren bir mesaj attım.

"Alo," diye cevap verdim.

Birdie'nin gülümsemesi ekranı dolduruyor. "Somurtkan yüzünü görmek ne güzel. Dn o güzel mesajı aldıktan sonra, kişilik nakli yaptırdığından endişelenmiştim."

Kahve yaparken telefonunu tezgahın üzerine koyuyor.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için zgnm," diyorum, somurtmaya çalışıyorum ama ciddi bir ifade takınamıyorum.

Mutfaktan geçerken abartılı bir rahatlama ile alnını siler. "Her zamanki huysuzluğum olmadan bu haftayı nasıl geçireceğim diye merak etmeye başlamıştım."

"ift doz kafein içini görür."

"Buna ihtiyacım olmasının sebebi sensin, o yüzden sen dersin," diyor, buzdolabını açarken omzunun üzerinden bakarak. "Noelle nasıl?" Bu soruyu sormak en doğal şeymiş gibi soruyor.

"Neden hala burada olduğunu düşünüyorsun?" Tek elimle uzun kollu flanel gömleği katlamaya çalışırken yarı gülümseyerek cevap veriyorum.

Birdie'nin son gelişmeleri öğrenmek için sabırsızlandığı belliydi. Dn yaptığı arama ve birkaç mesaj dışında, birkaç gündür konuşmamıştık ve bu gerilimi uzatmaktan zevk aldığımı inkar edemem.

O acımasızca alay ediyor, bu yüzden ben de aynı şekilde karşılık vermem adil olur.

Buzdolabının yanında duruyor, bir elinde fındıklı krema, diğer elini kalçasına koymuş, kaşını kaldırarak kameraya bakıyor. "Sen eski olabilirsin, ama ben dün doğmadım. Noelle, farkında olsan da olmasan da, senin mülküne adımını attığı anda seni ele geçirdi. Ve bana ona öğle yemeği hazırladığını söylediğinde, senin işinin bittiğini anladım."

Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum. Teknik olarak, Noelle'e öğle yemeği hazırladığımı hiç itiraf etmedim. Birdie sadece varsayımda bulundu ve en son istediğim şey, haklı çıktığı için böbürlenmesi.

"Hala neden benim aşk hayatımla bu kadar ilgilendiğini anlamıyorum," diye iç çekerek söylüyorum ve eski bir kot pantolonu bağış yığınınına atıyorum.

"Çünkü sen benim kuzenimsin ve senin mutlu olmanı istiyorum." Birdie tezgaha geri döner, kahvesine krema ekler ve bir yudum alır, sonra ekler: "Noelle hala orada mı, değil mi?"

Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Evet, orada."

"Yani Noel'i birlikte mi geçirdiniz?" Birdie'nin sesi şimdi üç oktav yükseldi.

"Evet."

O dikleşir ve gözleri parlar. "Bu, ikinizin resmi olarak birlikte olduğu anlamına mı geliyor?"

Eğlencemi gizlemek için dudaklarımı sıkıştırırım. "Evet, öyle."

"Oh, Tanrı aşkına, Shep, bana bundan daha fazlasını anlatmalısın." Birdie, kahve fincanını biraz fazla sert bir şekilde masaya koyar ve kahve fincanın kenarından taşar.

Bir hafta önce, muhtemelen ona kendi işine bakmasını söyledim, ama Noelle'in neşeli mizacı bulaşıcı olmalı, çünkü Birdie'nin merakı eskisi kadar beni rahatsız etmiyor. Hatta, onun burnunu sokmasını takdir ettiğimi bile itiraf edebilirim.

"Evet, Noelle ve ben birlikteyiz ve o süresiz olarak Pine Haven'da kalacak." Eski iş botlarını büyüyen hediye yığınınına atıyorum. "Ancak birkaç hafta sonra New York'a gideceğiz, çünkü onun halletmesi gereken bazı işleri var."

Birdie yüksek tiz bir çığlık attığında irkildim. "Hadi oradan! Kuzenim büyük şehre mi gidiyor? Belki de kişilik değişimi konusunda yanılmışımdır.

Kişilik nakli konusunda yanılmış olabilirim. Vücudun kaçırılmış olmalı." Gözlerimi devirdim. "Bütün kadınlar hayal güçlerini bu kadar serbest bırakır mı?"

Önce Noelle benim bir seri katil olduğumu düşündü. Şimdi de Birdie uzaylıların beni ele geçirdiğine inanıyor. Eğer fikirlerini karşılaştırsalar, öğle yemeğine kadar bir zombi kıyameti planladığımı karar verirlerdi.

"Ben buna şüpheli davranışlara karşı uyanık olmak diyorum. Ve sen, kuzenim, tuhaf davranıyordun. Ama şimdi her şey mantıklı geliyor, aşık olduğunu düşünürsek." Kağıt havluyla döktüğü kahveyi silerken gülümsüyor. "Resmi olarak bir kuzenim olmasını sabırsızlıkla bekliyorum!"

Telefonu neredeyse düşürüyordum. "Sakin ol. Noelle ve ben işleri yavaştan alıyoruz."

Gerçek şu ki, yavaştan almak gibi bir niyetim yok. Noelle benim için tek. Şu an gözümün önüne geliyor: parmağında benim yüzüğüm, karnında benim çocuğum. Bazıları çok hızlı ilerlediğimizi söyleyecek, ama kimsenin bizim zaman çizelgemizi belirlemesine izin vermeyeceğim. Geleceğimiz söz konusu olduğunda sadece Noelle'in görüşü önemli.

"Oh, lütfen," Birdie alaycı bir şekilde söylüyor. "Sen hep bir eş ve çocuk istedin. Bu fırsatı kaçırmama imkan yok." Aklımı bu kadar kolay okuyabilmesi sinir bozucu. "Dürüst olmak gerekirse, başına gelen tüm iyi şeyleri hak ediyorsun ve senin adına mutluyum."

"Dikkatli ol. Daha da duygusal olursan, sana faturayı göndermek zorunda kalacağım."

"Çift doz kafein için ödeşmiş sayalım," diyor, fincanının üzerinden gülümseyerek.

Şaka bir yana, Birdie'nin Noelle ve benimle olanlara ilgi göstermesini ve önem vermesini takdir ediyorum.

"Kulağa..." Oturma odasından gelen bir dizi çarpma sesi ve mööleme sesini duyunca sözümü yarıda kesiyorum.

Ne oluyor?

"Birdie, bir dakika bekler misin?"

Elimde telefonla yatak odasından çıkarken, yerde duran giysi yığınlarının üzerinden atladım. Noelle'in, açık kapının yanında Maple'ın önünde çömelmiş, elinde bir avuç elma dilimi tuttuğunu görünce aniden durdum. İnek, atıştırmalığını hevesle yerken kuyruğunu sallıyordu.

"Burada ne oluyor?"

Noelle bana baktı, gözleri parlıyordu. "Maple yaptı! Beni kulübeye kadar takip etti. Telefonla konuşuyormuş gibi yapmam gerekti, ama arkama bakıp durdum ve o da buraya kadar tüm yol boyunca arkamda kaldı."

Son birkaç gündür, Maple'ı kulübeye getirmek istediğini söyleyip duruyor. Onu bir ip ile bulduğumda, bunu ciddiye aldığını anlamalıydım. Hayvanların eve girmesine izin verilmediğini ona daha önce söylemediğim için başıma bu geldi. Noelle'i tanıdığım kadarıyla, bunu söyleseydim de bir şey değişmezdi.

Yüzümü ellerimle ovuştururken derin bir nefes aldım. "Yürüyüşe çıkmak ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Yürüdüm. Ahıra. Ve tabii ki, oradayken hayvanları kontrol etmek zorunda kaldım." Cebinden bir dilim elma daha çıkarıyor. "Maple yalnız görünüyordu, ben de onu eve getirdim."

Kaşlarımı kaldırarak onlara yaklaştım. "Tabii tabii."

İşlerin böyle yürüdüğüne bir an bile inanmıyorum. Yine de, oturma odamda gerçek bir ineğin olması beni hiç eğlendirmiyor olsa da, Noelle'in parıldayan gülümsemesi kızgın kalmamı imkansız kılıyor.

"Beni kız arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Birdie sesini yükseltir ve telefon görüşmemizi sonlandırmadığımı hatırlatır.

Noelle başını eğerek, elimdeki telefonu merakla inceliyor. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Kuzenim Birdie."

Noelle, Maple'ın kafasındaki tüyleri okşadıktan sonra ayağa kalktı. Yanıma yaklaşp telefonumu aldı ve yüzüne doğru tuttu.

"Merhaba Birdie. Ben Noelle. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum," der ve kameraya neşeye el sallar.

Birdie'nin gözleri, en güzel Noel hediyesini almış gibi parlar. "Ben de öyle. Shep'in huysuzluğuna kimsenin dayanabileceğini sanmıyordum. Sen çok cesursun."

"Seni kandırmasına izin verme. O huysuzluğunun altında, o sadece kocaman bir oyuncak ayı." Noelle uzanıp yanağımı çimdikledi.

"Değilim," diye homurdanarak parmaklarını ısırırım.

Noelle beni gülümsetiyor ve ona ilgi gösteriyor diye yumuşadığım anlamına gelmez.

"Oh lütfen, sen..." Maple, odada dolaşıp sanki burası onun eviymiş gibi şöminenin önüne yerleşirken, Birdie'yi alçak bir möö sesiyle keser. "Maple çok olgun geliyor. Nasıl gidiyor?"

"Harika. Görünüşe göre bugün iç mekanda bir inek," diye mırıldanırım.

"Ona film maratonu sözü verdim," diye hatırlatır Noelle, kirpiklerini kırıştırarak.

Birdie'nin Maple'ı görebilmesi için ekranı çevirir. Maple uzanmış, çenesini toynaklarına dayamış, gözleri yarı kapalıdır.

"Maple çok tatlı," der Birdie. "Shep'in şikayetlerini boş ver.

O da ona tamamen aşık."

"Oh, biliyorum. Daha dün onu ahırında yakaladım, kulağının arkasını kaşıyıp ona en sevdiği kızım diyordu," der Noelle, bana sırtarak.

Bu harika. Bu ikisi konuşursa bana komplo kuracaklarını biliyordum.

"Tamam, sanırım bugünlük tanıtımlar bu kadar yeter," diye mırıldanarak telefonu Noelle'den alıyorum.

"Tamam, ama yakında ziyarete geleceğim ve tüm utanç verici hikayelerini paylaşmamı engelleyemeyeceksin," diye alay ediyor Birdie.

"Sabırsızlanıyorum," diyor Noelle, veda etmek için eğilerek.

Telefonu kapatıp ön kapıyı kapatıyorum ve arkamı döndüğümde Noelle tam arkamda duruyor.

Bileğindeki bileziği oynatarak bana temkinli bir bakış atıyor. "Maple'ı içeri getirdiğim için kızdın mı?"

Kafamı sallıyorum. "Hiç de değil. Film maratonunun tadını çıkar. Seni kendime saklamak için bu akşama kadar beklemem gerekecek."

Noelle yaklaşır ve kollarını boynuma dolamıştır. "Merak etme, telafi edeceğim..." Yukarı bakıp kapı çerçevesinin üzerindeki ökse otunu fark edince birden durur. "O oraya nasıl geldi?"

Omuz silkiyorum, gülümsememek için yanağımın içini ısııyorum. "Hiçbir fikrim yok."

Gerçekte, o yürüyüşe çıktıktan sonra ben asmıştım. Günlerimizi geçirmiştik. Noel kutlamıştık. hem ailelerimizle

gelenekleri var, ama ben kendimize ait birkaç gelenek başlatmak istiyorum. Ökse otunun altında öpüşmek, başlamak için mükemmel bir yer gibi geldi.

Casey, dün uğradıklarında ona biraz getirmesini istediğim için bana kızdı. Amy'nin her kapıyı onunla süslediğini hep övünerek anlatırdı, bu yüzden bolca olduğunu biliyordum. Benim pahasına sonsuz şakalar bekliyorum, ama Noelle ile geçirdiğim bu an buna değer.

Bana anlamlı bir bakış attı. "Noel Baba'nın geç kalmış bir hediyesi olmalı."

"Öyle olmalı." Onu belinden tutup göğsüme çekiyorum. "Bundan en iyi şekilde yararlanmamak kabalık olur."

Ayak parmaklarının ucuna yükselir, elini göğsüme bastırır. "Bunu yapamayız."

Çenesine öpücükler konduruyorum, başını bana doğru eğdiğinde nefesi kesiliyor. Dudaklarımız acil ve talepkar bir şekilde birleşiyor. Vanilya ve şekerli kurabiyelerin tatlı kokusu beni sarıyor, onun sıcak dudaklarından başka hiçbir şey düşünemiyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum, o da içgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor, elleriyle omuzlarımı kavıyor. İki adım öne çıkıyorum, böylece sırtı duvara yaslanıyor.

"Kaldığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Başka hiçbir yerde olmak istemem."

Noelle alt dudağımı ısırır, dilini ağızımın içine sokarken inler. Tadı güneş ışığı ve sıcak kakao gibidir ve ona bana ait olmanın ne demek olduğunu tam olarak göstermeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

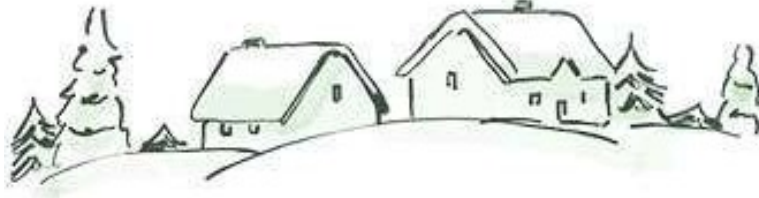
Yumuşak bir möö sesi beni geri çekilmeye zorlar ve Maple'ın şömineden uzaklaşıp yanımıza geldiğini görürüm. Pantolonumun paçasını dörter ve Noelle kıkırdamaya başlar.

Başımı eğip kaşımı kaldırıyorum. "Hala eve bir inek getirmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

Noelle göğsümü okşadı. "Neşelen kovboy. Sen kendin söyledin: Bu gece tamamen seninim."

Çenesini kaldırıp ona bir öpücük daha veriyorum. "Haklısın."

CHAPTER 22

Yılın En Harika Zamanı

Noelle

Yılbaşı Gecesi

High Noon kutlama yapan insanlarla dolup taşıyor. Gece yarısına on dakika kala parti doruk noktasına ulaşır ve grup hız kesmeye niyetli değildir.

"Keşke ofis koltuğumu getirip oturabilmeni sağlasaydın," diye Casey, Amy'ye söylenir.

"Olmaz," der Amy, karnını okşayarak, bozuk bir müzik kutusu gibi onu çabucak susturur. "Herkes gibi sıramı bekleyeceğim."

Barın sonunda durmuş, onun için bir tabure boşalmasını bekliyoruz. Yarım saat geçti ve kimse yerinden kıpırdamadı, herkes içkisine sıkı sıkı tutunmuş, yeni yılı karşılamak için bekliyor. Amy, Casey'nin birini koltuğundan kovma fikrini çoktan reddetti.

"Eşim için fazladan bir sandalye çekmek gibi bir şeyi yapamıyorsam patron olmanın ne anlamı var?"

"Shep'e patron olduğunu söylediğini kesinlikle anlatacağım," diye göz kırparak araya giriyorum.

Casey gülüyor. "Devam et. Belki bu sefer beni gerçekten kovar, böylece sonunda *Bridgerton*'ın üçüncü sezonunu izleyebilirim."

Amy alaycı bir şekilde, "İzlemek mi? Sanki iki kez izlememişsin gibi," der.

Casey ona şakacı bir bakış atar, Amy ve ben de kahkahalara boğuluruz.

Geçen hafta boyunca, Shep ve ben onlarla birkaç kez dışarı çıktık. Bu, onlara ebeveynlerinden çok ihtiyaç duydukları bir mola ve bebeğin doğumunu beklemekten uzaklaşmak için bir fırsat verdi. İkisi de beni kollarını açarak karşıladılar ve kalacağımı duyunca çok sevindiler.

Casey, Shep'e honky-tonk'un arkasında bulunan yeni ses geçirmez podcast stüdyomu gezdirmeme yardım etti. Gemma tüm ekipmanı hızlı bir şekilde temin etti ve her şeyin doğru bir şekilde kurulduğundan emin olmak için erkeklerle görüntülü görüşme yaptı.

"Bu Boot Scootin' Bubbly harika," diye haykırdım, içkimin bir yudumunu alırken.

Şehrin en yakışıklı barmeninden bir kokteyl sipariş ederek oturmak için beklerken zaman geçirdim. Meğer o da kokteyl yapabiliyormuş.

Barın diğer tarafına bakıyorum, Shep tezgahın arkasında, alkışlayan bir grup çiftlik işçisine viski tepsisini uzatıyor. Barmenlerden biri geç kalmıştı ve barın elemanı yetersiz olduğu için, ekstra yardıma ihtiyaç olduğunu fark eder etmez hemen yardıma koştu.

Casey ve ben, yardım teklifine eşit derecede şaşırdık, ama onun daha sosyal olmak için küçük adımlar attığını görmek içimi ısıtıyor.

Amy, köpüklü suyuna kaşlarını çatıyor. "Geçen yılbaşı gecesini Boot Scootin' Bubbly içmiştim ve Jake şeftali likörü ile limon oranını mükemmel ayarlamıştı. Keşke bu gece de içebilseydim."

Casey kolunu omzuna doladı ve alnını öptü. "Bebek doğduğunda Jake'e bir tane hazırlatırım."

"Umarım yakında doğmaya karar verir," diye iç geçirir Amy, karnını okşayarak. "Burada artık yer kalmadı."

"Tatlı bezelyemiz hazır olduğunda gelecektir."

"Keşke acele etse de sonunda onun küçük yüzünü görebilsem." "O da annesi gibi inatçıdır," diye cevaplar Casey, eğilerek.

Onlar şefkatli bir öpücük paylaşıırken, ben tekrar Shep'e bakıyorum. Bu sefer o da benim bakışımı yakalıyor ve dudaklarında bir gülümseme belirliyor. Jake'in yanına gidiyor. Jake, dağıtıyor kokteyller bir çift kadın kıkırdayan

kızlar gibi kıkırdayarak xml-ph-0009@deepl.internal ve omzuna vurarak kulağına bir şey fısıldar. Jake hızlıca başını salladıktan sonra, Shep arkasını dönerek kararlı adımlarla bana doğru yürür.

Tezgahın etrafından dolaşıp bize katılırken, beni yanına çekip, dizlerimi titretiren bir öpücük verir.

"Selam kovboy," diye fısıldarım.

"Seni özledim," der o, ağır ağır konuşarak.

"Sadece bir saat oldu ve ben de bu süre boyunca birkaç metre uzaktaydım."

"Evet, ve ilk yirmi dakika içinde, çok yaklaşan kaç kişiyi azarladığımı saymayı bıraktım. Tek istediğim herkesin senin benim olduğunu bilmesini sağlamakken, bu tam bir işkenceydi," diye homurdanarak burnunu boynuma sürüyor.

Casey boğazını temizledi. "Siz ikiniz bir oda tutmalısınız."

Amy ona azarlayıcı bir bakış atar. "Onları rahat bırak. Şu anda birbirlerine dokunmadan duramayan, coşkulu bir aşamada ve bu çok sevimli."

Casey başını sallar. "Shep'in sevimli olarak nitelendirilmesinden hoşlandığını sanmıyorum."

"Oh, umursamıyor. Değil mi, bebeğim?" Göğsüne şakacı bir şekilde vuruyorum.

Kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırır ve kulağıma fısıldar. "Eğer bu senin yüzünde bir gülümseme yaratıyorsa, bana istediğin zaman sevimli diyebilirsin, hayatım."

Shep, Jake'e el sallar ve barda hiçbir şey sipariş etmeden takılan iki gürültücü adama doğru başını sallar. Jake de başını sallar ve onlara konuşmak için tezgahın üzerine eğilir. Adamlardan biri yüksek sesle şikayet eder, ama Jake'in keskin bakışları onu susturur ve ikisi sonunda koltuklarından kalkıp dans pistine doğru yönelirler.

Shep, Casey'nin omzuna dokunur ve boş tabureleri gösterir. "Başkası kapmadan onları kapmalısın."

Casey onun sırtını okşar. "Teşekkürler dostum. Çok teşekkür ederim."

Amy'yi bara doğru yönlendirir, tabureye oturmasına yardım eder ve Amy oturduktan sonra rahat bir nefes alır.

"Çok nazıksın," derim Shep'e.

"Sadece işimi yapıyorum, bardan beleşçileri kovuyorum."

"Öyleyse, bana bir Boot Scootin' Bubbly daha sipariş etsen iyi olur, yoksa ben de kesme tahtasına düşerim." Boş bardağımı uzatırım.

O eğilip kulak mememi ısıtır. "Yaramaz."

Serbest elimi göğsüne koyup kirpiklerimi kırıştırırım. "Birinin seni uyanık tutması lazım, *baba*."

Gözlerindeki ateş çok belirgindi, keşke yalnız olsaydık da bana istediğini yapabilseydi.

Geçtiğimiz hafta birlikte geçirdiğimiz zamanlar tam bir mutluluktu. Casey ve Amy ile lokantada kahvaltı yaptık, yerel fırından taze hamur işlerini evsizler barınağına götürdük ve günde iki kez hayvanları kontrol ettik. En sevdiğim şey, ikimiz baş başa kulübede kalıp, yatak odasının içinde ve dışında birbirimizi tanımamız.

Shep'in yeni tutkusu, podcast bölümlerimi düzenlememi izlemek ve hatta eski bölümlerimi izlemek için geriye dönüyor. Hype-girl'ün ne olduğunu hala tam olarak bilmiyor, ama yine de bana destek oluyor. Casey'nin yardımıyla streaming platformunda bir hesap açtı, böylece izlediği her bölüme yorum yazabiliyor. Hepsini okudum ve bazıları biraz küstahça ama onun bu kadar destekleyici olması çok sevimli. Onunla birlikte olduğum için ne kadar şanslı olduğumu her gün hatırlatıyor bana.

Geriye dönüp bakıldığında, CoreFuel Labs'ı sponsor olarak kaybetmek, aslında bir şans oldu. Bu olay bana, iş-yaşam dengesine önem veren ve katkılarımı takdir eden şirketlerle ortaklık kurmanın önemini öğretti. Net sınırlar koymayı ve potansiyel sponsorları daha dikkatli bir şekilde incelemeyi öğreniyorum. Shep sayesinde, kendi çıkarlarıma uygun olmayan fırsatları reddetmenin sorun olmadığını kabul etmeyi öğreniyorum.

Gemma teknik olarak hala tatilde, ancak CoreFuel Labs'ın bıraktığı sponsorluk boşluğunu doldurmak için birkaç potansiyel şirkete ulaştı. Twisted Temptations yanıt verdi ve önümüzdeki ay planladığımız reklamların iyi performans göstermesi halinde bizimle sürekli bir ortaklık kurmaya hazır olduklarını söyledi. Şanslıyım ki, bu Shep ve benim için daha fazla oyuncak demek. Sırada: Şubat ayında piyasaya çıkacak Sevgililer Günü koleksiyonu için kırmızı kalp şeklinde meme kelepçeleri ve tüylü kelepçeler.

Grup yavaş bir country baladına başladığında, çiftler dans pistine akın etmeye başladı.

"Hadi dans edelim," diyorum Shep'e.

O başını sallar. "Çok paslandım."

"Bu iki adımlı dans değil. Sadece beni sıkıca tutman ve birlikte ileri geri sallanmamız gerekiyor. Ama istemiyorsan, belki de daha önce hizmet ettiğin çiftlik işçilerinden birine sorarım," diye alay ederek ondan bir adım uzaklaşıyorum.

O homurdanarak beni tekrar göğsüne çekiyor. "Dans edeceğin tek erkek benim, kadın."

"Sanırım sen de olursun." Göz kırparak sahnenin yanındaki boş alana işaret ettim. "Yolu göster, kovboy."

Shep boş bardağımı alıp bar tezgahına koyduktan sonra elimi tutup beni dans pistine götürdü. Diğer elini belime dolayarak beni kendine çekti ve vücutlarımız birbirine yapıştı. Nefesi kulağımda sıcak bir ürperti yarattı. Bu adam, hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde kalbimi çaldı ve onun kollarında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Gördün mü, ne kadar güzel?" diye düşünürüm.

"Seni kucaklamaktan daha güzel bir şey yok," diyor Shep.

Müzik etrafımızda yankılanırken başımı göğsüne yaslıyorum. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Bando, neredeyse gece yarısı olduğunu duyurur ve yeni yılı karşılamak için ondan geriye doğru saymaya başlar. Oda heyecanla beklerken, bakışlarım Shep'inkilerle buluşur, eli yanağımı okşar. Hiç şüphe yok ki, olmam gereken yer burasıdır ve beni Shep'in kapısına, her şeyin başladığı yere gelmem için kandıran kişiye sessizce teşekkür ederim.

Geri sayım sıfıra ulaştığında, etrafta alkışlar yükselir. Shep'in dudakları benimkilerle buluşur ve bana umut dolu bir öpücük verir, birlikte paylaşacağımız yeni bir başlangıcın vaadini verir.

Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Seni seviyorum, Noelle. Seni çok seviyorum."

Nefesim kesilir, gözlerim yaşlarla parlar. "Ben de seni seviyorum, Shep."

"Ciddi misin?"

Parmaklarımı yakasına takıp onu kendime doğru çekerim. "Her şeyden çok. Sen benim olduğun kadar ben de seninim."

"Bir daha söyle," diye talep ediyor.

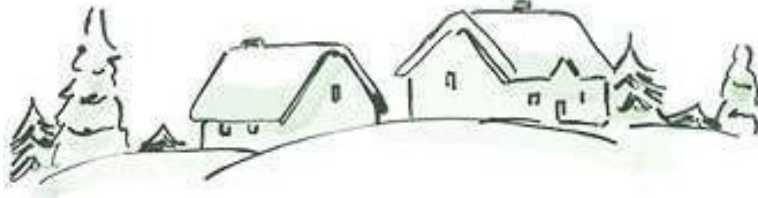
"Sen benimsin kovboy, ve seni seviyorum."

Gözlerinde sahiplenme duygusu parıltıyor. "Ben de seni seviyorum, Güneş Işığı. Her zaman." Bu sözleri duymaktan asla bıkmayacağım.

Ayak parmaklarımın ucuna yükselip onu tekrar öpüyorum, ağzına gülümsüyorum.

Aşkımıza giden yolumuz geleneksel değildi. Kar fırtınası sırasında bir dağ kulübesinde filizlendi ve ben, neredeyse iki kat yaşlı huysuz bir kovboya hızla aşık oldum. Bazıları bunu pervasızlık, bazıları ise hayalperestlik olarak nitelendirebilir, ama benim için bu bir tatil mucizesi. En zor zamanlarda yanımda olacak ve birlikte geçirdiğimiz her anı olağanüstü kılacak biriyle birlikte olmak bir lütuf. Bunu asla hafife almayacağım, çünkü paylaştığımız şeyin nadir olduğunu biliyorum ve geleceğimiz ne getirirse getirsin, her zaman sevdiğim kovboyla bir sonraki Noel'i hayal edeceğim.

EPILOGUE

Holly Jolly Ever After

Noelle

Bir Yıl Sonra

Uyandığımda, ıslak ve sıcak bir şey çeneme dokunuyordu. "Shep," diye mırıldandım uykulu bir gülümsemeyle.

Onun beni öpmesiyle uyanmam ilk kez olmuyor, sakalı cildimi gıdıklıyor. Ama öpücükler hızlanıp, ıslak ve acımasızca —kaşlarımı çatıyorum. Gözlerimi aralıyorum ve köprücük kemiğimin üzerinde duran minik bir pençe ve yanağımı okşayan soğuk bir burun görünce şaşkınlıkla bakıyorum.

Bu kesinlikle Shep değildi.

Sabah ışığına gözlerimi kırptırarak, suçluyu daha iyi görebilmek için hızla doğruluyorum. Yanımdaki yatakta siyah-beyaz tüylü bir silüet belirliyor, kucağıma atlayarak kuyruğunu heyecanla sallıyor. Bu, inanılmaz derecede tüylü, yaramazlık dolu parlak mavi gözleri ve parlak gümüş tasmaına bağlanmış kırmızı bir fiyonku olan bir border collie yavrusu. Pembe dili, selam vermek için elimi yalamak üzere dışarı çıkıyor.

Kıkırdarak, ellerimle yüzünü kavradım. "Merhaba, küçük yaramaz. Nereden geldin sen?"

Yavru köpek havlıyor, gömleğimin kolunu ısıyor. Artık tamamen uyanmış durumdayım ve bu sevimli yaratığın yatağına nasıl geldiğini anlamam gerektiğini fark ediyorum.

Shep'in bununla bir ilgisi olduğunu düşünerek, onun yatağının tarafına bakıyorum ve boş olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Boğazını temizleyen bir ses dikkatimi odanın diğer tarafına çeker, o kapı eşiğinde durmuş, kollarını kavuşturmuştur. Wrangler marka kot pantolonu kalçalarına kadar inmiştir ve gömleği olmadığı için karın kaslarının hatları ve göğsündeki seyrek koyu renkli tüyler açıkça görülmektedir. Bana kalsa, evde her zaman gömleksiz dolaşırdı.

"O senden hoşlanıyor," diyor, köpeğe başını sallayarak.

"Ben de onu seviyorum," diyorum, köpeğin kulağının arkasını kaşıyarak. "Neden bizim yatağımızda yatıyor?"

Birlikte olduğumuzdan beri ilk kez yeni hayvanlar almıyoruz, ama genellikle yaralı bir at ya da yeni bir yuvaya ihtiyaç duyan küçük bir tavuk sürüsü oluyor. Beni evreninin merkeziymişim gibi bakan, kuyruğunu sallayan sevimli bir köpek yavrusu değil.

Shep'in dudaklarında bir gülümseme belirir. "O senin Noel hediyen. Bir gün erken olduğunu biliyorum, ama bekleyemedim." Kapı çerçevesinden ayrılır ve yanımda yatağın kenarına oturur. "Birdie onu Montana'daki bir arka bahçe yetiştiricisinden kurtardı ve fotoğrafını gördüğüm anda, onun senin olması gerektiğini anladım."

Geçtiğimiz yıl boyunca, köpek almakla ilgili kaç kez ipucu verdiğimi sayamadım. Bu konuda pek de ince davranmadım ve Shep'in köpek istemediği için bu konuyu kaçındığını düşünmeye başladım. Meğer bu, gerçeklerden daha uzak olamazdı. Border collie cinsi köpeklerden sadece birkaç kez bahsetmiş olmama rağmen, o bunu not almış ve Birdie ile işbirliği yaparak ailemize mükemmel bir tüylü üye kazandırmak için plan yapmıştı.

Shep, Birdie'ye söylediği anda, o da bir kurtarma köpeği bulana kadar özenle arama yaptığından eminim. O çok iyi kalpli biridir ve onu değerli bir arkadaşım olarak görebildiğim için çok şanslıyım. Neredeyse her gün mesajlaşıyoruz ve her ay bize başka bir kurtarma köpeği gönderiyor gibi görünüyor. Kucağımdaki enerjik köpek yavrusu, bizim hemen seveceğimizi ve reddedemeyeceğimizi bildiği hayvanları bulma yeteneğinin kanıtıdır.

Shep'e bakıyorum, dudağımı dişlerimle ısırıyorum. "O gerçekten benim mi?"

O köpeği okşuyor ve köpek poposunu sallayarak hevesle elini kokluyor. Görünüşe göre kovboydan etkilenen tek kişi Maple değil.

Shep birkaç film gecemize katıldı ve Maple her zaman dev, tüylü bir köpek gibi ayaklarının dibinde kıvrılıyor. Ancak bu hızla büyüdüğü için, yakında film gecelerini ahıra taşımamız gerekebilir.

"Yavru köpek tamamen senin," diye beni temin ediyor.

Onu kaldırıp kafasına öpücükler yağıdırıyorum, yüzümü coşkuyla yaladığında gülüyorum. "Adı var mı?"

"Birdie ona Luna adını verdi, ama sen istediğin adı seçebilirsin."

"Luna," diye fısıldıyorum gülümseyerek, yumuşak küçük yüzünü incelerken. "Mükemmel."

Shep yaklaşarak elini dizime koydu. "Birkaç dakika sonra tanışmak için daha fazla zamanın olacağına söz veriyorum, ama başka bir sürprizim var ve bunun için yataktan kalkması gerekiyor."

"Ne oldu kovboy? Beni yalnız kalmak için bir bahane arıyorsan, öyle söylemeliydin." Luna'yı bir koluma alıp, boş elimle Shep'in uyluğunu şakacı bir şekilde sıkıyorum.

Göğsünden düşük bir kahkaha yükselir. "İnan bana, başka bir gün olsa teklifini kabul ederdim, ama bu sürpriz için ayağa kalkman gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırıp Luna'yı ona uzattım. "Merakımı uyandırdın."

Shep onu benden alır ve uyanmadan önce oraya koymuş olduğu köşedeki bir sandığa götürür. İçinde birkaç oyuncakla birlikte bir köpek yatağı vardır. Ona oynaması için bir ördek oyuncağı verir ve kafasını okşar. Sandığın kapısını açık bırakır, ama Luna oynamakla o kadar meşguldür ki Shep'in yatağın benim tarafına döndüğünü fark etmez.

Yavaşça yürüyor. Omuzlarının gergin olduğunu ve ellerini pantolonunun paçalarına sürttüğünü fark ediyorum. Genelde açık bir gökyüzü kadar sakindir, ama şu anda gözle görülür şekilde gergin.

Geçtiğimiz yıl, ikimiz için de çok şey değişti. O hafta içi akşamlarını çoğunlukla High Noon'da geçiriyor ve ben de sık sık ona katılıp podcast kaydı yapıyorum ya da çalışırken ona eşlik ediyorum. Hatta artık Casey ve bazı yerlilerle haftalık poker oyunlarına da katılıyor. Ben genellikle o akşamları Amy ve bebekleri Cam ile geçiriyorum. Pizza sipariş edip *Love Island'in* son bölümünü arka arkaya izliyoruz. Pine Haven'da kurduğum dostluklar için mutluyum. Bu küçük kasaba kısa sürede en sevdiğim yer haline geldi ve onu evim olarak adlandırmaktan gurur duyuyorum.

Yatağın kenarına kayarak, ayaklarımı yatağın kenarına sallandırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum Shep'e, alnında ter damlaları olduğunu fark ederek.

O başını sallar ve önüme geçer. "Sanırım gerginim. Sana çok önemli bir soru sormam gerekiyor ve bunu mahvetmek istemiyorum." O tek dizinin üzerine çöküp ellerimi tuttuğunda midem bir anda ters döner. "Sen benim sabit noktam oldun, tüm griliği ortadan kaldıran güneş ışığı. Kapıma geldiğin günden beri seni benim yapmak istedim ve bu Noel arifesi sabahında, sadece ikimiz varken, sana karım olmanı istemek için daha mükemmel bir zaman düşünemiyorum." Bir an durur, zorlukla yutar ve ben onun ellerini güven verici bir şekilde sıkarım. "Sen, hayatımın geri kalanında her gün yanında uyanmak istediğim kişisin ve benimle sonsuza kadar birlikte olmayı kabul etmenden daha mutlu olabileceğim bir şey yok."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum ve bunun şimdiye kadar verdiğim en kolay karar olduğunu anlıyorum.

"Evet, tabii ki. Sonsuza kadar seninle birlikte olacağım." Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm.

Pine Haven'da kalmamı istediği günden beri bunu umuyordum. Her geçen gün Shep'e daha çok aşık oluyorum ve onunla birlikte olmak bir rüya gibi. Birlikte her anın değerini bilmeyi öğrendik; sıradan anların, aptalca anların ve bunun gibi hayatımızı değiştiren anların. Onun bana evlenme teklif ettiğini defalarca hayal ettim ve şimdi bunu gerçekleştirdiğinde, gerçek dışı gibi geliyor.

Geri çekildiğimde, Shep cebinden bir yüzük çıkarır ve parmağıma takar. Üç karatlık armut biçimli elmas sabah ışıklarında parıltıyor.

Parmak ucumla karmaşık deseni izliyorum. "Çok güzel."

"Güneş ışığı kızım için en iyisi." Yanağımı avuçlayıp beni öper, başım döner.

"Gemma'ya ve aileme anlatmak için sabırsızlanıyorum," diye haykırıyorum.

Geçtiğimiz yıl, Shep hayatımdaki tüm önemli insanlarla tanıştı. Ailem çoğu zamanını gemi seyahatlerinde ve Avrupa'yı gezerek geçirdi, ama neyse ki geçen yaz iki hafta

New York'ta geçirebildik. Annem Shep'i gördüğü anda ona hayran kaldı, ama bunun Shep'in ona getirdiği iki düzine sarı gülün de etkisi olabilir.

Babam ise, yaş farkımız nedeniyle başlangıçta şüpheliydi. Ancak, Shep ile ne kadar mutlu olduğumu ve bana ne kadar iyi davrandığını gördükten sonra, yavaş yavaş fikrini değiştirdi.

Shep gülümser. "Herkesi anlatmak için uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın." Kaşlarını çatarım. "Bizden bir telefon mu bekliyorlar?"

O başını sallar. "Tam olarak değil." Shep yatağın kenarına oturur, elini bacağıma koyar. "Güzel bir elbise giyeceksin ve geçen hafta seçtiğimiz kovboy çizmeleriyle Cactus Bloom Café'ye Noel Arifesi kahvaltısı için gideceğiz."

Shep'in en sevdiğim özelliklerinden biri, her şeyi düşünmesidir.

"Bu sabah sürprizlerle dolusun, değil mi?"

"Gemma, Birdie ve ailen dün gece Pine Haven'a geldiler ve önümüzdeki haftayı onlarla geçireceğiz." Sol elimi dudaklarına götürerek, yüzük parmağıma bir öpücük kondurdu. "Geçen ay babanızdan izin aldıktan sonra, nişanımızı ve senin en sevdiğin zamanı herkesle birlikte kutlamak istediğimizi biliyordum."

Ağzım açık kalır, gözlerimin köşelerinde yaşlar belirir. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Bir saat sonra hepsi lokantada bekliyor olacaklar."

"Teşekkürler, Shep. Onların burada olması bu günü daha da özel kılacak."

"Senin için her şeyi yaparım, Sunshine," diye yemin ediyor.

Tanrım, bu adam inanılmaz. Ailem olmadan bir Noel daha geçireceğim için ne kadar üzgün olduğumu ve Gemma'yı da ne kadar özlediğimi biliyordu. New York'ta iş için bulduğumuzda onu birkaç kez gördük, ama aynı şehirde uzun süre yaşadıkten sonra aynı şey değil.

Onun yardımıyla podcast'im büyük başarı elde etti. Dinleyicilerime Shep ile çıktığımı ilk kez söylediğimde, milyonlarca insanın bizim birlikte olduğumuzu bilmesi onu korkutmuştu. Onun kişisel bilgilerinin çoğunu gizli tuttum, ancak benim için önemli olan

sonunda gerçek bir hayat yaşamaya hazır olduğumu göstermek benim için önemliydi — bu, yaş farkımız veya nasıl tanıştığımız konusunda eleştiriye maruz kalmak anlamına gelse bile. Dünyaya, yaşın sadece bir sayı olduğunu ve aşkın her zaman kutlanmayı hak ettiğini, asla yargılanmaması gerektiğini göstermek istedim.

İnsanlar benim şeffaflığımı takdir ettiler ve Shep ile ilgili haberleri paylaştığım bölüm en çok izlenen blmlerimden biri oldu. Haftada c bölüme düşürmeye karar verdiğimde de izleyicilerim aynı şekilde destek oldular. Bu değişiklik, farkında olmadan özlediğim iş-yaşam dengesini bana sağladı ve sevdiğim her şeye zaman ayırmamı mümkün kıldı. Bunlar arasında e-okuyucumda mafya romanlarını arka arkaya okumak, kurtarılmış hayvanlarla dolu ahırımıza bakmak ve Shep ile tembel sabahların tadını çıkarmak da var.

"Benim de bir sürprizim var," diyorum, heyecanımı zorlukla gizleyerek. "Hemen döneceğim."

Shep başını sallar, ellerine yaslanarak beklerken rahat bir pozisyon alır.

Hızla banyoya girip, lavabonun altındaki dolabı açmak için meliyorum. Havlu yığını ve tampon kutusunu kenara itip, arkaya sıkıştırdığım bez parçasını çıkarıyorum. Dn Shep atlyedeyken kullandığım beyaz çubuğu dikkatlice açıyorum. Hayatını değiştiren haberleri olan tek kişi o değil.

Odamıza döndüğümde, Shep onu bıraktığım yerde, yatak üzerinde oturuyor. Ama elimde tuttuğum şeyi fark ettiği anda, ayağa fırlıyor.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" diye mırıldanır, heyecandan neredeyse titreyerek.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp testi ona uzatırım, böylece iki mavi çizgiyi görebilir. "Mutlu Noeller, Shep."

Elimdeki nesneye bakıyor, gözleri yaşlarla parlıyor.

Geçen yaz doğum kontrol haplarını bırakmıştım ve birkaç ay sonra, bir gün ebeveyn olma şansımız olacağına inanarak, bu konunun düşüncelerimizi domine etmesine izin vermemeye karar verdik.

Haberin etkisiyle gözleri büyür, yüzünde inanamama ve sevinç ifadesi belirir. "Ben... gerçekten baba mı olacağım?"

"Evet," diyorum, glmsemenden duramıyorum. "En iyisi."

Shep titrek bir kahkaha attı. "Bu, bana verilen en güzel hediye. Hayalimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim."

Kollarını belime dolayarak beni kaldırır ve beni döndürür, sınırsızca güler. Kollarımı ona dolayarak, hamilelik testi hala elimde, onun bu kadar içten mutlu olduğunu görmekten büyük keyif alırım. Sonunda her zaman özlemini çektiği aileye kavuşacağı ve tüm bu süreçte yanında olmak istediği kişinin ben olduğum için minnettarlıkla doluyum.

Yavaşlar, beni nazikçe yere indirir, ama kollarında beni güvende tutar.

"Seni çok seviyorum, Noelle." "Ben de seni seviyorum, Shep."

Eğilip dudaklarımı öper, bu öpücük şiddetli ve tutkulu. Ellerini vücudumun kıvrımlarında gezdirip öpücüğü derinleştirirken, neşeli bir havlama bizi kesintiye uğratır. Geri çekilip Luna'yı ayaklarımızın dibinde kuyruğunu kovalarken bulurum.

"Görünüşe göre biri bu aksiyona katılmak için sabırsızlanıyor," diyorum.

Shep elini karnıma koyar. "Önümüzdeki yıl yapmamız gereken işler var, değil mi?"

Elimi onun elinin üzerine koyup, kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsedim. "Kesinlikle var," dedim.

Baba, başka türlüünü istemezdin.

"Ben de öyle, Güneş Işığı. Ben de öyle."

Hikayemiz daha yeni başlıyor ve nişanlı bir çift olarak, yakında da karı koca olarak yaşayacağımız tüm anıları görmek için sabırsızlanıyorum. Shep ayak süren biri değildir, bu yüzden evlenmemiz çok uzun sürmeyecek gibi hissediyorum, özellikle de bir bebeğimiz olacağı için. İlkbaharda ahırın yanına daha büyük bir kulübe inşa etmek istediğine karar vermiş olması iyi bir şey. Şimdiden, gelecek Noel arifesinde bebeğim kollarımda, kendi versiyonumuzda sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı hayal edebiliyorum.

Geriye dönüp baktığımda, geçen yılki o spontane seyahatte kaderin devreye girdiğini açıkça görebiliyorum. Bir anlık karar, hayatımın gidişatını değiştirdi ve bunu hiçbir şeye değişmem.

Dreaming of a Cowboy Christmas' sevdiyseniz, küçük kasaba, sahte flört, yaş farkı ve baharatlı işyeri tatili konulu kısa romanımdan bir alıntı okumaya devam edin: [*If You Give a Grump a Holiday Wishlist*](#).

**IF YOU GIVE A GRUMP A HOLIDAY
WISHLIST'TEN ALINTI**

CHAPTER 1

Presley

Jack Sinclair kendini ne sanıyor?

Gelen kutuma yeni düşen e-postaya gözlerimi kısarak baktım.

Bayan Stafford,

Wescott'un satın alınması kesinleşti. Yeni yıl öncesinde geçişi planlamak için Cuma günü Bay Wescott ve ekibiyle bir toplantı yapacağız. O ve iş arkadaşları uzaktan katılacaklar. Hazırlık yapabilmemiz için yarınki takvimimizi boşaltın.

Patronunuz,

Jack Sinclair

Resmi olarak onu nefret ediyorum. Bugün tatil sonrasına kadar işimin son günü olacağını çok iyi biliyor. Hak ettiğim tatilimi ertelememi talep etmeye hakkı yok. Anlaşma tamamlandı ve bu toplantılar Ocak ayına kadar bekleyebilir. Böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı garanti ederim. Jack Sinclair'in iş dışında bir hayatı olmaması, geri kalanımızın da olmadığı anlamına gelmez.

Tanrı aşkına, adama bir yıl önceden haber verdim.

Onun imzasını gördüğümde alay etmekten kendimi alamıyorum. Neden her e-postayı *patronunla birlikte* imzalamakta ısrar ettiğini asla anlayamayacağım. Kendinden başka kimseyi umursamayan, huysuz ve sinirli bir pislik için çalıştığımı nasıl unutabilirim ki?

Telefonum çalıyor, araç paylaşım hizmetinin aşağıda beklediğini bildiriyor. Jack, kendisi ofisteyken benim de ofiste olmamda ısrarcı olduğu için, iki kez araç hizmetini iptal etmek zorunda kaldım.

Valizimin sapı masamın kenarından görünüyor — saatler önce havaalanına gitmem gerektiğini hatırlatan bir başka işaret. Trafik yoğun olmasa bile, uçağıma yetişmem imkansız. Sinirli bir nefes verip, bugün üçüncü kez taksi rezervasyonumu iptal ediyorum.

Noel için eve gidemezsem annemin bunu görmezden gelme ihtimali ne kadar acaba? *Sıfır*. Aspen Grove'da tatili onlarla geçirmemi engellemek için tüm aileyi New York'a sürüklerdi. Ayrıca onlar buraya gelse de aynı şey olmazdı.

Masamdaki kağıda kaşlarımı çatarak bakıyorum. Çocukluğumdan beri her yıl tatil sezonunda yapacağım şeylerin bir listesini yaparım. Bazıları uzun süredir devam eden gelenekler, bazıları ise denemek istediğim yeni şeyler. Annemin isteklerine bakılmaksızın, şehirde kalsaydım bunlardan kaç tanesini gerçekleştirebileceğimi merak etmeden edemiyorum.

Presley'in Tatil Dilek Listesi

1. Buz pateni yapmak
2. Yerel Noel pazarını ziyaret etmek
3. Kavrulmuş kestane denemek
4. Noel Baba'ya mektup yazmak
5. Zencefilli ev yapmak
6. Tatil filmi maratonu + sıcak çikolata
7. Gerçek bir Noel ağacı süsleyin
8. ~~Ökse otu altında öpüşmek~~

Ağacı beşinci kattaki daireme taşımak çok zor olurdu ve kardeşlerimle rekabet etmeden zencefilli ev yapmak hiç eğlenceli olmazdı.

"Ökse otu altında öpüşmek"i çizdim çünkü iki yıldan fazla süredir kimseyle çıkmadığım için bunun gerçekleşme şansı yok. Son çıktığım erkek, Brennan, bir ay sonra işkolik olduğumu söyleyerek benden ayrıldı. Anlaşılan, ilişkisini her şeyin önüne koyan biriyle birlikte olmak istiyormuş.

Jack Sinclair'in "iş-yaşam dengesi" kavramını anlamaması benim suçum değil. Burada çalışmaya başladığımdan beri hayatımın kabusu oldu.

Tanrım, adı bile kibirli. Sanki ailesi onun kışına sopa sokulmuş bir kontrol manyağı olmasını istemiş gibi.

O huysuz bir piç olabilir, ama itiraf etmeliyim ki, zekası yadsınamaz. Otuz iki yaşında, tek başına sıfırdan kurduğu küresel bir yatırım şirketinin milyarder CEO'su. Özgeçmişî son derece etkileyici ve son üç yıldır onun asistanı olarak çalışmak, on yıldan fazla bir süre boyunca şirket basamaklarını tırmanarak öğrenebileceğimden çok daha fazlasını bana öğretti. Cömert maaşı da fena değil.

188 cm boyundaki Jack, girdiği her odada dikkatleri üzerine çekiyor ve itiraf etmeliyim ki, son derece seksi. Bal rengi gözleri, her zaman mükemmel bir şekilde kesilmiş siyah saçları ve yüz hatlarını vurgulayan sert çene hattı var. Üç parçalı kömür grisi takım elbisesiyle son derece çekici görüldüğünü söylemiş miydim? Stereotipik seksi milyarder tipinin sadece romantik romanlara özgü olduğunu düşünürdüm, ama Jack bunun doğru olmadığını kanıtlıyor.

Keşke görünüşüne uygun bir kişiliği olsaydı.

"Bayan Stafford," diye sesleniyor ofisinden, sanki e-postasını görmezden geldiğimi altıncı hissiyle anlamış gibi.

Şirketteki diğer yöneticiler gibi bana mesaj atma veya telefon etme fikrini hiç benimsemedi. Hayır, beni ofisine çağırıp yüz yüze konuşmayı tercih ediyor.

İstek listemi katlayıp cebime koyuyorum ve ofisine giriyorum.

"Beni çağırdınız mı, Bay Sinclair?" diye soruyorum ifadesiz bir yüzle.

"Neden e-postama cevap vermediniz?"

"İki dakika önce gönderdiğiniz e-postayı mı kastediyorsunuz?"

"Evet." Bilgisayarından başını kaldırmaya tenezzül etmiyor. "Yarınki randevularımı takvimime yaz, Bay Wescott'un ekibiyle yapacağımız toplantılara hazırlanabilelim."

"Maalesef müsait değilim." Omuzlarımı dikleştirip, onun patlamasına hazırlandım.

Yazmayı bırakıp bana öfkeyle bakar. "Neden olmazmış?"

Sonunda tüm dikkatini bana verdiği için mutluyum.

"Çünkü şehir dışında olacağım. Ocak ayından beri takviminizde var ve yılın son iki haftasında ofis dışında olacağımı unutmanız için size aylık hatırlatmalar gönderdim."

Çenesi gerildi. "Yeniden planla."

Tanrım, bu adamın cesareti ne kadar da büyük. Yumruklarımı sıkıp, kovulmama neden olacak bir şey söylemeden önce öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Üç yıllık sıkı çalışma ve özveriden sonra onun saygısını biraz olsun kazanmış olacağımı düşünürsünüz, ama görünüşe göre öyle değil.

"Şunu bir netleştirelim: benden ailemle olan tatil planlarımı değiştirmemi mi istiyorsunuz?" Ses tonumda bir parça küçümseme var. "Bay Sinclair, tatilimi iptal etmeyeceğim."

"Bu, şirket tarihindeki en büyük satın alma. Sana burada ihtiyacım var," diyor.

Omuz silkiyorum. "Şey, ben müsait değilim. Dün itibariyle, Wescott International resmi olarak Sinclair Group'un bir yan kuruluşu oldu. Benim yardıma ihtiyacınız olan her şey yeni yıla kadar bekleyebilir. Kişisel hayatımın işlerinizi engellediği için üzgünüm, ama geçen Aralık ayından beri tek bir gün bile izin almadım, hepsi Noel için eve gidebilmek içindi ve bunu benden alamazsınız." Kararlı duruyorum, pes etmeyi reddediyorum. "Uçağımı kaçırdım bile, zavallı annem bunu öğrendiğinde çılgına dönecek."

Düşünceli bir şekilde çenesine dokunarak, gözlerini bana dikti. "Ailen nerede yaşıyor?"

"Aspen Grove, Maine?" Neden ilgilendiğini anlamadığım için bunu bir soru gibi söylüyorum.

Onun bana itaatsiz olduğumu söyleyip eşyalarımı toplayıp bir daha geri gelmememi söylemesini bekliyorum. Bunun yerine Jack telefonunu eline alır ve yine beni görmezden gelerek öfkeyle yazmaya başlar.

Tam ofisinden çıkmak üzereyken, başını kaldırıp bana bakar. "Üzerinde çalıştığın şeyi bitir. On dakika sonra çıkıyoruz," der. "Doğrudan havaalanına gitmeyi planlıyorsan, bavulunu buraya getirmişsindir herhalde?"

Kafamı eğip kaşlarımı çattım. "Şey... evet. Kafam karıştı. Nereye gidiyoruz?"

"Aspen Grove. Belli ki uzlaşma konusunda eğitim almamışsın, o yüzden ben de seninle gelmek zorundayım. Otelde çalışırız."

Kendimi tutamayıp kahkahaya boğuluyorum. Jack'in sonunda mizah anlayışı gelişmiş olabileceğini düşünürken, yüzündeki somurtkan ifade bunun böyle olmadığını gösteriyor.

Şaka yapmıyor.

Elimi yüzüme götürdüm ve ofisinde volta atmaya başladım. "Ciddi olamazsın."

Sinirli bir şekilde içini çeker. "Şakalarla zamanımı boşa harcamam, Bayan Stafford. Bir çıkmaza girdik ve ben uygulanabilir bir çözüm önerdim. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"Öylece kendinizi benim evime davet edemezsiniz."

"Neden olmasın?" Omuzlarını silkiyor. "Ben otelde kalırım, siz de gündüzleri bana yardım eder, akşamları ailenizle vakit geçirirsiniz. Ben şehre döndüğümde, yeni yıla kadar kendinize zaman ayırabilirsiniz."

Sanırım bu işe yarayabilir.

Bir dakika... Neden bu fikri değerlendiriyorum ki? En son istediğim şey, otoriter patronumu Aspen Grove'a geri getirmek.

"Yarın bizim için bir konferans görüşmesi ayarlasam nasıl olur? Böylece burada kalabilirsin."

"Hayır."

"Neden olmasın?" diye bağırırcasına soruyorum.

"Uzaktan çalışman konusunda ne düşündüğümü biliyorsun. Aynı odada birlikte çalışmak kadar verimli değil ve çok fazla dikkat dağıtıcı."

Haklı. Uzaktan çalışmaya nasıl baktığını biliyorum, ama bu koşullar nedeniyle taviz vereceğini umuyordum. Bundan kurtulamazsam, bunu kendi lehime çevireceğim.

Masasının önünde durup ona döndüm. "Koşullarım var."

Jack ellerini başının arkasında birleştirip sandalyesine yaslandı. "Başka bir şey beklemiyordum. Nedir bunlar?"

Ellerimi belime koyarım. "Yüzde otuz zam istiyorum, hemen geçerli olacak şekilde. Bana verdiğiniz tüm hedefleri gerçekleştirdim ve şirket bu yıl rekor kâr elde etti. İkimiz de benim bu organizasyon için bir değer olduğum ve bunu fazlasıyla hak ettiğim konusunda hemfikirizdir." Kendimi hissettiğimden daha fazla özgüvenle söylerim. "Oh, ve ailemin sizin patronum olduğunuzu bilmesini istemiyorum; bu sadece işleri karmaşıktırır."

Ailem, Jack'in iş konusunda ne kadar katı olabileceğini bilir ve annemin, iş hayatımı gereğinden fazla zorlaştıran adama öfkelenmesi, ihtiyacım olan son şey.

"Sert pazarlık yapıyorsunuz, Bayan Stafford. Koşullarınızı kabul ediyorum.

Başka bir şey var mı?"

Hayır demek üzereyken, aklıma çılgın bir fikir gelir ve daha iyi düşünmeden sözler ağzımdan dökülür. "Evet. Tatil dilek listem için bana yardım etmeni istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak, anında kendi akıl sağlığımı sorguluyorum. Tatil planlarım, Jack'in benimle eve gelmesini veya en sevdiğim kış aktivitelerinden bazılarını içeren dilek listemde bana yardım etmesini içermemekteydi. Muhtemelen her saniyesinden nefret edecek, ki bu olması gerekenden daha tatmin edici. Kim bilir? Belki Noel neşesi onun buz gibi dış görünüşünü eritmeye yardımcı olur. Umut etmekten başka çare yok. En azından, eğer kabul ederse, Jack Sinclair'in buz pateni yapmasını ve zencefilli kurabiye pişirmesini izlemenin keyfini çıkaracağım.

Bunu kesinlikle pişman olacağım.

Hayır, unut gitsin. Zaten pişman oldum bile.

"Pardon, *ne* dedin?" diye sordu, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle.

Cebimden katlanmış kağıdı çıkardım ve

Jack'in masasına koyuyorum.

"Her yıl, tatil havasına girmeme yardımcı olacak, eve gittiğimde yapmak istediğim şeylerin bir listesini yaparım."

Kağıdı tereddütle açar, okuduğu her satırda gözleri büyür.

"Noel Baba'ya mektup mu? Gerçekten mi, Bayan Stafford? Noel arifesinde süt ve kurabiye de bırakıyor musunuz?" diye alaycı bir tonla sorar.

"Bu bir gelenek." Omuz silkiyorum. "Çocukluğumdan beri her yıl ona mektup yazarım."

Onun ifadesiz yüzü, cevabımdan etkilenmediğini düşündürüyor ve listenin sonuna geldiğinde dudakları ince bir çizgi haline geliyor.

"Görünüşe göre bu yıl size yardım edecek biri var," dedi düz bir sesle.

"Neden bahsediyorsun?"

Mektubu bana doğru kaydırır ve *ökse otunun altındaki öpücüğü* işaret eder.

"Bu madde listeden silinmiş ve bu aktivitenin iki kişinin katılımını gerektirdiğini biliyorum," diyor.

Aman Tanrım.

Yanaklarım kızardı. Orada olduğunu nasıl unutabilirdim?

"Bu maddeyi çizdim çünkü bu yıl yapabileceğim bir şey değil." Sesimi sabit tutuyorum.

Başını eğip gözlerini kısıyor. "Peki neden?"

"Fark etmediyseniz, Bay Sinclair, randevulaşmak için pek boş vaktim yok," diyorum alaycı bir tonla. "Ve ben yabancılarla öpüşen türden bir insan değilim."

Yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirir, ama hemen stoik bir ifadeye dönüşür. Bir sonraki hamlesini düşünürken gözleri benimle liste arasında gidip gelir.

"Üzgünüm, ama sana yardım edecek başka birini bulman gerekecek." Jack listeyi bana geri itti.

"O zaman Wescott ekibiyle yapacağın toplantılara hazırlanmana *yardım edecek* başka birini bulman gerekecek." Sayfayı katlayıp cebime geri koyuyorum.

"Mantıksız davranıyorsun," diye şikayet eder.

"Sen de huysuzluk ediyorsun," diye karşılık verdim. "Adil bir çözüm önerdim, ama sen reddettin. Aldığın kadar vermeye istekli olmadığın için kızmaya hakkın yok. Şimdi, başka bir şey yoksa, havaalanına gitmem gerekiyor, Maine'e giden bir sonraki uçağa bekleme listesine girebilir miyim diye bakacağım."

Jack cevap vermezse, dönüp gitmek için arkamı dönerim. Onun benden yararlanmasına izin vermeyi bırakacağım, sonuçları ne olursa olsun. Ocak ayına kadar emir vereceği başka birini bulmak zorunda kalacak, çünkü o kişi ben olmayacağım.

Kapıdan çıkmak üzereyim ki, bir el bileğimi kavrar ve beni nazikçe geri çeker. Omzumun üzerinden bakınca Jack'in arkamda durduğunu görürüm, ağzı sıkı bir çizgi halinde ve düşünceli bakışları bana kilitlenmiştir.

"Bayan Stafford, lütfen gitmeyin. Aşırı tepki gösterdiğim için özür dilerim." Sözleri sanki söylemesi acı vericiymiş gibi yavaşça söylüyor. "Genelde bayramları kutlamam, ama bu sefer bir istisna yapıp yardım etmeye hazırım."

Noel'den sonraki gün New York'a dönmem şartıyla, senin istek listeni kabul ediyorum. Koşullarını kabul ediyorum; anlaştık mı?

Elini uzatıyor ve onu reddedip kendi ilacını tattırmak için canım çok çekse de, bunu yapamıyorum. Bu, Jack Sinclair'in gizemini nihayet çözmek için mükemmel bir fırsat gibi geliyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılır. "Anlaştık." Anlaşmamızı kesinleştirmek için elini sıkarım.

Elini elime koyduğunda gözlerim Jack'in yüzüne kayıyor, cildinin sıcaklığı benimkinden çok farklı. Yüzünde okunamayan bir ifade var, bu ifade elinin hassasiyetiyle çelişiyor. Başparmağı parmak eklemlerimi okşadığında hazırlıksız yakalanıyorum, ama aşağı baktığımda elimi çoktan bırakmış, bu sadece benim hayal gücüm müydü diye merak ediyorum.

Neden bu düzenlemenin ikimizin de beklediğinden çok daha karmaşık olacağı hissine kapılıyorum?

Jack & Presley'in Tatil Romanının geri kalanını [BURADA](#) okuyun!

Shep ve Noelle'i daha fazla mı istiyorsunuz? *Dreaming of a Cowboy Christmas*'ın uzatılmış epilogunu okuyun ve bir yıl sonra, aileleri ve arkadaşları ile çevrili olarak ebeveyn olarak ilk Noel'lerini kutladıkları anları yakalayın. [Okumak için buraya tıklayın](#).

Dreaming of a Cowboy Christmas'ı okuduğunuz için tekrar teşekkür ederiz. Beğendiyseniz, tercih ettiğiniz seçtiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakmayı düşünün. Bu, bir yazar olarak alabileceğim en güzel iltifattır ve diğer okuyucuların kitaplarımı bulmasını kolaylaştırır.

OTHER BOOKS BY ANN EINERSON

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'da mevcuttur

TATİL NOVELLALARI

[Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirseniz \(Presley & Jack\)](#)

Küçük bir kasaba, sahte bir ilişki, tek bir yatak, iş yerinde yaşanan ateşli bir tatil aşkı.

[Tatil Noel Baba \(Brooks & Lila\)](#)

Huysuz bir milyarderin, en iyi arkadaşının neşeli kız kardeşine aşık olduğu, yaş farkı ve tek yatakla sarılmış baharatlı bir tatil romantizmi.

SILVER SADDLE RANCH SERİSİ

[Wrangled Love \(Jensen & Briar\)](#)

Montana'nın Bluebell kasabasında, bekar bir baba ile dadısı arasında gerginlik hızla baştan çıkarıcı bir ilişkiye dönüşür. Bu ateşli yaş farkı, en iyi arkadaşın kardeşi ve küçük kasaba kovboyu romantizmiyle dolu bir hikaye.

ASPEN GROVE SERİSİ

[Eğer Bekar Bir Babaya Bir Dadı Verirseniz \(Dylan & Marlow\)](#)

Bayılmaya değer, bekar baba/dadı, yaş farkı, o huysuz, o neşe kaynağı, şakalarla dolu, baharatlı küçük kasaba romantizmi

[Bir Milyardere Gelin Verirsen \(Cash & Everly\)](#)

Vegas'ta yapılan bir düşünle başlayan bir mantık evliliği

[Bir CEO'ya Şans Verirsen \(Harrison & Fallon\)](#)

Emekli bir hokey oyuncusu ile yeni özel aşçısı arasında, esprili ve baharatlı bir romantizmde, düşmanlıktan aşka, ikinci bir şansın hikayesi. romantizm.

BAĞIMSIZ

[Bir Avukata Öpücük Verirsen \(Dawson & Reese\)](#)

Huysuz bir milyarder ile yaş farkı olan yeni asistanı arasında iş yerinde yaşanan, şakalarla dolu, baharatlı bir aşk hikayesi.

[Spotlight \(Conway & Sienna\)](#)

En iyi arkadaşının kardeşi, zıt kutuplar birbirini çeker, gizli bir ilişki, baharatlı bir rock yıldızı romantizmi.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabın yayınlanmasını mümkün kılan pek çok insan var ve hepinize sevginiz, nezaketiniz ve desteğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır. *Dreaming of a Cowboy Christmas*, her biriniz olmasaydı mümkün olamazdı.

Bryanna'ya — Bu çılgın yayıncılık yolculuğunda benimle birlikte olan kişi olduğun için. Kısmen editör, kısmen terapist ve tam zamanlı iş arkadaşım olarak, her türlü olay örgüsü değişikliğinde, gece geç saatlerdeki telefon görüşmelerinde ve yaklaşan teslim tarihlerinde benimle birlikte oldun. Bu kitap, ben kendime her zaman inanmasam da, sen benim pes etmeme izin vermediğin ve bana inandığın için var.

Becca ve KP'ye — Geri bildirimleriniz paha biçilemez ve beni kenardan desteklediğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Jess'e — Başından beri yaratıcı ortağım olduğun için. Her hikayeyi çarpıcı grafikler ve videolarla hayata geçirme yeteneğin bana her zaman ilham veriyor. Senin gibi birinin benim tarafımda olması benim için büyük bir şans.

Tab ve Kaity'ye — Bu karakterleri hayata geçirmek için harcadığınız zaman, özen ve emek için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Tüm mesajlarıma, sorularıma ve endişelerime gösterdiğiniz sabır için çok minnettarım. İkinize de sonsuza kadar minnettarım!

Britt, Emily, Jenny ve Sarah'ya — Daha iyi bir editör ekibi isteyemezdim. Uzmanlığınız ve beni okunmaya değer bir hikaye yazmaya teşvik ettiğiniz için minnettarım.

Wren, Caroline, Kat, Ceilidh, Charley, Sarah, Cori, Hunter, Page ve Jenna Lynn'e — *Dreaming of a Cowboy Christmas*'i erken okuyup, ıhtayı yükseltmemi ve en iyi çalışmamı ortaya koymamı sağlayan dürüst eleştirileriniz için teşekkür ederim.

Sam'e — En mükemmel tatil kapağını tasarladığın için. İlk görüşte aşık oldum ve okuyucularıma da benim kadar sevmesi kalbimi çok mutlu ediyor.

ARC/İçerik ekiplerime — Düşünceli mesajlarınız, gönderileriniz, hikayeleriniz, yorumlarınız ve görüşleriniz için teşekkür ederim. Sonsuz sevginiz ve desteğiniz beni her zaman şaşırtmaya devam ediyor.

En önemlisi, size teşekkür ederim. Seebileceğiniz o kadar çok harika kitap var ki, Shep ve Noelle'in hikayesine şans verdiğiniz için onur duyuyorum. Siz olmasaydınız bunların hiçbiri mümkün olmazdı! Her bir etiket, paylaşım ve DM benim için çok değerli ve bunun boşuna olduğunu düşündüğüm günlerde yazmaya devam etmem için bana motivasyon sağlıyor. Umarım Arizona, Pine Haven'da geçirdiğiniz zamanın tadını ıkarmısınızdır!

ABOUT THE AUTHOR

Ann Einerson, son sayfaya kadar sizi kendine bağlayacak, aşık olan kahramanlar ve onları ayakta tutan kahramanların yer aldığı büyüleyici çağdaş aşk romanlarının yazarıdır. Bazen en iyi ailenin bulunduğumuz aile olduğuna, merakın ruha iyi geldiğine ve iyi bir kitabın şakalar olmadan tamamlanmayacağına inanır.

Ann'i, ilham ve fikirler için hazırladığı bol miktarda yapışkan notlarla çevrili olarak bulabilirsiniz. Yazmadığı zamanlarda Ann, konuşkan evcil tavuklarını şımartmaktan, işlevsiz çalma listelerini dinlemekten ve gece geç saatlerde koşu bandında koşmaktan hoşlanır. Kocasıyla birlikte Michigan'da yaşıyor.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

